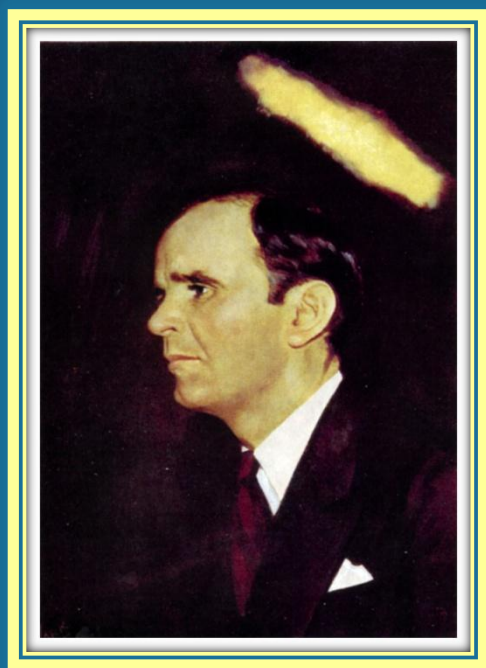

▼ NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Knih třetí:

MUŽ A JEHO POVĚŘENÍ

(1946 - 1950)

Owen Jorgensen

Tento životopis není podobný žádné jiné knize, kterou jste doposud četli...

“Bratře Moore, bratře Lindsay, vzpomínáte si na to vidění, které jsem vám vyprávěl v Americe o jednom chlapci, který bude vzkříšen z mrtvých? Otevřete své Bible a přečtěte mi, co máte napsáno na vašich záložkách.”

Jack Moore rychle otevřel Bibli a četl, co si poznamenal asi před dvěma roky: “Hnědé vlasy, hnědé oči, věk 8 až 10 let, chudý oděv cizího původu, znetvořený následkem autonehody, krajina se skalami navrstvenými na sobě, uprostřed jehličnatých lesů. Bratře Branham, to všechno odpovídá přesně tomuto popisu.”

“To je on,” potvrdil Bill. Jeho srdce poskočilo vzrušením, když si vzpomněl na výsledek svého vidění. “Tak praví Pán: Ten chlapec bude navrácen zpět k životu.”

Gordon Lindsay ve své nevěře lupal po dechu. “Chceš mi říct, že toto znetvořené dítě bude znovu dýchat? Jak by se to mohlo stát?”

Bill pocítil příliv důvěry. Přece nezáleží na tom, že ten chlapec je už půl hodiny mrtvý. Vidění nemůže nikdy zklamat. Odvážně prohlásil: “Jestliže ten chlapec neožije do několika minut, můžete mi připevnit na záda tabulku, že jsem falešný prorok.”

Právě nyní se vám naskýtá možnost nahlédnout do nadpřirozena...

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. v tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně fotokopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705

USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde je? Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Podivný sen slepého muže	1
Výzva šílené ženy	7
Osmidenní modlitební řada	15
Šok při návratu domů	26
Odmítnutí šeku na 1 500 000 dolarů	32
Víra apačů	40
Řada zázraků	51
Skály v Colorado	57
Veliká zkouška	63
Zapojení se Boswortha	71
Zlomený a uzdravený	82
Dostavuje se druhé znamení	91
Pochopení své vlastní služby	97
Úkazy z Fort Wayne	108
Anděl vyfotografován v Houstonu	121
Zoufalý let Florence Nightingalové	135
Vzkříšení mrtvého chlapce na základě vidění	141
Přátelé a nepřátelé	154
Prádelna přinutí letadlo k přistání	163
Výklad vidění	167
Orel na stezce podél řeky Troublesome	173

Vzrušující události v St. Loius
způsobily, že zprávy se šířily jako povodeň jižními a středozápadními státy a nesly s sebou zvěst o tom, jak se anděl setkal s neznámým kazatelem z Indiány, který se jmenuje William Branham a pověřil jej, aby nesl dar Božského uzdravení trpícímu lidstvu.

Krátce potom, co se Bill vrátil ze St. Louis, obdržel telegram od neznámého kazatele - reverenda Adamse z Camdeny, ze státu Arkansas, který chtěl sponzorovat Billa během týdenní uzdravovací kampaně ve svém městě. Bill souhlasil a konečné datum bylo stanoveno na počátek srpna roku 1946.

Bill neměl ani vlastní oblek, jeden z jeho bratrů mu dal svůj obnošený. Tento oblek byl při dopravní nehodě na několika místech roztržen. Meda vyspravila kalhoty několika zažehlovacími záplatami, zatímco Bill zašil dlouhou, jasně viditelnou trhlinu na pravé přední kapse saka. Pak Meda vzala Billovy dvě bílé košile, opatrně odpárala opotřeбенé límce, otočila je na ruby a přišila zpět. Bill si sbalil malý kufřík, naložil ho do zavazadlového prostoru své staré fordky a vyrazil na jih.

Když přijel do Camdeny, pozdravil se s reverendem Adamsem podáním levé ruky a řekl: "Promiňte, že vám podávám levou ruku, ale ta je blíž k mému srdci." Ve skutečnosti se styděl své nedbale provedené záplaty na kapse svého saka a proto ji chtěl zakrýt pravou rukou. Tohle dělal při svém vystupování po dobu několika následujících měsíců.

Camden leželo poblíž jižních hranic Arkansasu a počet obyvatel v něm dosahoval sotva 15 000 lidí. Ale když začaly shromáždění, brzy se ukázalo, že lidé přicházejí z celého jihu. Pastor Adams pronajal veliký sál místního gymnázia, ale ten už byl hned prvního večera obsazen do posledního místa. Bill se snažil lidi povzbudit k víře v Boha a připomínal jim. "S Bohem je všechno možné," ale nálada obecnostva byla spíše odměřená a zdrženlivá. Působili dojmem, jako by přišli ze zvědavosti a seděli s názorem "dokaž nám to". Bill prosil, aby otevřeli své mysli a říkal: "Drazí přátelé, já jsem pouhým člověkem, ale snažím se vám objasnit, že Bůh poslal svého anděla a on se se mnou setkal."

Za chvíli Bill vycítil změnu atmosféry. Pocítil přítomnost, jakou prožil v jeskyni poblíž Tunelového mlýna. Obecnostvo ji patrně pocítilo rovněž, protože se lidé začali zvědavě rozhlížet. Pak Bill spatřil vířivý ohnivý kruh, který vešel

KAPITOLA 31

PODIVNÝ SEN SLEPÉHO MUŽE

1946

zadními dveřmi gymnázia. “Už o tom nemusím déle mluvit,” řekl Bill, “protože to teď přichází sem.”

Tento nadpřirozený oheň se pohyboval podél lavic, těsně nad hlavami lidí. Dav začal lapat po dechu. Ženy s dětmi začaly křičet, upadat do mdlob nebo v šoku uskakovaly. v uličce na vozíku seděl jeden ochrnutý baptistický kazatel, zčásti otočen dopředu. Když kolem něj prošel tento ohnivý sloup, vyskočil ze svého vězení na kolečkách a odsunul vozík do uličky, a hlasitě začal velebit Boha. To způsobilo otřes, který lidi probudil z pochybovačnosti.

Mezitím se toto jantarové světlo přesunulo dopředu, zastavilo se a zůstalo stát nad Billovou hlavou. Kazatel Adams stál na druhé straně kazatelny a tu najednou místní novinář zmačknul spoušť fotoaparátu, a zachytil k nadpřirozené světlo na film. v následující chvíli se kazatel Adams přiblížil k tomuto nadpřirozenému úkazu, jako kdyby se ho chtěl dotknout a zvolal: “Já to vidím!” To světlo rázem prudce vzplanulo a pastor Adams se zapotácel dozadu, dočasně oslepen. Pak ta hvězda zmizela.

Od toho okamžiku pochybovačnost lidí jako by roztála; do konce večera rostla víra jako přílivová vlna. Bill požádal, aby se lidé, kteří chtějí přijít do modlitební řady, postavili na jedné straně budovy. Postavily se stovky lidí, kteří se tlačili dopředu a formovali to, co se jen stěží dalo nazvat řadou. Bill chtěl, aby k němu lidé přicházeli z jeho pravé strany, protože z této strany cítil tlak přítomnosti anděla Páně, který tam stál. Billy bral lidi za jejich pravé ruce do své levé ruky. Ti, kteří trpěli nemocemi způsobenými choroboplodnými zárodky, způsobovali, že jeho ruka pokaždé otekla a zčervenala. Věděl, že pokud se jeho ruka po modlitbě vrátí do normálu, tito lidé budou uzdraveni. Ti, kteří měli jiné nemoci, víra v jejich srdcích rostla tak mocně, že jednoduchá modlitba v Ježíšově jménu způsobila to, co předtím připadalo nemožné.

Toho večera se stály zázraky na stovkách lidských životů. Bill se modlil za nemocné, bral jednoho po druhém a skončil teprve dlouho po půlnoci. Když nakonec skončil, cítil, že jeho paže byla naprosto znecitlivělá a ještě půl hodiny po návratu do hotelu ji musel držet pod tekoucí vodou, než se obnovil cit v jeho svalech.

Na druhý den ráno po snídani, zatímco se Bill modlil ve svém hotelovém pokoji, uslyšel za dveřmi svého pokoje, jak někdo říká: “Chtěl bych jen prohodit pár slov s bratrem Branhamem. Jsem reportér a chtěl bych mu něco ukázat.”

Hotelový zaměstnanec, zodpovědný za hlídání Billových dveří odpověděl: “Nejde o to, kým jste. Mám příkaz nikoho tam nepouštět. Teď je čas modlitby.”

Billy přistoupil ke dveřím a pozval reportéra dál. Reportér s radostí vešel dovnitř. Ukazoval fotoaparát, který držel v ruce. “Bratře Branhame, podívej.”

Bill vzal do ruky fotografií a pozorně si ji prohlížel. Byla to černobílá fotografie ze shromáždění z minulého dne. Bill uviděl sám sebe za kazatelnou. Nad ním stálo nadpřirozené pulzující světlo a po levé straně stál kazatel Adams.

“Bratře Branhame,” řekl novinář, “musím se přiznat, že jsem včera večer přišel jako skeptik. Myslel jsem si, že všechny ty příběhy o andělu a uzdraveních, jsou psychologii. Ale zde to je na fotce! Všimni si těch čtyřech rovnoměrně vzdálených světél pod balkónem. Žádná jiná světla za tebou nebyla. To znamená, že světlo kolem tebe a tvé hlavy musí být nadpřirozené.”

Bill přikývnul hlavou. “To mi rozhodně připomíná světlo, které jsem viděl.”

Reportér řekl: “Já sám patřím k baptistické církvi, ale přál bych si Duchu Svatého stejně tak jak ho máš ty.”

Bill ještě nestačil odpovědět, když někdo zaklepal na dveře. v očekávání, že to bude služka, Bill s překvapením zjistil, že to byla hotelová manažerka. Vstoupila dovnitř a nervózně pohupovala klíči, které držela v ruce. Bill ji ukázal snímek anděla Páně.

“Kvůli tomu jsem přišla,” řekla: “Bratře Branhame, byla jsem tam včera večer a viděla jsem to světlo také. Podívej” - vypadala na to, že nemůže najít to správné slovo. “Bratře Branhame, já-já se chci znovuzrodit.”

Místo odpovědi Bill vytáhl roletu v okně a ukázal na návrší za městem. “Vidíš tu bílou cestu vinoucí se uprostřed těch borovic? Před několika dny jsem tam stál a čtyři hodiny jsem se vroucně modlil k Bohu, aby dovolil svému andělu navštívit toto město a zapálit lidská srdce, jako ještě nikdy předtím. To se teď stalo. Není to těžké se znovuzrodit. Je to jednoduchá věc, jen vydej svůj život úplně Ježíši Kristu.”

Tito tři poklekl v hotelovém pokoji a jak manažerka tak i reportér se narodili do Boží rodiny.

O hodinu později přiběhl ke dveřím chlapec s telegramem od kazatele, rev. G. Browna, který prosil Billa, aby přijel uspořádat shromáždění také v Little Rocku, v Arkansasu. Chlapec, který přinesl tento telegram, stál ve dveřích, jako kdyby chtěl ještě něco říci. Bill se ho zeptal, jestli má ještě něco k vyřízení. Chlapec řekl: “Můj tatínek měl po celá léta nemocná záda. Včera večer byl uzdraven a dnes je úplně jiný. Jako kdybych měl nového tátu. Já bych chtěl také poznat Ježíše.”

“Pán požehnej tvému srdci, synku. Pojd’ dovnitř a zavři dveře. Ježíše můžeš najít právě zde. To není těžké.”

Chlapec klekl, odložil si čepici na zem a odevzdal své srdce Kristu.

Do konce tohoto týdne rostl dav v Camdenu ze dne na den, neboť lidé se podělili se svým uzdravením se svými přáteli a sousedy, a povzbuzovali je k tomu, aby se sami přišli podívat, jak Bůh navštívil jejich město andělovým příchodem. Večer co večer se Bill modlil za nekonečné řady lidí, dokud hodiny nepřekročily půlnoc. Když uplynul týden a Bill v sobotu sloužil na své poslední večerní bohoslužbě, cítil se vyčerpán.

Kazatel Adams naplánoval, že Bill bude sloužit na bohoslužbě v neděli ráno v místní církvi. Mělo to být jen kázání, bez modlitby za nemocné a Bill cítil, že na to mu ještě stačí síly, ale samozřejmě, na bohoslužbu přišlo více lidí, než se jich mohlo vejít do kostela. Po skončení bohoslužby čtyři zdatní policisté přišli na pomoc Billovi a kazateli Adamsovi, aby mohli projít davem směrem k pastorovému autu. Lidé se tlačili, chtěli Billa aspoň vidět, někteří se ho chtěli dotknout, ale policisté jim v tom bránili. Billovo srdce málem puklo při pohledu na mrzáky a maminky s dětmi, které stály v dešti a toužily po uzdravení. Bill se chtěl každého jednoho dotknout a pomodlit se za každého z nich, dokud nevydá ze sebe poslední kapku sil, ale věděl, že to není možné. Po krátkém odpočinku měl další povinnosti v Little Rocku.

Náhle Bill uslyšel křik, který přehlušil hluk davu: “Slituj se nade mnou! Slituj se nade mnou!” Rozhlédl se kolem a tu uviděl starého černocho s ženou, kteří stáli na malém pahorku za kostelem - hezký kus od zástupu bílých. (V této době zákon Jima Crow [diskriminační zákon] ještě stále platil na jihu a zakazoval barevným lidem se směšovat s bílými na veřejných prostranstvích.) Ten černý muž držel klobouk v ruce a dovolil dešti smáčet úzký pruh šedivých vlasů lemujících vrcholek jeho hlavy. Opakoval své žalostné volání: “Slituj se! Slituj se nade mnou!”

Chudák, pomyslel si Bill a šel dál. Najednou se prudce zastavil a podíval na toho starého muže. Dělo se něco nepředvídaného. Bill to cítil jako tlak působící na jeho kůži, burcující jeho smysly. Ten pocit byl příjemný, nebyl špatný a Bill vycítil, že to nějak souvisí s tím barevným mužem, který na něj volal z toho svahu. Bill tedy namířil směrem k tomu starému muži.

Jeden z policistů, který ho doprovázel se zeptal: “Kam jdeš, kazateli?”

“Duch Svatý si přeje, abych šel na místo, kde je ten černý muž,” odpověděl.

Policista jej varoval: “Nedělej to, hochu. Měj zřetel na všechny tyto lidi, kteří se kolem tebe tlačí, to může způsobit vzpouru. Jsi na jihu.”

Bill zažehnal nebezpečí slovy: “Nemohu jinak, i když vaše zákony jsou takové. Duch Svatý mi říká, abych promluvil k tomu muži.” Čtyři policisté tedy provázeli Billa k malé vyvýšenině, kde stál černoch s ženou. Když se Bill přiblížil, zaslechl jak ta žena říká svému muži: “Miláčku, pan kazatel jde k nám.”

Bill přistoupil blíž, zatímco policisté vytvořili kolem něho kruh, aby tím zadrželi ostatní lidi. “Mohu ti nějak pomoci, strýčku?” zeptal se Bill.

Ten muž otočil hlavu na jinou stranu, jako kdyby se chtěl na něj podívat. Bill si uvědomil, že ten muž je slepý. Muž zakoktal: “Jsi–jsi to ty, kazatel Branham?”

“Ano, strýčku.”

Ten starý muž zvedl své ruce a něžně se dotknul Billova obličeje. “Ó, ty být ještě mladý.”

“Ne tak docela,” řekl Bill, “je mi 37.”

“Kazateli Branhame, máš chvíli čas, abys mne vyslechl?”

“Mluv, strýčku.”

“Pobírám důchod pro slepce po dobu deseti let. Bydlím asi dvě stě mil odtud. Nikdy v životě jsem o tobě neslyšel, teprve dnes. Asi ve tři hodiny jsem se probudil ve svém pokoji - samozřejmě, já nic nevidím - ale podíval jsem se a přede mnou stála moje stará maminka. Ona už před lety zemřela; ale dokud žila, věřila v to, co máš ty. Maminka mi nikdy v životě nezalhalo. Dnes ráno tam stála a říkala mi, milý synku, vstaň, oblékni se a jdi do Camdeny v Arkansasu. Ptej se tam na kazatele Branhama a bude ti navrácen tvůj zrak. Tak zde já být, kazateli. Můžeš mi nějak pomoci?”

Se srdcem plným bolu a soucitu Bill položil svou ruku na oči toho starého muže a modlil se: “Nebeský Otče, nechápu jak se mu jeho maminka mohla ukázat ve snu, ale prosím ve jménu Ježíše, abys mu vrátil zrak.” Zástup se tlačil. Policisté ho nemohli udržet. Bill si uvědomoval, že musí co nejrychleji k autu a tak se otočil, a odcházel. Ten starý muž se pousmál a přikývnul hlavou, řekl klidně a spokojeně: “Děkuji Ti, Pane, děkuji ti.”

Manželka se na něj podívala s vyjevenýma očima. “Miláčku, vidíš?”

Jistě že vidím. Řekl jsem ti, že když sem přijedu budu vidět. Podívej tam,” ukázal směrem k autu, ke kterému směřoval Bill. “Vidíš to auto, tamhle. Je červené.”

Jeho manželka zakřičela: “Ó, Ježíši!” A ti dva lidé si padli do náruče plni radosti.

Čtyři policisté ještě více sevřeli svůj ochranný kruh a rychle doprovázeli Billa uprostřed tlačícího se davu do bezpečí v červeném sedanu.

KAPITOLA 32

VÝZVA ŠÍLENÉ ŽENY

1946

Po Camdenu uspořádal William Branham týdenní uzdravovací kampaň v Pine Bluff, v Arkansasu, načež se přemístil do Little Rocku, hlavního města státu. Kazatel Brown pronajal velkou posluchárnu nedaleko budovy sídla vlády. Touto dobou si Bill získal pověst široko daleko a ta se

šířila od úst k ústům, takže zástup, který se zúčastnil shromáždění v Little Rocku byl větší než v Camdenu. Kapacita posluchárny se brzy ukázala nedostatečná a mnozí lidé zůstali před budovou. Hned první večer vysvětlil Bill andělské pověření a podělil se svědectvím z Camdena, a Pine Bluff. Pak vybídl ty, kteří prosili o modlitbu, aby vytvořili řadu po jeho pravé straně. Stovky lidí se najednou postavily a postupně, a ve velikém zmatku tvořili řadu. Znovu a znovu pianista opakoval nápěv písně "Jenom věř," zatímco lidé jeden po druhém přicházeli dopředu, aby se za ně pomodlil. Když se před ním postavila nějaká osoba, Bill uchopil svou levou rukou pravou ruku pacienta. Jestliže tato osoba byla nemocná, Bill ihned pocítil vibrace pulsující v jeho paži jako elektrický proud o nízkém napětí. Pak jeho levá ruka zčervenala a otekla, jako kdyby byla infikovaná, a na její horní části se ukázala řada bílých boulí. Podle vzoru těch pruhů na kůži mohl stanovit nemoc dotyčné osoby. Pak promluvil do mikrofónu k obecnostem a sdělil o jaký problém se jedná: žaludeční vředy, tuberkulózu, rakovinu a tak dále. Jeho diagnóza byla vždy správná. Pak se modlil a pokáral demony ve jménu Ježíše Krista. Jakmile démoni opustili pacienta, Billova ruka se vrátila do normálního stavu. Pak prohlásil pacienta za uzdraveného a věnoval se další osobě v řadě.

V takovém okamžiku z úst lidí, kteří to sledovali, byl slyšet spontánní obdiv. Tito muži a ženy ještě nikdy nic takového neviděli. Měli uprostřed sebe zřejmý důkaz Boha. To mnohé přimělo k vroucím slzám a pláči.

Bill žasnul nad svým darem stejně tak jako ostatní. Před svým pověřením mu nikdy nepřipadlo, že by choroboplné zárodky mohly pulsovat životem. Nyní nejenže cítil tyto vibrace, ale mohl pozorovat fyzické reakce, které způsobily na jeho levé ruce rudý otok a bílé boule, které vytvořily nějaký vzor v závislosti s nemocí. Čím více Bill tento dar používal, tím víc se učil o způsobech démonů. Například, teď už věděl, proč pruhy na kůži, na dolní části jeho ruky ustupovaly dozadu. Bylo to kvůli tomu, že démoni byli ovlivněni přítomností anděla.

Duchovní význam vibrací, způsobených zárodky nebo viry, se stával rovněž zřetelnější. Ve svém volném čase mezi bohoslužbami si Bill četl znovu a znovu Nový zákon a snažil se pochopit službu uzdravování Ježíše, Petra a Pavla (aby mohl pochopit tu svou). Snažil se skloubit tato Písma se svými vlastními postřehy z moderní medicíny a připadalo mu, že tyto nemoci mají dvě stránky - fyzickou a duchovní. Ta fyzická úroveň to byl vlastní zárodek nebo vir, který medicína může spatřit pomocí mikroskopu. Ale odkud se vzaly tyto zárodky virů? Jistě že ne od Boha. Zárodky a viry čerpaly svůj život ze života daného Bohem osobě, kterou napadly. Když četl biblické popisy uzdravovací služby samotného Ježíše, Bill zjistil, že zárodky a viry byly pouze fyzickým projevem démonických sil. Stejně tak, jako u každého jiného živého tvora existuje fyzická a duchovní stránka jeho života, tak je to i u každé nemoci. Lékaři medicíny se soustřeďují na fyziologii nemoci, zatímco Bill měl co do činění s démonologií. To znamení v jeho ruce mohlo zachytit vibrace onoho démonického života, který útočil na Bohem daný život lidské bytosti.

Bill věděl, že otok na jeho ruce nemůže nikoho uzdravit, ale zato může vybudovat víru. Protože nadpřirozené zjevení nemoci mohlo vzbudit u dotyčné osoby víru do toho stupně, že on nebo ona mohli uvěřit a přijmout uzdravení. Ježíš řekl: "Můžeš-li tomu věřit; všechno je možné věřícímu." A byl to Ježíš, který vykonal to uzdravení - jak tehdy, tak i nyní.

Samozřejmě, že ne každé lidské trápení vyžadovalo to nadpřirozené znamení za účelem jeho odhalení. Některé problémy byly viditelné na pohled. Jeden muž měl například veliké, červené vole visící na svém krku. Jakmile Bill požádal Ježíše za uzdravení toho muže, to vole zbělelo a spadlo na podlahu, a skutálelo se mezi Billovy nohy. A novinář udělal pohotově fotku, která se na druhý den ukázala na první stránce v novinách na důkaz toho zázraku.

Jeden starý ochrnutý muž, který po léta belhal o berlích byl před zraky všech uzdraven a opustil pódium nesa berle nad hlavou s výkřiky a oslavováním Ježíše Krista. Na druhý den večer na začátku bohoslužby se tento muž posadil dopředu s nápisem na svých zádech: "JEŽÍŠ KRISTUS JE TENTÝŽ VČERA, DNES I NA VĚKY." Když Bill vystupoval na pódium, tento muž se postavil a hlasitě zavolal: "Hej, kazateli, chtěl bych ti něco říci."

Bill toho člověka poznal. Řekl: "Co to má být, tati?"

"Jsem nazarejec a když jsem tě poprvé slyšel kázat, myslel jsem si, že jsi rovněž nazarejcem. Potom, když jsem viděl přicházet do shromáždění tolik letničních, pomyslel jsem si, že musíš být letniční. Potom jsem od tebe slyšel, že jsi baptista. Nechápu to."

“To je přece jednoduché, tati,” odpověděl Bill, “Jsem letniční - nazarejec - baptista.” Když se zástup přestal smát tomu neškodnému vtipu, Bill řekl: “Vlastně reprezentuji Pána Ježíše Krista v jeho milosti. Písmo říká, že jedním Duchem jsme ve křtěni do jednoho těla a stáváme se jedním lidem. Ježíš se vás tudíž nezeptá, zda jste byli metodisté či baptisté. On nás bude soudit podle toho, co je v našich srdcích.”

Každého večera proudily stovky lidí dopředu k modlitbě. Pro Billovo tělo to byla obrovská zátěž, když přihlédneme k tomu, že se modlil za nemocné do jedné, druhé a někdy i do třetí hodiny ranní. Kazatel Brown jej vedl strnulého a přetíženého vyčerpáním do jeho hotelového pokoje, kde si nemohl dopřát více než šest hodin neklidného spánku.

Jednoho jitra jej kazatel Brown probudil kvůli naléhavé potřebě. “Dole je pan Kinney z Memphisu, v Tennessee. Asi jeho přítel, pan D-, který je poštmistrem zde v Memfisu, umírá na astmatický zápal plic. Pan Kinney přiletěl sem, aby tě požádal, zda by ses nepomodlil za pana D-. Pan Kinney ti už rezervoval letenku do Memphisu na dnešní ráno. Měl bys to stihnout zpět do večerní bohoslužby. Já půjdu dolů a přivedu jej.”

Bill sotva stačil na sebe hodit svůj kabát, když najednou uslyšel šum mocného větru. v domnění, že to je venku, pomyslel si, “Aj, tam musí být větrné počasí.” Pak ale zpozoroval nadpřirozené světlo ve svém pokoji visící ve vzduchu, kroužící a pulsující svou energií. Bill poklekl vedle postele. Brzy na to uslyšel hlas anděla, který řekl: “Nechod tam. Jeho čas se naplnil.” Potom světlo zmizelo. Bill se postavil a sundal si kabát.

O několik minut později se kazatel Brown vrátil s mužem, na kterém byla patrná tíseň a znepokojení. “Bratře Branhame, jmenuji se Kinney. Můj přítel pan D- je teď v bezvědomí, ale já mám víru, že Bůh může ...”

Bill ho přerušil. “Pane, Duch Svatý se setkal se mnou před několika minutami a varoval mne, abych s tebou nejezdil, protože tak praví Pán, ten muž zemře.”

“Domníváš se, že to je beznadějné?”

“On už asi nebude naživu, když se vrátíš. Ale budu se za to modlit dál. Zavolej mi zítra ráno a sděl mi jeho stav - jestli bude umírat nebo už zemřel dřív, než jsi tam dorazil. Nevolej mi večer, protože budu na bohoslužbě do druhé nebo třetí hodiny ráno.”

Tohoto večera, po několika hodinách modliteb za nemocné, kazatel Brown řekl: “Bratře Branhame, řekni mi, kdy si budeš chtít udělat krátkou

přestávku. Chtěl bych ti ukázat něco v suterénu posluchárny. To je případ, jaký jsi ještě neviděl.”

Znaven námahou přivítal Bill přestávku, aby si na chvíli mohl odpočinout. “Mohu si udělat přestávku už teď,” řekl. Zatímco lidé v modlitební řadě zůstali na svých místech v očekávání, kazatel Brown vedl Billa do suterénu, kde se setkali s mladým mužem stojícím na prvním schodě schodiště. Vypadal jako typicky arkansaský sedlák, měl na sobě vybledlou modrou košili a kalhoty s náprsenkou. Svýma skleněnýma, stíněnýma očima hleděl do suterénu. Bill se rovněž podíval a byl zděšen tím co uviděl. Během celého svého života ještě neviděl takový obraz. Uprostřed této veliké místnosti se svíjela na podlaze mohutná, svalnatá žena v bílém tričku a tmavých šortkách. Bill odhadoval její věk na 30 až 35 let. Ležela na zádech a její nohy, a ruce byly zvednuty nahoru. Na jejích nohou byly stopy krve způsobené mnohými řeznými ranami. Bill se obrátil zpět k muži na schodišti a nevěřicně se zeptal: “Bratře, to je tvoje manželka?”

“Ano, bratře Branhame.”

“Aj! Co se jí stalo?”

“Lékař se domnívá, že narození posledního dítěte u ni způsobilo předčasný přechod. Dal jí nějaké injekce, ale její stav se tím nejen, že nezlepšil, nýbrž z toho zešilela. Dva roky byla v ústavu pro duševně choré. Prodal jsem svoji farmu, abych měl dostatek peněz a nějak ji z toho dostal, ale nic, co lékaři vyzkoušeli, nepomohlo. Bratře Branhame, doma mám čtyři děti. Když jsem se dozvěděl o té duševně choré ženě z Mississippi, která byla onehdy uzdravena ve tvém shromáždění, prodal jsem svého mula, abych měl peníze na zaplacení sanitky pro převoz své manželky sem.”

“Proč její nohy krvácejí?”

“V ústavu dovolili vzít ji sem pouze na jeden večer. Ale když se ji pokoušeli naložit do sanitky, nebyli toho schopni. Vzal jsem tedy s sebou čtyři bratry ze své církve a tak se nám podařilo ji dostat do auta. Cestou sem ji tito čtyři muži nebyli schopní udržet a tak vyrazila všechna okna v zadní části auta. Když jsme ji přivedli sem do této budovy, smýkala námi na všechny strany. Konečně jsme ji dostali sem do suterénu a položili ji na záda. Ona tak zůstala ležet s rukama a nohama nahoru.”

Bill se soucitně díval na tuto šílenou ženu, jak ležela na podlaze uprostřed pokoje, její krvavé ruce a nohy byly zvednuty nahoru. Bill řekl jejímu manželovi: “Přiblížím se k ní a uvidím, zda nepocítím nějaké vibrace.”

V očích muže se v tu chvíli zračila hrůza. “Bratře Branhame, nepřibližuj se k ní. Ona tě zabije.”

Nedbaje tohoto varování, Bill se blížil k šílené ženě, která pozorovala s napětím jeho počínání. Bylo ji to vidět z očí. “Dobrý večer,” řekl Bill a sáhl po její ruce.

V tu chvíli, kdy jeho ruka sevřela její zápěstí, udělala prudký přemet a silně sebou trhla, takže Billa málem srazila k zemi. Její váha nepřesahovala 85 kg, ale zdálo se, že má sílu větší než čtyři normální ženy dohromady. Poté ho k sobě přitáhla a Bill se obával, že mu může polámat kosti. Vytrhnul svou nohu a prudce ji rukou odstrčil od sebe. Tím uvolnil svoji ruku a rychle utíkal ke schodišti.

Šílená žena jej sledovala, stále leže na zádech, usilovně se plazila po betonové podlaze jako obrovský had a stále ze sebe vydávala nelidské skřeky. Na půli cesty ke schodišti změnila svůj směr a místo ke schodišti zamířila k dřevěné lavičce, opřené o stěnu. Udeřila hlavou do rohu lavičky tak prudce, že s ní létaly třísky. Krev zbarvila její vlasy. Uchopila kus dřeva do ruky a mrštila jím po svém muži. Dřevo minulo cíl jen o pár centimetrů a udeřilo do stěny tak silně, že se za ním sesypala omítka na zem.

“Bratře Branhame,” nařikal manžel, “je pro ni ještě nějaká naděje?”

“Pohled, bratře,” řekl Bill a položil ruku na mužovo rameno. “Jediné, co ti mohu říct, je - když byl ke mně poslán anděl, řekl mi, že pokud budu upřímný a budu schopen přimět lidi, aby mi uvěřili, pak On uzdraví nemocné.” Máš tuto jednoduchou víru a můžeš věřit, že Ježíš Kristus, Syn Boží, vymítá demony?”

Sebral v sobě celou svoji odvalu a řekl: “Ano.”

Když to uslyšela tato posedlá žena, zaječela: “William Branhame, ty se mnou nemáš co do činění. Zde jsem ji přivedl já.” Pak se začala posunovat po zádech k Billovi.

“Co to má znamenat?” Zeptal se udiveně muž. “Tato žena si přece nepamatuje ani vlastní jméno! Za poslední dva roky nevyřkla ani jediné slovo.”

“To není ona,” řekl Bill. “To je démon, který ji drží ve svém područí.” Ví, že ji bude muset opustit, jestli jen teď budeš věřit Pánu, Ježíši Kristu. Shodneme se tedy v modlitbě.”

Tato žena znovu zaječela: “Ty nemáš se mnou nic co do činění!” Bill sklonil svoji hlavu a modlil se: “Nebeský Otče, ve jménu Tvého Syna Ježíše Krista, nechť ji ďábel opustí.”

Žena zůstala ležet tiše na zemi. v následujícím okamžiku se zhroutila a ležela na zemi jako bez života. Její muž se zeptal: “Co mám teď udělat?”

“Jakmile skončí bohoslužba, vezmi ji zpět do ústavu. Budeš-li věřit, pak se to musí stát. Dej mi vědět jak to s ní dopadlo.”

Na druhý den ráno pronikající sluneční paprsky otevřely Billovy oči. Otočil na podušce svou hlavu a chtěl se podívat z hotelového okna na dvůr a tu najednou překvapen spatřil ženu sedící vedle jeho lůžka. Její šedivé vlasy byly pevně upnuty vzadu do uzlíku a měla na sobě světle hnědý kostým s bílým živůtkem. Ona se na něho nedívala, ale seděla stranou u stěny, takže ji mohl sledovat z profilu. Vypadala, že je sklíčená.

Bill zneklidněn pomyslel: “Jakpak se tato žena mohla dostat do mého pokoje? Dveře jsou přece zamčené a zde na podstavci leží klíč.”

Pozvedl se tedy na loktech a zvědavě řekl: “Madam?” Pak u stěny, vedle této ženy, zpozoroval Bill sedícího muže. Byl to vysoký muž se šedivými vlasy. Měl na sobě světle hnědý oblek a sportovní světle červenou vázanku. Jeho tvář byla rovněž zasmušilá. Žena otočila hlavu k tomuto muži a oba se na sebe usmáli.

“Co to znamená?” Pomyslel si Bill. Posadil se na posteli. Když to udělal, pak už nebyl v posteli, ale stál na pódiu v kostele, který nemohl poznat. Kousl se tedy do prstu, aby se přesvědčil, že nespí. Bolest jej ujistila o tom, že je při plném vědomí. Uvědomil si tedy, že upadl do vidění.

Kostel pozvolna zmizel a Bill se nacházel opět v posteli. Pozoroval onoho šedovlasého muže a ženu. Oni se na něj usmáli a pokynuli hlavami, a spokojeně se usmívali, jako kdyby byli šťastní. Pak oba zmizeli.

Bill zavřel oči a zašeptal: “Bože, nerozumím tomu, prosím, ukaž mi, co to znamená.” Domníval se, že tito dva lidé se večer objeví v modlitební řadě. Stalo se to už několikrát předtím, že spatřil před bohoslužbou ve vidění nějakého člověka a později večer, když viděl dotyčnou osobu přicházet v modlitební řadě, věděl, že se Bůh chystá učinit v životě toho člověka něco neobvyklého. Vidění tohoto druhu ukázalo obvykle Billovi přesně to, co se má stát v průběhu této modlitební bohoslužby. Ale toto vidění zůstalo zastřené naprostým tajemstvím.

Bill vzal do ruky Bibli, která ležela na podstavci a poprosil: “Pane, kde si přeješ, abych dnes ráno četl ze Tvého Slova?” Pak náhodně otevřel Bibli. Stránky se otevřely v 2. Královské, 20. kapitole. Bill četl místo, kde Pán poslal proroka Izaiáše ke králi Ezechiáši, aby mu vyřídil, že jeho čas se naplnil; nemoc, která ho postihla, byla na smrt. Král Ezechiáš se obrátil tváří ke stěně a horlivě

se modlil o prodloužení času. Pán vyslyšel Ezechiášovu modlitbu a promluvil k Izaiáši: “Jdi a řekni mému služebníku Ezechiášovi, že mu přidám ještě dalších 15 let.”

Právě v této chvíli zazvonil telefon. Bill zvednul sluchátko v přesvědčení, že to bude pastor Brown. Ukázalo se, že to byl pan Kinney z Memphisu. Bill na tento případ už zcela zapomněl, ale teď si vzpomněl. “Ano, bratře Kinneyi, jakou zprávu pro mne máš?”

Pan Kinney s potížemi vysvětloval: “Bratře Branhame, seděli jsme vedle něj celou noc. On je v takovém stavu, že nás každou chvíli opustí.”

“Řekni mi, bratře Kinneyi, jestli paní D- nosí světlý kostým s bílým živůtkem?”

“Ona má ten kostým na sobě právě teď. Odkud to víš? Bratře Branhame, ty ji znáš?”

“Ano. Řekni paní D-, aby si vzala sluchátko.”

Bratr Kinney zaváhal. “Již jsem ji zopakoval, co jsi mi řekl.”

“Rád bych si s ní promluvil.” Bill trval na svém. Brzy poté se na druhé straně linky ozval nejistý, rozrušený ženský hlas. Bill řekl: “Sestro D-, tak praví Pán, ‘tvůj manžel bude žít’. Věříš tomu?”

Paní D- neodpověděla. Bill uslyšel ve sluchátku nějaký rozruch a pak se v telefonu opět ozval pan Kinney. “Co jsi jí řekl, bratře Branhame? Ona omdlela.”

Řekl jsem jí, že její manžel bude žít. Popsal jsem jej, neboť před chvílí jsem jej spatřil ve vidění. Dalším letadlem přiletím do Memphisu. Čekej mne na letišti.

Když Bill přišel do nemocnice v Memphisu, potkala se s ním na chodbě sestra pana D-. Celá podrážděná s nelibostí drze řekla: “To je nápad! Někaký fanatický kazatel sem přijel modlit se za mého umírajícího bratra. Považuji to za ostudu.”

Bill vstoupil dovnitř s přesvědčením: “Satan není schopen poslat nyní dost ďáblů, aby tomu překazil. To se vlastně už stalo, protože to je Tak praví Pán.” Setkal se s ošetřovatelkou, která vycházela z pokoje.

“Je tam uvnitř nějaký lékař nebo ošetřovatelka?”

“Ano,” řekla, “jsou tam dva lékaři.”

“Prosím, řekněte jim, aby na chvíli odešli.”

Tito lékaři odešli, přitom vypadali velice rozhořčeně. Bill okamžitě poznal muže chřadnoucího pod kyslíkovým stanem. Byl to ten, kterého ráno spatřil ve vidění. Pan D- ležel na zádech se strnulým a zakaleným zrakem upřeným do stropu. Bill natáhnul ruku pod kyslíkový stan a vzal toho muže za ruku. Jeho ruka okamžitě otekla s rytmickými úderý a vibracemi zápalu plic. “Bratře D-, slyšíš mě?”

Pani D- řekla: “Můj manžel, bratře Branhame, leží v bezvědomí už dva dny.”

Bill se podíval na tuto starší ženu. Vypadala přesně tak, jak ji spatřil ve vidění. “Nepochybuješ o tom, co jsem ti řekl, že ne?”

“Ne, vůbec ne.”

Nyní Bill obrátil svou pozornost zpět k umírajícímu muži a modlil se: “Drahý Bože, vím, že to jsou tito lidé, které jsem spatřil dnes ráno ve vidění. Nyní ve jménu Ježíše Krista, prosím, uzdrav toho muže.” Ač měl oči zavřené, cítil, že otok z jeho ruky mizí, protože přestalo bušení. Pak Bill pocítil stisk mužovy ruky. Bill otevřel oči a uviděl, jak si pan D- navlhčuje rty jazykem.

Paní D-, která stála na konci postele se zavřenýma očima, se stále ještě modlila.

Bill řekl: “Pane D-, znáte mne?”

Ten muž pozvedl hlavu a řekl: “Ano, ty jsi bratr Branham.”

Teď jeho manželka šukbla překvapením hlavou. Náhle si uvědomila přítomnost, skočila pod kyslíkový stan a volala: “Tati! Tati!” - Zahrnovala ho polibky a objímala jej. Bill vyklouznul z pokoje bez jediného slova a stihnul další letadlo do Little Rocku.

Po dvou dnech měl pan D- k snídani šunku s vejci a byl propuštěn z nemocnice. Během několika dnů opět vykonával práci poštmistra.

KAPITOLA 33

OSMIDENNÍ MODLITEBNÍ ŘADA

1946

Po celé léto až do podzimu roku 1946 kázal William Branham bez přestávky po celém území Arkansasu. Každé shromáždění bylo reklamou pro další a díky tomu zástup lidí rostl ze dne na den, a modlitební řady při každém dalším shromáždění se stávaly delšími. Bill se usilovně modlil za

všechny nemocné až do jedné, dvou a někdy i do tří hodin ráno. Cítil nutkání nahradit to, co zmeškal v minulosti, chtěl napravit chyby, jichž se dopustil v uplynulých letech, kdy jej Bůh poslal, aby vykročil na evangelizační pole a on to odmítl. Ač jeho kondice byla znamenitá, což bylo docíleno mnoha léty lesáckých pochůzek během inspekcí kolem vedení vysokého napětí, přece jen neustálé úsilí a nedostatek spánku si vybíralo daň z jeho těla. Zkrátka se vyčerpával. Jeho situace by možná vypadala jinak, kdyby se měl možnost během dne vyspat natolik, kolik potřeboval, aby načerpal novou energii, ale taková příležitost se mu naskytl jen zřídka kdy. Vždycky se vynořila nějaká nepředvídaná potřeba, kterou Bill nemohl odmítnout - jako třeba, když kázal u pastora Johnosona v Korningu, v Arkansasu. Po skončení bohoslužby ve tři hodiny ráno, padl Bill do postele v garsonce ve vedlejších dveřích naprosto vyčerpán. O několik hodin později byl vyrušen zvonicím telefonem. Uslyšel paní Johnsonovou, jak říká: “Nemůžeme ho zvednout, pane, sotva jsme jej dostali do postele.” Někdo na druhé straně telefonní linky byl evidentně v úzkých. Nakonec se Bill dobelhal do obývacího pokoje a nejistě řekl: “Dovolte mi s ním promluvit.”

“Haló, bratře Branhame, jmenuji se Paul Morgan,” řekl muž znaveným, ale rozhodným hlasem. Jsem okrskovým tajemníkem zde v Walnut Ridge, je to asi 70 mil z místa ve kterém se teď nacházíš. Moje dvanáctiletá dcerka umírá na zápal plic. Nepřijel by ses za ní pomodlit?

Telefon byl blízko okna a to umožňovalo Billovi dívat se ven. Obloha byla zatažená. Trvale pršelo. Nejméně sto lidí stálo v dešti v malých skupinkách na trávníku. Bill dobře věděl, že všichni čekají na něj. “Pane Morgan, velice rád bych přijel kdyby to bylo možné, ale, podívejte, tam venku stojí maminky s dětmi a čekají kdy se pomodlím za jejich děti. Stály na dešti celou noc. Jak bych je mohl ominout a odjet se modlit za vaši dcerku?”

“Jsem si toho plně vědom,” řekl pan Morgan, “ale tyto maminky nemají děti, které právě umírají. Nejlepší odborníci, které jsem sehnal, řekli, že to dítě

nepřežije déle než tři hodiny. Bratře Branhame, je to moje jediné dítě. Prosím, přijed' se za ně pomodlit."

Vzpomněl si na smrt své vlastní Sharon Rose a řekl: "Přijedu tak brzy, jak to jen bude možné."

Když zavěsil sluchátko, pastor Johnson se na něj obořil: "Bratře Branhame, nemůžeš tam jet. Jsi přece k smrti unaven."

"Pokusím se usnout na zadním sedadle během jízdy."

Kazatel Johnson se řítíl silnicí 100 kilometrovou rychlostí, zatímco Bill ležel na zadním sedadle a neklidně se vrtěl a probouzel ze spánku. Necítil se pohodlně. Cítil pálení v očích a bolela ho hlava. Pak se posadil a opřel si hlavu o okno. Najednou pocítil jak mu začala brnět kůže a sílcí tlak v uších. Pak uviděl vedle sebe na sedadle anděla Páně. Trhnul sebou a v okamžiku byl zcela bdělý, nabral dech, jeho víčka se zúžila, a jeho svaly ztuhly strachem.

Těsně nad andělem kroužilo to nadpřirozené světlo - nebo spíše část toho světla, protože ono kroužilo skrze střechnu vozidla, částečně uvnitř a částečně vně. Jako obvykle měl anděl složené ruce a díval se na Billa přísným pohledem. Ale když promluvil, jeho hlas zněl jemně a jistě: "Řekni panu Morganovi, 'Tak praví Pán ...' " jakmile anděl dal své poučení, zmizel.

V nemocnici Bill uviděl obraz, jaký ještě nikdy neviděl. Místo stanu s kyslíkem vedle postele stála ošetřovatelka s gumovou maskou, kterou periodicky vkládala dívce na nos a to vhánělo kyslík do jejich plic. Pokaždé, když se jí dostalo trochu kyslíku, se několikrát krátce, slabě, a s námahou nadechla. Ošetřovatelka řekla: "Musí mít stále přísun kyslíku, jen tak ji udržujeme naživu. Sama už nemůže dýchat."

Pan Morgan objal Billa a zaplakal. "Bratře Branhame, chtěl jsem žít vždycky počestně. Nevím proč mi Bůh chce vzít moji malou dívku."

"Nebud' zarmoucený, bratře Morgane," ujišťoval ho Bill. "Neboj se. Mám pro tebe slovo od Pána. Nejdřív se ale pomodlím za tvoji dcerku." Pak vložil na dívku ruce a poprosil ve jménu Ježíše Krista za její uzdravení. Ošetřovatelka chtěla znovu vložit gumovou masku na nos pacientky. Bill však vztáhl svou ruku a zadržel ji. Nastala chvíle plná úzkosti. Ale najednou se dívka sama mělce nadechla. Ošetřovatelka se tázavě podívala na Billa. Bill jí pokynul, aby čekala. Dívka se nadechla podruhé a pak znovu. Během minuty její dech byl čistý a bylo patrné, že kyslíková maska už není potřebná.

Nyní se Bill obrátil k rodičům. "Mnozí odborníci vám řekli, že vaše dcera umírá, ale 'tak praví Pán' pane Morgane, vaše dcera se uzdraví. A zde je to

slovo Páně pro vás (zapamatujte si je po celý váš život) vody plynou klidně vpřed.”

Ačkoliv Billovi už nebyl dopřán žádný odpočinek před večerní bohoslužbou, přece jen považoval tuto denní zkušenost za něco, co stálo za to - neboť za tři dny se Morganovic dcerka uzdravila natolik, že mohla jít do školy.

Později na podzim roku 1946 si Bill uvědomil, že nemůže donekonečna zvládnout takovou pracovní zátěž. Rozhodnul se tedy, že po uplynutí osmidenní kampaně ohlášené v Jonesboro, v Arkansasu, si vezme nějaké pracovní volno. Jonesborskou kampaň sponzoroval kazatel Reed, který získal pro spolupráci několik místních církví. Společně pronajali největší posluchárnu ve městě. Stále se ještě nedostávalo dost místa k sezení pro všechny, kteří přicházeli. Tisíce a tisíce lidí proudily z jihu a jihozápadu. v okruhu padesáti mil kolem města nebylo možno získat ubytování v hotelích ani motelích. Ti, kteří si nemohli obstarat nějaké to ubytování, spali jednoduše pod stany nebo nákladáky nebo ve svých automobilech. Místní novináři odhadovali dav na 28 000 lidí. Když začala shromáždění mnoho tisíc lidí stálo vně posluchárny, doufajíc, že se jim snad také podaří dostat se dovnitř.

Bill zahájil své první shromáždění v Jonesboro svým obvyklým způsobem, jako kdyby byl doma: “Budete-li někdo v nouzi, jen mi klidně zavolejte a pokud to bude možné, přijedu k vám, za slunečného počasí i v dešti. Nebo, budete-li někdy projíždět kolem Jeffersonville, v Indianě, jen se u nás klidně zastavte. Bydlím nedaleko své modlitebny na křižovatce 8. ulice Penn. Miluji vás a udělám pro vás vše co budu moci.” A pak odvážně prohlásil: “Jelikož to je můj poslední týden na delší dobu zde v Arkansasu, chtěl bych setrvat za kazatelnou, dokud se nepomodlím za tu poslední osobu v řadě.

Právě v té chvíli si Bill všiml ženy sedící nedaleko v přední řadě, která na něj energicky mávala. “Mohu pro tebe něco udělat, sestro?” zeptal se.

“Copak mě nepoznáváš?” Řekla se širokým úsměvem ve tváři.

“Ne, nevzpomínám si.”

“Naposledy jsi mě viděl v Little Rocku. Řekli mi, že moje nohy byly zcela od krve a byla jsem duševně nemocná.”

Teď ji Bill poznal. To byla ta žena, za kterou se Bill modlil v suterénu městské posluchárny v Little Rocku. Před několika měsíci byla na tom duševně tak špatně, že vykopla a rozbila sklo ve dveřích automobilu, a potom se na zádech plížila po podlaze v suterénu. Nyní klidně seděla se svým manželem a svou čtveřicí dětí, které seděly za nimi. Její manžel vydal svědectví: “Poté, co jsi

se za ni pomodlil, seděla tiše v automobilu celou cestu do ústavu. Během tří dnů ji prohlásili za zcela normální a mohla se vrátit domů.”

Bohoslužba, která začala tak dramatickým svědectvím vzbudila víru publika, která se povznesla k nebeskému očekávání. Lidé pozorovali znamení na Billově ruce, pomocí kterého nadpřirozeným způsobem zjevoval nemoci a nestačili se dost vynadivit, jak tiché Billovy modlitby měnily situaci. Brzy všem připadalo, že všechny věci jsou možné. Bill vytvořil řadu po své pravé straně a lidé se hrnuli k modlitbě, jako proud vody v řece, která nikdy nevyschne. Hodina za hodinou a stále přicházeli. Jakmile se za někoho pomodlil a on se vrátil na své místo, někdo jiný se postavil, a připojil se ke stojícím v řadě. Davu se zmocnil nepopsatelný pocit, že Ježíš Kristus stál v blízkosti toho drobného muže za kazatelnou a všichni se chtěli dostat na řadu v Kristově přítomnosti.

Konec bohoslužby nebyl jednoduše stanoven a tak shromáždění nemělo konce. Bill se celou noc modlil za nemocné, jen na krátko si udělal přestávku, aby si dal doušek pomerančového džusu. Někdy ve velmi časně ranní hodině se položil vedle kazatelny a zdříml si na několik hodin. Ale když se probudil, pianista stále jemně hrál nářev písně “Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř”; a modlitební řada byla stále na svém místě s dalším pacientem v pořadí, aby se za něj pomodlil. Svě denní jídlo snědl Bill za kazatelnou, aby mohl pokračovat v modlitbách za nemocné po celý den. Ti, kteří měli to štěstí, že se dostali dovnitř posluchárny, hned během prvního dne, jen neochotně opouštěli svá místa. Mnozí z nich vydrželi den za dnem a když měli hlad posílali někoho, kdo by jim obstaral obložený chlebiček. Rovněž telefonovali svým přátelům a příbuzným o tom fantastickém Božím hnutí, kterého právě byli svědky, a pobízeli je, aby se přijeli podívat na tyto zázraky sami. To způsobilo, že v průběhu týdne do Jonesboro přijelo ještě více lidí. Ti, kteří byli před vchodem do posluchárny, trpělivě čekali v dlouhé řadě plné zmatku, s důvěrou, že snad se jim naskytne příležitost dostat se dovnitř. Pozvolna a velmi pomalu, centimetr za centimetrem, postupovali dopředu, podle toho jak lidé, kteří byli uvnitř vycházeli ven a tím dovolili několika lidem nacházejícím se před budovou vejít dovnitř. Lidé, kteří vycházeli ven, popisovali ohromující zázraky, které spatřili vevnitř. Jen málo z těch stojících před budovou opustilo řadu, i když uprostřed týdne začalo pršet.

Celý den a noc se Bill modlil za nekonečnou řadu nemocných, a postižených. Zázrakům jakoby nebylo konce. Jednou, kolem čtvrté hodiny ráno přišla k Billovi v modlitební řadě asi 35 letá žena s kapesníkem v ruce, který si držela na nose. Bill se domníval, že pláče. Uchopil ji levou rukou za její pravou ruku a vibrace odhalila nemoc. Řekl: “Máš rakovinu. Že ano, ženo.” Žena

odkryla svoji tvář a ukázalo se, že nemá vůbec nos; rakovina ho zcela zachvátila a zničila.

“Věříš?” zeptal se Bill.

V jejím hlase se zachvělo zoufalství. “Bratře Branhame, musím věřit! To je moje jediná naděje.”

“V tom případě ti mohu, sestro, pomoci. Neboť anděl, který se se mnou setkal, mi řekl, že pokud budu upřímný a budu schopen přimět lidi, aby mi uvěřili, nic před mojí modlitbou neobstojí, dokonce ani rakovina.” Když se Bill modlil ve jménu Ježíše Krista, snažil se vcítit do svízelné situace této ženy odsouzené k smrti. Krátce potom prudké bušení v jeho ruce zmizelo a věděl, že byla uzdravena.¹

Toho osmého a posledního večera v Jonesboro, přerušil Bill na chvíli tu nekonečnou modlitební řadu, aby stačil zajít na nádraží a setkat se se svou manželkou. Neviděli se už dlouhé měsíce. Osvobodila se od svých povinností, protože chtěla být svědkem jeho posledního shromáždění a pak jej doprovázet zpět do Jefersonville, na tak zasloužený odpočinek.

Když se vraceli zpět do posluchárny, jejich auto muselo zastavit daleko od svého cíle. Zde bylo celé prostranství zacpáno vozidly, nákladáky, jízdními koly a stany. Bill s Medou se tedy vydali pěšky. Nakonec Meda spatřila početný zástup lidí čekající před budovou, mnozí z nich si drželi na hlavě noviny jako ochranu před mrholením. Ačkoliv jí to Bill popsal už během telefonického rozhovoru, nebyla na tuto realitu dost připravená. “Billy, copak všichni tito lidé přišli poslouchat tebe?”

“Nikoliv,” odpověděl, “oni přišli uvidět Ježíše.”

Meda vložila svou ruku do jeho a začala zpívat: “Přichází ze všech stran, ze zemí vzdálených též, na královský hod, jako Jeho host a všichni tu šťastní jsou!” A Bill se k ní přidal: “Smět spatřit tu svatou tvář, ověncenou Božskou ctí, účastníky Jeho chval, jak perly v koruně se stkvít.” Bill nebyl nikdy dobrým zpěvákem - jeho hlas měl sklon k chraplavosti a měl problémy s udržení melodie - ale zpěv miloval. “Však Ježíš vyprostil mne, mé srdce raduje se ...”

Setkali se s četou uvaděčů, kteří jim pomáhali projít strkajícím se davem do budovy. Když už byli za dveřmi, Bill zpozoroval muže, který mu mával modrou

1 Několik měsíců později sloužil Bill v Texarkana, v Texasu, když náhle tato žena přišla dopředu a řekla: “Bratře Branhame, poznáváš mě?” “Ne, sestro, nepřipomínám si,” odpověděl Bill. “Vzpomínáš si v Jonesboro, když ses modlil za ženu, jejíž nos byl sežrán rakovinou?” Pak si Bill vzpomněl. “Ty přece nejsi ta žena nebo ano?” “Ano, jsem,” odpověděla. “Nejenom že je rakovina pryč, ale jak je možno vidět, můj nos mně znovu narostl.”

čepicí a tím chtěl upoutat na sebe jeho pozornost. Bill se k němu přiblížil tak blízko, že se ho mohl zeptat: “Voláš mne, pane?”

Onen muž nervózně zmáčknul svůj klobouk. “Nejsi bratr Branham?” Zeptal se.

“Ano, jsem, ale zde se nemohu za nikoho modlit, protože bych tím způsobil nepořádek. Jestli ale přijdeš do modlitební řady, pak ...”

“Ó, já nepotřebuji modlitbu za sebe,” vysvětlil muž. “Jsem řidičem sanitky. Dnes jsem přivezl starší pacientku z Missouri - velice nemocnou. Ona právě umírá v mé sanitce. Možná, že už i nadobro umřela. Nikde nemohu najít lékaře a nevím, co si mám počít. Mohl bys k ní přijít?”

“Pane, nejsem oprávněn prohlásit o někom, že zemřel. K tomu je zapotřebí pohřební služba.”

Řidič však na něj dělal nátlak: “Chtěl bych, abys k ní přišel. Její manžel je zoufalý, snad jej uklidniš.”

Bill věděl, kde parkují sanitky. Silniční policie vyznačila jeden z pozemků jako výhradní parkoviště pro sanitky. “Myslím si, že k této ženě se vůbec nedostanu. Mezi mnou a sanitkami je nejméně dva tisíce lidí.”

“My ti pomůžeme,” nabídnul se jeden z uváděčů.

A tak Bill svolil.

Postrkováním s mnohým omlouváním a mnoha dalšími nesnáze se jim nakonec podařilo dorazit k řadě sanitek, které parkovaly za obrubníkem. Čtyři uváděči stáli venku, zatímco Bill spolu s řidičem otevřeli dveře a vlezli do sanitky. Tam klečel starý muž nad povadlým tělem schoulené ženy. Košile muže byla samá záplata. Jeho kalhoty byly ošumělé. Ponožky vylézaly skrze podrážky dřevěných bot. Týdenní porost vousů na jeho tvářích zakrýval jeho znavený obličej. Seděl shrbený, pomalu kroutil hlavou zprava doleva se vzlykáním: “Ó, maminko, maminko, proč jsi mne opustila?” Způsob jak tento muž svíral svůj dřevěný slaměný klobouk v ruce, přivodilo Billovi na mysl jeho tatínka. “Co ti je, pane?”

Starý muž pozvedl hlavu. “Ty jsi lékař?”

“Ne. Já jsem bratr Branham.”

“Ó, bratře Branhame, moje ubohá maminka.” Pohleděl dolů na nehybnou ženu na lehátku. “Přišel jsem o ni. Jsem si tím jist. Před chvílí vydechla naposledy. Tolik si přála, abys k ní před svou smrtí přišel. Ona mi byla velice dobrou ženou. Vychovávala mé děti, společně jsme motykou obdělávali pole a

pomáhala mi na každém kroku. Před několika lety zjistili rakovinu na jejích ženských orgánech. Vzali jsme ji do St. Louis k lékaři na operaci, ale to nepomohlo. Její stav se dále zhoršoval.” Pohleděl na Billa a jeho hlas prozrazoval hořké zklamání. “Dnes ráno jsme poslouchali rozhlas a slyšeli jsme tam jednoho muže, který vydával svědectví, že byl slepý deset let a poté, co ses za něj pomodlil, byl zcela uzdraven. Pomyslel jsem si, že snad i pro nás by se mohl stát takový zázrak. Neměli jsme žádných peněz, jelikož všechny naše úspory padly na operaci. A tak jsem šel a prodal několik příkrývek její výroby a trochu ostružinových zavařenin, a pak jsem najal tuto sanitku, aby ji zavezla do Jonesboro.” Smutně se podíval na svou ženu. “Teď je mrtvá a já nevím, co si bez ní počnu. Budu tak osamělý.”

Bill se jej snažil utěšit seč mohl, načež řekl: “Dobrá, tati, jediné co mohu udělat je, že se za ni pomodlím.”

Bill si nebyl jist, zda je ještě naživu nebo ne. Každopádně vypadala, že je mrtvá. Řidič sanitky vyňal z jejích úst zubní protézu a tím její tváře zapadly. A v očích měla něco, co připomínalo kalnou vodu. Její čelo bylo na dotek studené a lepkavé. Bill vzal do své levé ruky její pravou a chtěl nahmatat tep. Nemohl ho najít. A jako další důkaz, že nežije, Bill nepocítoval žádné vibrace způsobené rakovinou.

Sklonil hlavu a tiše řekl: “Drahý Pane Ježíši, prosím, smiluj se nad tímto bratrem; pomáhej mu a požehnej ho. A co se týče této ženy, která podstoupila tuto cestu ve víře, že ...”

Najednou Bill pocítil stisk její ruky. Otevřel oči a soustředěně ji pozoroval. Vypadala jako mrtvola. Snad to byla jenom jeho obrazotvornost nebo snad křeč v jejích svalech. Bill tedy znovu zavřel oči a pokračoval v modlitbě, ale za několik okamžiků znovu pocítil tento stisk její ruky. Tentokrát si byl jist, že to byl projev života. Otevřel znovu oči a pozoroval její obličej. Kůže na jejím čele se najednou zvráštla. Pak otevřela oči a podívala se na něj.

Bill neřekl ani slovo. Starý muž měl ještě zavřené oči a mnul si ruce, jeho hlava byla pozvednuta ke střeše vozidla. Žena se pokusila pozvednout hlavu a tiše řekla: “Jak se jmenuješ?”

“Jsem bratr Branham.”

Starý muž prudce škubnul hlavou a vykřiknul: “Maminko!” Objal ji rukama a radostí vzlykal: “Maminko! Maminko!”

Zatímco se do ženiny tváře vrátila barva, Bill si všimnul, že jeho ruka nadále neodhaluje rakovinu v jejím těle. To tedy znamená, že nemoc zmizela.

Křik muže upoutal pozornost lidí, kteří byli na prostranství kolem sanitky, kteří teď začali tisknout své tváře k okennímu sklu. Řidič se obrátil k Billovi a řekl: “Myslím si, že zjistili kdo jsi. Budeš mít problémy dostat se zpět do budovy.”

Bill věděl, že řidič měl pravdu. Když sem přicházel, cítil se bezpečně, protože tito lidé ho ještě nikdy neviděli. Ale většina z nich zde čekala po celé dny, s přáním dostat se dovnitř, aby se za ně pomodlil. Jakmile zjistili, že je mezi nimi, tato zpráva se nesla tak rychle, jak oheň ve větru, a to mohlo znamenat veliké problémy při jeho návratu zpět do posluchárny. Náhle dostal nápad. Řekl řidiči: “Stůj obrácen zády k oknu a opatrně si svleč kabát. To zastíní vnitřek sanitky na dobu než stihnu uniknout druhými dveřmi. Jestliže se mi podaří nepozorovaně zmizet, bude všechno v pořádku. Tam venku mne nikdo nezná. Budu se pohybovat na okraji zástupu u zadního parkoviště. A ty řekni uváděčům, aby mne tam čekali. Domnívám se, že se nebudu moci prodat tímto davem do budovy bez jejich pomoci.”

“Řeknu jim to,” odpověděl řidič. Obrátil se zády k oknu, ke kterému přilnulo několik párů lidských očí. Pak pozvolna rozprostřel ramena spolu se svým kabátem a zcela zakryl malé okénko vozidla. “Jdi,” řekl.

Bill tiše vyklouznul na druhém konci auta a pospíchal podél řady záchranečů, dokud nepřišel k zadní části parkoviště. Elektrické pouliční osvětlení skrovně prozařovalo mrholicím deštěm, který padal na hlavy několika tisíců mužů, žen a dětí, kteří byli namačkaní kolem zadního vchodu do posluchárny. Bill si byl jist, že je naprosto neznámý těmto lidem, neboť nikdo z nich jej ještě neviděl. A tak místo toho, aby počkal na uváděče, kteří by mu pomohli, snažil si prokletit cestu zástupem sám. Nějaký chraplavý hlas najednou rázně řekl: “Netlač se!”

“Promiňte,” řekl Bill a snažil se protlačit dál.

Muž mohutné postavy s nepřijemným vzezřením zakřičel: “Netlač se!”

“Ano, pane,” odpověděl nesměle Bill. “Promiňte.”

Bill se protlačoval okrajem zástupu a uvažoval, co by měl nejlépe udělat. Uváděči nebyli nikde v dohledu. Najednou uslyšel ženský hlas, který volal: “Tati! Tati!” Bill se otočil tam odkud přicházel pláč a uviděl mladé černošské děvče ve věku asi 17 let, jak se tlačí masou bílých lidí. Bylo patrné, že je slepé; na očích mělo bílé bělmo. Ale kvůli zákonům Jim Crow², které oddělují bílé lidi od černých, nikdo z těch stojících nablízku mu nebyl ochoten pomoci.

2 Rasově diskriminační zákony v USA. (Překl.)

Děvče tápalo uprostřed davu směrem přímo k Billovi. Bill se zatím pohyboval po okraji zástupu, tak že se nakonec ocitl přesně naproti této dívce. Krátce nato do něj narazila.

“Promiňte,” řekla, “ jsem slepá a ztratil se mi tatínek. Pomohl byste mi najít cestu k autobusu z Memphisu? Bill se podíval na dlouhou řadu autobusů seřazených na konci parkoviště. “Ano,” mohu ti pomoci,” řekl: “Co zde děláš?”

“Můj tatínek a já jsme přijeli, protože jsme se chtěli setkat s uzdravovatelem,” odpověděla.

“Jak ses o něm dozvěděla?”

“Dnes ráno jsme poslouchali rozhlas a tam byl nějaký muž, který vyprávěl, jak nemohl promluvit ani slovo a nyní už může normálně mluvit. Druhý muž vyprávěl, jak 12 let pobíral invalidní důchod kvůli tomu, že byl slepý a nyní může vidět tak dobře, že čte Bibli. To mi dodalo novou naději, že znovu nabudu zrak. Když jsem byla malá, tak se mi udělal oční zákal. Lékař mi tehdy řekl, že až budu starší, že mi ho vyoperuje, ale teď, když jsem starší, řekl, že se ovinul kolem mého zrakového nervu, a nemůže se ho ani dotknout. A tak nemám žádnou jinou šanci, než abych se dostala k tomu uzdravovateli. Ale on je zde poslední večer a ani já, ani můj tatínek jsme se nedostali blíž k budově. Teď se mi ztratil a já nemohu najít cestu k autobusu. Dobrý pane, buď tak laskav a pomoz mi.”

“Ano, slečno. Pomohu ti. Ale nejdříve se tě zeptám na toho uzdravovatele, o kterém ses zmínila. Věříš, že Bůh poslal anděla a že dnes uzdravuje?”

“Ano, pane. Věřím.”

“Věříš tomu i přesto, že máme tolik dobrých lékařů a nemocnic?” Bill se trochu styděl za to, že zneužívá slepoty této dívky, ale chtěl prostě vyzkoušet její víru.

Ona na to ihned odpověděla: “Žádný lékař mi nemůže pomoci. Pane, jestli mne vezmeš za ruku a přivedeš mě k tomu uzdravovateli, potom si klidně najdu svého tatínka sama.”

Bill to už nebyl schopen déle předstírat. “Sestro, snad jsem to já, se kterým ses chtěla setkat.”

Dívka se uchopila klopky jeho kabátu jako klíště. “Ty jsi tím uzdravovatelem?” Zeptala se.

“Nikoliv, madam. Jsem bratr Branham, kazatel. Ježíš Kristus je uzdravovatelem. Jestli se pustíš klopky na mém kabátu” - a uchopil ji za zápěstí, aby se od ní uvolnil. Ale dívka se držela z celé síly. Přece ho měla ve svých

rukou a nemohla se ho jen tak jednoduše vzdát. “Smiluj se nade mnou, bratře Branhame,” úpěnlivě prosila.

“Sestro, dovol, že tě vezmu za ruku, když se budu modlit.” Billovi se podařilo uvolnit jednu její ruku. Ihned pocítil vibrace zákalu, které působily v jeho ruce a začal se modlit. “Drahý Ježíši, jednoho dne jsi nesl starý drsný kříž a vrávorál s ním ulicí; krev stékala po Tvých ramenech; Tvé drobné a křehké tělo se potácelo pod tímto břemenem. Nějaký barevný muž, Šimon Cyrenejský, přišel k Tobě, vzal Ti kříž, a pomohl Ti ho nést. A teď jedno ze Šimonových dětí vrávorá zde v temnotách; jsem si jist, že tomu rozumíš ...”

Dívka se v tu chvíli zachvěla. “Něco mnou prošlo,” řekla, její tělo se celé rozechvělo. “Ve svých očích cítím takový chlad.”

Bill cítil jak vibrace v jeho ruce ustupují; démonický život opustil zákal. “Sestro, zavři na chvíli víčka. Tak, dobře. Zákal se scvrkuje. Za chvíli bys měla vidět. Neříkej o tom nic, protože bych byl poznán. Nechci, aby se lidé dozvěděli, že jsem tu. Teď pomalu otevři oči. Ježíš ti vrátil zrak.”

Její víčka se prudce otevřela. Podívala se a zajíkala se překvapením. “Copak to jsou světla?”

“Ano. Můžeš je spočítat?”

“Jsou čtyři. Procházejí tito lidé kolem nás?” Předtím než Bill stačil odpovědět na tuto otázku vykřikla z plna hrdla. Všechny hlavy se otočily tímto směrem. Ona křičela znovu: “Sláva Bohu! Vidím! Vidím! Byla jsem slepá a teď vidím!”³

Lidé se začali hrnout k Billovi a k dívce. A v té chvíli se na rohu budovy ukázali uváděči, ihned Billa upozorovali a šli mu na pomoc. Předtím, než ho ještě stačili postrčit dál, jistý muž se zkroutenýma nohama opírající se o hůl zakřičel: “Já tě znám, bratře Branhame. Smiluj se nade mnou. Stál jsem tady osm dnů. Mám doma pět dětí a jsem mrzákem. Věřím, že máš dobré srdce. Jestli za mne poprosíš Boha, On to udělá.”

Bill řekl: “Tedy, ve jménu Ježíše Krista podej mi svou hůl.”

Bez zaváhání podal tento zmrzačený muž Billovi svou podomácky zhotovenou hůlku. v té chvíli se jeho křivé nohy narovnal a mohly ho bezpečně udržet. Dupl botou do asfaltu a vykřikl: “Jsem uzdraven! Jsem uzdraven!”

³ Po letech se Bill znovu setkal s touto ženou. Pracovala jako číšnice a řekla mu, že nikdy více od doby, kdy byla uzdravena v Jonesboro, neměla potíže s očima.

Dychtící zástup se k němu tlačil ze všech stran. Čtyři uváděči vytvořili ochranný štít kolem Billa, jak jen to šlo a násilím si klestili cestu zpět do posluchárny, zatímco lidé kolem nich usilovali, aby se alespoň mohli dotknout Billového obleku, když procházel kolem. Nezáleželo jim na tom, že Billův oblek byl samá záplata.

KAPITOLA 34

ŠOK PŘI NÁVRATU DOMŮ

1946

Během onoho podzimu roku 1946 zůstal William Branham na pódiu v Jonesboro celých osm dnů a nocí za neustálého proudění nemocných a nuzných lidí. Svě denní jídlo přijímal přímo na pódiu, občas si zdířiml za kazatelnou, zatímco stojící v modlitební řadě trpělivě očekávali až se probudí a bude pokračovat v práci. Ke konci týdne byl Bill tak unaven, že mu bušilo v hlavě. Jeho předloktí bylo pokryto puchýří způsobenými vytrháváním si chlupů, čímž se chtěl udržet ve stavu bdělosti. Stále ještě nechtěl skončit. Chtěl pokračovat dokud se nepomodlí za toho posledního nemocného, který vstoupil dovnitř - ale to nebylo možné. Zprávy o uzdraveních a zázracích působily jako magnet a přitahovaly do Jonesboro v průběhu týdne tisíce dalších lidí. Když Bill nakonec zakončil osmidenní kampaň v Jonesboro, modlitební řada byla delší než na začátku. Bill se cítil vyčerpán tělesně i duševně. Pastor Reed jej položil do postele, ale Bill byl tak nervózní, že nemohl usnout. Házel sebou celé hodiny na všechny strany. Nakonec raději tento zápas vzdal a rozhodl se, že stejně tak dobře může jet domů do Jeffersonville a lehnout si do své vlastní postele, kde doufal, že bude moci spát celé dny nikým nevyrušován.

Po několika hodinách cesty měl Bill problém, aby udržel svá víčka otevřená. Aby předešel usnutí za volantem tloukl nohou do dveří, dokud neprorazil čalounění. Pak za volantem usnul. Hluk zvukového znamení jej vyburcoval, což mu poskytlo kratičký okamžik, že stačil sjet na svou stranu vozovky. Otřesen zajel k okraji vozovky a snažil se z toho vzpamatovat. Meda byla zatím ponořená do hlubokého spánku na zadním sedadle vozidla. Bill vystoupil z auta a doufal, že krátká procházka jej občerství. Ale začal ztrácet vědomí z hlubokého vyčerpání. Když nakonec přišel k sobě, zjistil, že stojí na pastvině mezi stádem dobytka s rukou vztaženou před sebou jak si povídá sám se sebou, "Jenom věř, sestro. Jenom to je zapotřebí. Jenom věř." Prudce potřásl hlavou a uvažoval: "Co se to se mnou děje? Snad se nezblázním."

Do Jeffersonville se vrátili pozdě večer a zastavili se v domě Mediných rodičů, aby si vyzvedli své děti. Rebece bylo teď pět měsíců a Bill ji neviděl tři měsíce a tak nebylo divu, že ho nepoznala. Když ji chtěl vzít na ruce, začala plakat a drala se zpět k mamince. To ho zabolelo. "Ona mě nezná," postesknul si.

Meda se snažila Rebeku uklidnit houpáním na rukou a ukázala směrem k Billovu obrázku, který stál opřený na konci stolu. "Mám ten stejný obrázek, na

kterém sedíš na toaletním stolku. Každý den jsem jí ho ukazovala a říkala: “To je tvůj tatínek.”

Bill se podíval na obrázek a pak do zrcadla v chodbě. “Není divu, že mne nepoznala. Ztratil jsem na váze 10 kilogramů; vypadala mi spousta vlasů; shrbil jsem se v zádech. Vůbec si nejsem podobný.”

Další šok jej čekal, když přijeli ke svému domu - spousta vozidel se postavila do řad na obou stranách vozovky do vzdálenosti několika městských bloků a na 200 lidí ho čekalo na dvorku.

“Co to má znamenat?” zeptala se Meda.

Bill se začervenal. “Všude, kde jsem byl, jsem dal lidem naši adresu a řekl jsem jim, že až pojedou kolem Jeffersonville a budou potřebovat, abych se za ně pomodlil, ať se u nás zastaví. Nemyslel jsem si, že to udělají tak brzo.”

Dlouho do noci se Bill modlil za zástup na dvorku. Konečně odjel poslední člověk. Meda pomohla Billovi do postele. Byly dvě hodiny nad ránem. Ležel tiše. Byl unášen do zapomenutí nebo polospánku. Najednou sebou škubl a probudil se. v noze měl křeč.

Meda seděla v nohou postele. “Bille, víš co jsi dělal?”

“Myslel jsem si, že spím.”

“Tys objal polštář a brumlal jsi: “Kdo je další? Budeš-li věřit, protože anděl mi řekl, že pokud přimějí lidi, aby mi uvěřili ...” Bille, mám o tebe starost.”

Venku zastavilo nějaké auto. Byl to zvuk hodně ojetého, starého auta; motor neměl plynulý chod a bylo slyšet vibrování nárazníku. Za chvíli někdo zaklepal na hlavní vchodové dveře. Meda jemně položila ruce na Billova víčka a prsty mu něžně zavřela oči. Řekla: “Řeknu jim, aby přišli zítra. Ty se musíš vyspat, miláčku.”

Bill uslyšel z kuchyně mužský hlas, který řekl: “Dítě je už dlouho nemocné. Neustále pláče. Pláče dnem i nocí. Lékaři neví, co s ním je. Bill mohl slyšet jak toto dítě vydává takový dýchavičný zvuk, jako by chtělo plakat, ale už nemělo sil. To už nebyl dětský pláč. Bill uslyšel, jak Meda řekla: “Dobrá, ale právě jsem uložila Billa do postele a tak ho nechci hned budit.” Pak Bill uslyšel nějakou ženu, jak říká: “Přijeli jsme z jihu Ohia. Byli jsme na cestě celý den a noc, abychom sem přijeli.”

Bill si řekl: “Jak bych mohl klidně usnout, když to dítě ve vedlejší místnosti tolik trpí a možná mu pomůže modlitba.”

A tak se v pyžamu dobelhal k nim. Deseti týdenní dítě leželo na kuchyňském stole zavinuté do deky. Jeho maličký obličej se zkroutil bolestí, když tiše zasténalo. Billy řekl všem, aby pokleklí a obrátili své hlasy k Tomu, jenž měl moc vysvobodit ono trpící dítě - k Ježíši Kristu. Dítě přestalo plakat; jeho tvář se uvolnila. Během deseti minut než tento pár odjel, dítě spokojeně broukalo a smálo se.

Ještě než se Bill stačil dobelhat do lůžka, přijelo další auto. Bill slyšel něčí kroky rychle se blížící k jejich domu. Někdo klepal na dveře. Bill vpustil do kuchyně nějakého vzrušeného mladého muže. Ten muž řekl: “Bratře Branhame, moje sestra má zánět slepého střeva. Je ve špatném stavu. Objednali ji do nemocnice v Louisville na dnešní ráno, ale teď je ve velice vážném stavu. Táta si myslí, že nepřežije převoz do nemocnice. Je to po horské cestě - opravdu hrbolaté. Bydlíme asi 60 kilometrů směrem na západ odsud - blízko Milltownu. Víme, co Bůh udělal s Georgií Carterovou a tak mě tatínek poslal s prosbou, zda bys nepřijel a nepomodlil se za moji sestru. Přijdeš?”

Bez jediného zaváhání Bill odpověděl: “Ano. Dovol, abych se ale oblékl. Pak za tebou pojedou svým autem.”

Meda začala plakat: “Miláčku, vždyť usneš za volantem.”

“Ne, to bude v pořádku, miláčku,” ujišťoval ji Bill.

Jeho důvěra ho opustila po ujetí několika mil. Jeho víčka byla jako z olova. Občas se štípnul, aby se udržel v bdělém stavu; občas se kousl do prstu. Plivnul si dokonce na prst a vetřel si slinu do oka, aby zahnal spánek. Ten mladý muž měl pravdu ohledně stavu povrchu těchto cest, obzvláště na posledním úseku, kde se zúžila do dvou kolejí, které se vinuly těsně pod hradbou pahorků. Aspoň teď si nemusel dělat starosti se spaním, protože cesta jím drncala pokaždé, když najel kolem na kámen nebo kolo sjelo do vyjeté koleje. Když tato dvě vozidla přijela před malý venkovský dům, všechna světla v něm byla rozsvícena. Když se setkal s otcem a maminkou, zavedli ho k lůžku asi 18 lete dívky. Její kůže byla bledá a kapky potu se třpytily na jejích spáncích. Dívka ukázala Billovi svůj oteklý bok.

Dívčin otec řekl: “Nejedla už tři dny a dnes neudržela v sobě ani vodu. Měla jít na operaci zítra před polednem. Za několik hodin by měla pro ni přijet sanitka. Ale dnes v noci se její stav natolik zhoršil, že se obávám, že by ten převoz nepřežila.”

Bill dobře věděl, co je to zánět slepého střeva, protože několikrát byl svědkem operací prováděných svým přítelem Samem Adairem. Jestliže slepé střevo už bylo na prasknutí - a vypadalo na to, že bylo - pak zcela jistě nevydrží

ten 40-ti kilometrový převoz do New Albany. Těch prvních osm mil by ji dokázalo zničit.

Dívka se nervózně zeptala: “Ó, bratře Branhame, co si myslíš, budu žít?”

Bill se snažil najít vhodná slova a pak odpověděl: “Věřím, že ano, pokud budeš mít víru. Věříš, že Ježíš Kristus tě může uzdravit?”

Její odpověď se změnila v panický výbuch. “Ó, ano, věřím. Moje církve sice říká, že dny zázraků už pominuly, ale já se nestarám o to, co říká moje církve; já věřím. Georgie Carterová se uzdravila; já se uzdravím také. Mám z operace strach.”

Bill měl během posledních šesti měsíců zkušeností s uzdravením a zázraky u tisíců lidí a tak v tom nedostatečném vyznání víry této dívky, se dalo vycítit pochybnost a strach. “Sestro, nerad bych ranil tvé srdce, ale ty nevěříš. Za normálních okolností bych měl dost času, abych ti dokázal, jak málo máš víry, a rád bych si nejdříve ověřil tvou víru, pokud jde o tvé uzdravení. Ale tvůj stav je naléhavý. Buďto uvěříš ihned nebo - musím být vůči tobě upřímný - nedožiješ příjezdu do nemocnice.”

Ani dívka, ani její rodiče nebyli připraveni na takovou otevřenost. Ale Bill to nemohl jinak říci. Situace byla naléhavá. Rozhodl se tedy na velice radikální postup, aby ona mohla pochopit, oč se jedná. Bill se tedy posadil na konci její postele - na stranu, která byla nejbliž středu místnosti. Její rodiče a několik sousedů sedělo na druhém konci postele - blíž ke stěně. Uprostřed na stropě svítilo elektrické světlo. Lampa visela na kabelu a v polovině mezi stropem, a podlahou byl na ni zavěšen na provázku červenobílý náramek. Bill vlastně nevěděl, proč tam ten náramek visí, snad jen jako hračka pro dítě, které bylo v domě. Ale teď vymyslel pro ten náramek vhodné upotřebení. Bill řekl: “Ať teď všichni dospělí otočí svá křesla směrem ke stěně.” Pak řekl dívce: “Jak si myslíš, že je daleko ten náramek?”

“Asi tři metry. Proč?”

“Ty jsi mi řekla, že máš víru, která může učinit vše. Chci, abys mi to dokázala. Chci, aby ses podívala přímo tam na ten zavěšený náramek a chci, abys jej rozhoupala na tom provázku; a pak ho zastav. Jestliže to uděláš, budu vědět, že máš dost víry přijmout zázrak.”

Ve tvářích dívky se zračilo překvapení smíšené se zklamáním. “Ó, bratře Branhame, proč ode mne chceš něco takového? Tohle přece nemůže nikdo udělat.”

“Ó, ano,” řekl Bill, “Každý kdo věří. Ježíš řekl: “Všechno je možné těm, kteří věří.”

Ona stále pochybovala. “Ale Ježíš přece mluvil o duchovních věcech. Tohle jsou věci materiální. Ty to dokážeš?”

“Ano, slečno.”

“Můžeš mi to ukázat?”

“Jestliže si to přeješ. Jen upři svůj zrak na ten náramek.” Bill upnul svůj zrak na tento objekt a soustředil celou svou víru. Do nynějška byl už svědkem tolika zázraků od Boha, že si byl jist tím, že všechny věci jsou vskutku možné skrze víru. Během okamžiku se náramek začal pohupovat na konci provázku, houpal se sem a tam jako kyvadlo. Pak se zastavil.

Dívka lapala po dechu. “Bratře Branhame, to je přece spiritismus!”

“Myslel jsem si, že něco takového řekneš. Nikoliv, to není spiritismus, ale víra. Spiritismus to často zneužívá k lumpárně - praskání skleniček, ohýbání lžiček a tak dále, ale to je stále jenom víra.”

Dívka nemohla nadále pochopit, co říkal. “Patřím ke Kristově církvi. Mluvíme, kde mluví Bible a mlčíme, kde ona mlčí. A v Bibli nic takového není.”

“Jak to, že ne. To v je Bibli,” řekl Bill. Vzpomínáš si, jak jednou ráno Ježíš přišel k fíkovému stromu a hledal na něm ovoce? A když nic nenašel, uvalil na něj kletbu. Strom začal ihned schnout. Když se k večeru vracel, strom už byl suchý. Petr pak poznamenal, jak rychle se to stalo a Ježíš mu odpověděl, že může učinit nejen to, co udělal s tím stromem, ale kdyby poručil hoře zvedni se a vrz sebou do moře - a nepochyboval o tom - stane se. Copak On to neřekl? Jistě že ano. Tvůj pastor si tím chce ospravedlnit svoji nevíru a tak vám říká, že to byla hora hříchu, o které se zmínil Ježíš, ale to byla Olivetská hora. A on řekl, že je zapotřebí tolik víry, jako hořčičného semena. Jestliže tolik víry stačí k tomu, aby pohnout horou, o kolik méně víry je potřeba k pohnutí tímto náramkem?”

Dívka se posadila a tiše přemýšlela. Její dech byl hluboký a těžký bolestí, kterou okoušela. Bill se rozhodnul pro jiný způsob. “Podívej sestro, před více než pěti měsíci ke mně přišel anděl a řekl mi, že dřív než jsem se narodil, byl jsem Bohem povolán k tomu, abych nesl lidem dar Božského uzdravení. Stál jsem tváří v tvář před touto nadpřirozenou bytostí a ona mi řekla, že pokud přivedu lidi k tomu, aby mi uvěřili a moje modlitba bude upřímná, nic před mojí modlitbou neobstojí. A proto budeš-li věřit celým srdcem, to pohne Bohem. Tvá

víra tě zachrání. Ne to, k čemu ses propracovala ve své mysli, ale to, čemu opravdu věříš.”

Dívka na to odpověděla: “Bratře Branhame, vím, že musí existovat něco většího než to, k čemu jsem se doposud propracovala. Nechť mi Bůh prokáže milosrdenství. Budu se Mu teď snažit věřit z celého srdce.”

Bill ji tedy uchopil za pravou ruku a pozoroval svou vlastní, jak otekla a zčervenala a jak začala bušit neviditelnou vibrací. Už dříve měl co do činění se slepým střevem a zde se to jevílo podobně, jako bílé skvrny, které se tvořily na druhé straně ruky. Samotná intenzita těchto vibrací stačila k tomu, aby poznal, jak vážný je její stav. Když poprosil o zásah Pána Ježíše, bušení v jeho ruce sláblo a pak zcela zmizelo. Jeho levá ruka se vrátila k normálu. Bill řekl: “Bůh ti žehnej, sestro. Tvá víra tě zachránila.”

Uprostřed radosti a uvolnění jež zavládlo v místnosti, Bill usedl a v tu chvíli usnul. Po několika hodinách se probudil a slunce mu svítilo do tváře.

Dívčin otec mu nadšeně popřál dobré ráno a potřásl Billovou rukou. “Zavolal jsem na záchranku a řekl, že není třeba, aby sem přijela sanitka, jelikož moje dcera byla úplně uzdravená.”

Dívka už nebyla v posteli, seděla v kuchyni u stolu a jedla zmrzlinu. “Bratře Branhame, cítím se báječně. Otok zmizel z mého boku a stejně tak i všechny bolesti. A mám hrozný hlad.”

Poté, když se William Branham vrátil domů do Jeffersonville, zjistil, že mu přibyla celá řada nových povinností. Ze všech koutů Spojených států a Kanady proudily dopisy. Zpočátku se Bill s Medou snažili s tím vypořádat sami. Ale každý den poštovní hodil na jejich verandu celý nový obrovský balík dopisů; brzy si Bill uvědomil, že na to nestačí. Pronajal si tedy malou kancelář a sjednal dohodu s manželi Coxovými - členy jejich shromáždění - jako sekretáři. S jejich pomocí Bill rozdělil poštu na dvě hromádky. První a větší skupina dopisů přicházela od lidí popisujících své problémy a potřeby s prosbou, aby se za ně pomodlil. Bill považoval tyto dopisy jako další část svého pověření a za každý jeden se horlivě modlil. Druhou hromádku tvořily dopisy od různých kazatelů, kteří jej zvali na uzdravovací shromáždění ve svém okolí. Bill tyto dopisy odkládal stranou a modlil se o Boží vedení, kam by měl příště jet.

KAPITOLA 35
ODMÍTNUTÍ ŠEKU NA 1 500 000
DOLARŮ

1947

Nakonec sestavil cestovní plán, který ho měl zanepřáznit do poloviny roku 1947. Nejdříve chtěl jet do Louisiany a pak se přesunout na západ do Texasu, Arizóny a Kalifornie, jelikož v severních státech ještě ležela sněhová pokrývka. Později na jaře by rád strávil několik měsíců poblíž domova, předtím, než se vydá na sever do Saskačevanu a Alberty v Kanadě.

Ačkoliv se Bill ještě dostatečně nezotavil ze svého stavu vyčerpání, nedočkavě se těšil na práci, ke které jej povolal Pán. Začal tedy ve Shreveportu v Luisianě, kde naplánoval pět shromáždění pro kazatele Jacka Moore'a, pastora nezávislé letniční církve známé pod jménem Stánek života. Když kazatel Moore přivedl Billa do své modlitebny na první shromáždění, byl ohromen skutečností, že jeho obrovská modlitebna byla přecpána cizími návštěvníky, takže měl problém se dostat dovnitř se svým hostem. Pouhé ústní oznámení přitáhlo lidi z celého státu Luisiany a Arkansasu. Jack Moore se rozhodl pro větší sál a tak pro následující večer pronajali posluchárnu vysoké školy. Nicméně po dvou následujících večerech v posluchárně vysoké školy se rozhodli vrátit zpět do Stánku života, poněvadž lidé přicházeli do vysoké školy tak brzo, že vyrušovali během vyučování.

Pro Jacka Moorea to byl týden jaký ještě ve svém životě nezažil - pět večerů naplněných divy a zázraky. Později to popsal těmito slovy: "Lidé se stali pokorní a jemní, protože si uvědomovali, že Ježíš z Nazaretu prošel jejich cestou ve svém služebníkovi ... Ano, Biblické dny se znovu zopakovaly. Byl zde muž, který ukázal v praxi, co kázal. Neříkám to kvůli vyvyšování člověka, ale tímto chci říct, že naše vysoké hodnocení našeho bratra (Branhama), pramení z toho, že jeho služba dokázala k nám více přiblížit našeho milovaného Pána (Ježíše) a dovolila se nám seznámit s Jeho živými skutky, a Jeho Božstvím, a to ve větší míře, než předtím ..."4

Jack Moore cítil, že by se měl dozvědět něco více o této neobyčejné službě a tak přenechal zodpovědnost za svůj sbor svému zástupci, aby mohl cestovat s Williamem Branhamem do konce toho roku.

Z Luisiany Bill odletěl do Texasu, kde se v Housstonu konaly shromáždění po dobu 15 dnů, předtím, než odjeli dál do Texarkany a San Antonia. Během první noci v San Antoniu se přihodilo něco, co hluboce zasáhlo Billovo srdce a jeho ducha. Jen co začala bohoslužba, vedoucí zpěvu právě uvedl Billa před obecenstvo; zástup lidí čekal s uctivostí a očekáváním. Bill přistoupil ke kazatelně a nějaký člověk, který seděl na pódiu se postavil a začal mluvit v neznámém jazyce nesrozumitelná slova, tak hlasitě a prudce, jakoby střílel z kulometu. Když skončil, v obecenstvu zavládlo hluboké mlčení. Vzadu v posluchárně se postavil jiný muž a hlasitě provolával tato slova: "Tak praví Pán, tento muž, který vystoupil na pódiu přináší službu, která byla ustanovena všemohoucím Bohem. Jako Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Ježíše Krista, tak tento muž je poslán jako předchůdce jeho druhého příchodu."

Billa se zmocnila zmatenost a slabost do té míry, že jeho kolena se roztrásla. Přidržel se kazatelny, aby nespadol a promluvil do mikrofónu: "Pane-ty tam vzadu-ty, který jsi vyřkl toto proctví-znáš toho muže zde na pódiu, který mluvil v jazycích?"

Ten muž vzadu se znovu postavil. Vypadal na kovboje. "Ne, pane, neznám."

"Je ti známo cokoliv o mně?"

4 William Branham, Muž Bohem poslaný, od Gordona Lindsaye, 1950, str. 103-104.

“O tobě jsem se poprvé dozvěděl dnes.”

“Odkud jsi přišel dnes večer?”

“Moji zaměstnavatelé sem jeli do shromáždění a požádali mne, abych jel s nimi, a tak jsem se sem dostal.”

Pak se otočil k muži za svými zády na pódiu, který mluvil v jazycích. Bill se ho zeptal: “Znáš toho muže, který vyřkl toto proctví?”

“Ne, neznám.”

“Co tu dnes děláš?”

“Jsem místním obchodníkem. v novinách jsem četl o Božském uzdraviteli a tak jsem se přišel podívat, oč se vlastně jedná.”

Když si pak Bill prostudoval 1. Korintským 12 - 14, dozvěděl se, že výklad jazyků je darem Ducha Svatého. Víceméně Bill nedůvěřoval moc tomu, co letniční lidé nazývali “jazyky,” považoval to víceméně za vzrušení, fanatismus a tělesnost. Tento výklad se nehodil do žádné z těchto tří kategorií. To bylo něco ryzího, neboť ten příchozí zopakoval přesně to, co Bill slyšel onoho dne v roce 1933, když stál během křtu ve vodě řeky Ohia a hvězda se ukázala nad jeho hlavou. To bylo před 14 lety! Bill se rozechvěl a divil se, zda v jeho službě se neukáže ještě něco kromě modlitby za nemocné.

Po Texasu přišla na řadu cesta do Phoenixu v Arizóně. Bill se cítil stále víc a víc vyčerpán. Bylo to způsobeno netoliko dlouhými hodinami stání v modlitbách za nemocné a nedostatkem spánku. Když se Bill modlil za nemocné mohl doopravdy cítit démonické síly, se kterými měl co do činění. Bylo to pro něj stejně unavující jako kopání výkopu ve skále za pomocí lopaty a krumpáče. Pokaždé, když Bill uchopil svou levou rukou pravou ruku pacienta, dovolil nemocím vibrovat ve své paži až k svému srdci a následkem toho cítil, jak část jeho vlastní energie odchází - energie, která se nestačila obnovit po přespání jedné noci.

Bill se učil o démonech, když srovnával to, co si přečetl z Bible z vlastní zkušenosti během modlitby za nemocné. v Novém zákoně si přečetl, jak

vymítání démoni z lidí si hledali další hostitele. Ten stejný jev mohl pozorovat během svých shromáždění. Jestliže nějaký pacient na pódiu byl uzdraven z duševní nemoci, pak zde bylo nebezpečí, že nějaký neukázněný věřící v obecnstvu může být rázem postižen touto nemocí. v jednom shromáždění se našla taková neuctivá skupina lidí - tropila si posměšky a pískala. Bill se právě modlil za mladého muže, jenž padl na podlahu v záchvatu padoucnice. (Každý epileptik přicházející do přítomnosti anděla Páně vždycky dostával záchvat.) Bill se modlil za toho mladého muže, který byl okamžitě vysvobozen. Jakmile v ruce Billa ustála vibrace, tato skupina asi tuctu nevěřících lidí byla náhle postižena epileptickými záchvaty. Po této zkušenosti byl Bill vždycky velice prozíravý. Kdykoliv pocítil nějakého vzdorného ducha, požádal obecnstvo, aby sklonilo hlavy a modlilo se spolu s ním. Zjistil, že nevěřící se mohli cítit v jeho shromážděních v bezpečí, pokud jen byli uctiví.

Jednou večer v Phoenixu, procházelo modlitební řadou dítě. Bill uchopil toto děvče za ruku a ucítil zrádnou vibraci padoucnice. Dítě sebou šklublo a dostavil se záchvat, upadlo na pódium a prudce sebou zmítalo. Obecnstvo jen zíralo. Bill zachoval klid a požádal všechny, aby sklonili hlavy. Když sklonil svoji hlavu k modlitbě, najednou pocítil nějaké zakolísání v proudění víry. Podíval se na dav a zpozoroval muže, který neměl skloněnou hlavu. Bill řekl do mikrofonu: “Je tu na pravé straně člověk, který nesklonil hlavu. Pane, i když nevěříš, prosím tě, skloň hlavu a chovej se uctivě. Tato démonická síla může projít z jednoho na druhého.”

Tento muž přesto nesklonil svou hlavu. Jeden z uvaděčů k němu přistoupil a promluvil k němu, pak přistoupil k pódiu a řekl Billovi, “To je pan K-, jedna z vysokých osobností z Phoenixu. On řekl, že to jsou jen hloupé řeči, že to je jenom snůška psychologie. A tvrdošijně trvá na tom, že svou hlavu neskloní.”

Bill promluvil do mikrofonu: “V pořádku, pane. Já jsem tě o to požádal. To je všechno, co mohu udělat.” Pak se Bill obrátil k tomu dítěti, které sebou stále zmítalo na podlaze a vydávalo hluboký hrdelní zvuk. Bill se modlil: “Bože, ať to nevinné dítě netrpí kvůli nevěře tohoto muže. Požehnej tomu dítěti a osvobod' je.” Holčička se uklidnila a otevřela oči. Její chránělec rychle přispěchal dopředu, aby jí pomohl a společně odcházeli z pódia oslavujíc Boha. Pan K- se vyzývavě usmál, jako by chtěl říci, že dokázal, co řekl - že totiž nemusel sklonit svoji hlavu. Žel, jeho vítězství bylo krátkodobé.

Během posledního večera v Phoenixu Bill slíbil, že se pomodlí za každého nuzného člověka v budově. To bylo naprosto nemožné, kdyby měl brát každého člověka za ruku a vibracemi zjevovat jeho nemoci. Dnes se to pokusil udělat jinak. Nazval to bleskovou modlitební řadou. Lidé se v řadě pozvolna

pohybovali, zatímco Bill kladl na ně ruce a prosil Pána za jejich uzdravení, oni pokračovali dál.

Mezi mnoha uzdraveními, která se stala tohoto večera, nejúžasnější bylo to, které se přihodilo Haddie Waldropové, ženě umírající na rakovinu srdce, jater a tračníku tlustého střeva. Jelikož lékaři považovali její případ za beznadějný, teď se zoufale pokoušela setkat s mužem, který o sobě řekl, že když se modlí za nemocné, stojí při něm anděl. Haddin manžel ji přivezl spolu s internistou z nemocnice na nosítkách. Když čekali v modlitební řadě, pocítila, jak její život pohasíná. Řekla svému manželovi: "I kdybych zemřela, přesto mne proved' touto řadou." Byli daleko vzadu. Jen pozvolna krok za krokem se řada posouvala kupředu, zatímco ona upadla do bezvědomí. Krátce na to se její hrud' přestala vzdouvat. Internista chtěl najít Haddin puls, ale nemohl jej vycítit a tak natáhl deku na její tvář. Ale pan Waldrop s neochvějnou odhodlaností držel své místo v řadě. Trvalo mu to nejméně hodinu než dostal svou manželku do předu. Někdo řekl Billovi, že v řadě se nachází mrtvá osoba. Bill tedy přerušil modlitbu v řadě, aby se mohl modlit za ten případ. Když se jí dotknul, pocítil, že je studená. Když potom Bill prosil, aby Pán navrátil život Haddie Waldropové, nejen že se do jejích plic vrátil dech, ale brzy na to se posadila a posléze odešla z budovy na vlastních nohou.⁵

Tato dlouhá modlitební řada v Phoenixu byla plná uzdravení a zázraků. Ačkoliv Billovy modlitby byly krátké, trvalo to do třetí hodiny ráno, než se dotknul toho posledního nemocného, který přišel. Podle odhadu Jacka Moorea, během tohoto jednoho únorového večera 1947, se Bill pomodlil za 2 500 lidí.

Do března se Bill přiblížil k břehům Kalifornie. Jeho první shromáždění v Los Angeles v přeplněném kostele v Montgomeryho parku přimělo zúčastněné církve k přestěhování shromáždění do městské posluchárny v Long Beach.

Během druhého večera této kampaně tři muži a jedna mladá žena přinesli do modlitební řady na nosítkách ženu v bezvědomí. Bill uchopil zápěstí pravé ruky pacientky a pocítil dobře známou vibraci. "To je rakovina," řekl.

Mladá žena odpověděla: "Ano, ona se jmenuje Melikianová. To je její lékař, já jsem její dcera. Právě byla v Saint Louis a odňali jí oba prsy, aby se rakovina nešířila dál; ale to nepomohlo. Teď je Bůh její poslední nadějí."

5 Pani Haddie Waldropová pokračovala v navštěvování shromáždění Williama Branhama do své smrti v roce 1965. Častokrát ji přivítal v obecnstvu a zmínil se o jejím zázraku.

Bill sklonil svou hlavu a poprosil o zázrak. Vibrace v jeho ruce ustaly. Už ji chtěl prohlásit za uzdravenou, když najednou se ho zmocnil zvláštní pocit a on bez uvažování řekl: "Tak praví Pán, během tří dnů tato žena půjde nakupovat do obchodu."

Vedle stojící lékař - který očividně chtěl jenom prokázat této rodině svou laskavost - se rozhořčil. "To je nápad, pane Branhame! Tato žena přece zjevně umírá. Jak můžeš vzbuzovat v těchto lidech takové falešné naděje?"

Bill s klidem odpověděl: "Doktore, jestliže tato žena nebude zdravá a za tři dny nepůjde do města, můžeš mi na záda pověsit štítek, že jsem falešný prorok a vozit mne kolem dokola města na kapotě svého auta."

Ke konci týdne Billa vyrušilo z hlubokého spánku prudké bušení na dveře hotelového pokoje. Na chodbě stál církevní oficiál, jehož úkolem bylo střežit Billovo soukromí. Za ním stáli dva pěkně oblečení neznámí muži. "Je mi líto, bratře Branhame, ale tito dva muži se s tebou chtějí stůj co stůj vidět. Víím, že si musíš odpočinout, ale mají výjimečné pověření. Myslel jsem si ..."

"Pojďte dál. Co pro vás mohu udělat?"

Tito dva vstoupili dovnitř a mluvčí přistoupil rovnou k tématu. "Jsme agenti Pana Melikiana."

"Melikian?" Bill opakoval to jméno a snažil si vzpomenout, kde je už slyšel.

"Pan Melikian řídí vinařský závod Mission Bell. Jeho manželka byla uzdravena z rakoviny během tvého shromáždění počátkem tohoto týdne. Nyní si Bill vzpomněl na ženu v bezvědomí na nosítkách. "Jak se jí daří?"

"Pane Branhame, jejím uzdravením jsou všichni ohromeni, obzvláště její lékař. Na druhý den poté, co jsi se za ni modlil se posadila na posteli. Na třetí den šla s dcerkou nakupovat. Přesně tak, jak jsi řekl. Pan Melikian ti je za to velice vděčný a posílá ti šek na 1 500 000 dolarů."

Ten muž podal šek. Bill se ani nepohnul. Řekl: "Pane Branhame, to není žert. To je naprosto pravý šek vypsany na tvé jméno." Rozevřel útržek papíru.

Bill si však tento šek nevzal. Uvažoval o své rodině, jak žije v chatrči o dvou místnostech v Jeffersonville; uvažoval o své manželce, která nosí vodu z pouličního vodovodu vzdáleného půl městského bloku od domu a potom musí špinavou vodu odnést zpět, protože doma nebyla kanalizace; uvažoval o tom, jaký chlad a průvan mají v zimě, a jak Meda musí položit hadry kolem dveří, a oken, aby zmírnila průvan. Bylo by nádherné, kdyby mohl manželce a dětem dát něco lepšího; ale ...

Po tolik let se Bill probojoval o porozumění svého povolání v Pánu. Když v roce 1937 byl nevěrný Boží vůli, musel za to krutě pykat, tak že nyní ani těch 1 500 000 dolarů jej nemůže svést od jeho přesvědčení. Věděl, že ne on uzdravil paní Melikianovou z rakoviny; uzdravil ji Pán Ježíš Kristus. A tak jak by mohl přijmout odměnu za to, co neudělal? Ale nejen to, Bill věděl o třech nástrahách, které často přivedly Boží muže k záhubě - ženy, popularita, peníze. Každý kazatel, který si zahrával s jednou z těchto tří věcí, s největší pravděpodobností uklouzne a padne. Bill se už dávno rozhodl zůstat čistý od těchto tří věcí, nehledě na to, kolik ho to bude stát.

“Pánové,” řekl odhodlaně: “Nechci se na tento šek ani podívat. Řekněte panu Melikianovi, že si cením jeho uznání, ale nemohu přijmout jeho peníze.”

Po své poslední modlitební řadě v Long Beach v Kalifornii, která skončila ve dvě hodiny ráno, Bill vrávoral otupělý a bezvládný do připraveného auta. Jack Moore s Youngem Brownem po celou hodinu vozili Billa kolem města, mluvili do něj, chtěli, aby na ně reagoval. Otevřeli na jeho straně okno, aby jej ovíval ve tvářích čerstvý jarní vzduch. Nakonec Bill přišel k sobě natolik, že byl způsobilý jít do lůžka. Zavedli jej tedy do jeho hotelu. Když vystoupili z výtahu a přišli do malé čekárny, tlačila se tam skupina lidí, provolávala Billovo jméno a chtěla s ním mluvit. Moore s Brownem se jej snažili protlačit touto skupinou lidí, když najednou nějaká žena padla před Bilem na zem a chopila se jeho nohou a kalhot jako klíště. Jack Moore ji chytil a chtěl ji jednoduše odtáhnout pryč, ale Bill na něj pokynul a řekl: “Ať alespoň řekne, co si přeje.”

I přes toto ujištění se nepustila jeho nohou. Její oči prozrazovaly naprostou zoufalost. “Bratře Branhame, jsem paní K-ová. Byli jsme s mým manželem na tvém shromáždění v Phoenixu. Když jsi se modlil za to epileptické dítě, můj manžel odmítnul sklonit svoji hlavu. Na druhý den začal ve svém těle vnímat zvláštní pocity. Myslel si, že to je jeho obrazotvornost, která si s ním chce zahrávat. O dva dny později jej našli policisté jak bezmyšlenkovitě chodí kolem dokola po ulicích Phoenixu. Jeho myšlení se změnilo. On neví kdo je, ani co dělá.

Nyní si Bill všimnul muže stojícího opodál této skupiny - s pokleslým pohledem v očích, strašidelným zjevem v obličejí, s vlasy a oděvem neupraveným, a neoholeným strništěm na bradě. “Je to tvůj manžel?” Zeptal se Bill.

“Je, bratře Branhame,” řekla paní K-ová a zalkala. Každý den jsem se jej snažila přimět k tomu, aby přišel do modlitební řady, ale nikdy se mi to nepodařilo. Nyní jsem zoufalá. Něco se musí stát. On nechce jíst. Musím jej někdy polévat vodou.” Opřela čelo o Billovu botu.

Bill se obrátil k Jacku Mooreovi a řekl: “Vezmi pana K- do mého pokoje, abychom si něco objasnili v soukromí.”

Jack Moore vzal pana K- za ruku. Nechal se vést bez odporu jako nerozumné dítě. Bill se pokusil jít za ním, ale paní K-ová se nepustila jeho nohou; nedala se přesvědčit, aby uvolnila svůj stisk. Konečně Moore společně s Brownem zvedli Billa a táhli ho do jeho pokoje spolu s paní K-ovou. Teprve když zavřeli dveře podařilo se jim ji přesvědčit, aby se pustila Billových nohou.

“Sestro,” řekl Bill, “asi před rokem se se mnou setkal anděl Páně a řekl mi, abych nesl dar uzdravení lidem světa. Řekl mi, že pokud budu upřímný a přiměji lidi, aby mi uvěřili, nic neobstojí před moji modlitbou. To se prokázalo jako pravdivé. Neexistuje žádné onemocnění, lhostejně jak těžké, které by nemohlo být uzdraveno, jestliže věnuji dosti dlouhý čas modlitbě za dotyčnou osobu. Věříš mi?”

“Ano, bratře Branhame, věřím.”

Pan K- stál klidně až do této chvíle, ani nemrknul; jeho oči byly upřené do vzduchoprázdna. Ale když Bill k němu přistoupil, příkrčil se a zavrčel jako zvíře. Kvůli bezpečí Moore s Brownem drželi pana K- za ruce, zatímco Bill vložil své ruce na něho a začal se modlit. Vítězství nepřicházelo lehce. Po 45 minut Bill bojoval s tímto duchem šílenství. Konečně pan K- zamžoural očima a začal se rozhlížet po pokoji jako člověk, který se zrovna probudil na neznámém místě, a diví se, kde se tam vzal, a co se s ním stalo. Poté, co mu to jeho manželka vysvětlila, pan K- padnul bratrovi Branhamovi kolem krku a líbal jej jako dávno ztraceného bratra. Opustil hotel s rozumem tak čirým jako kdysi, ale také majícím trochu lepší porozumění k evangeliu Ježíše Krista.

Když William Branham dorazil do Oaklandu v Kalifornii v polovině března 1947, dozvěděl se o malém Davidovi Walkersovi, chlapci - kazateli, který bude pořádat ve městě evangelizační bohoslužby ve stejné době, kdy se Bill chystal modlit za nemocné. Jeho zvědavost tím byla

podnícená a tak Bill ukončil své první večerní kázání včas, aby ještě stihnul poslechnout si kázání malého Davida. Ačkoliv malý David byl jenom hubeným mladíkem, kázal Slovo Boží s moudrostí a neohrožeností, která daleko převyšovala jeho věk. Po shromáždění přešel Bill dopředu a chtěl se s ním seznámit. Během jejich rozhovoru si oba evangelisté řekli o početnosti obecnosti navštěvujícího jejich shromáždění. Malý David už kázal v Oaklandu nějaký ten den a jeho budova ještě nebyla zaplněna ani z jedné třetiny. (Jeho posluchárna měla kapacitu 7 000 míst.) Na druhé straně Bill měl posluchárnu pro 3 000 lidí a obecenstvo během prvního večera přesahovalo 7 000 lidí. David tedy navrhnul, aby si zaměnili posluchárny. Také to udělali a oběma jim to prospělo. Bill chtěl Davidovi zaplatit rozdíl mezi pronájemem za malou a velkou posluchárnu, ale chlapec peníze nepřijal se zdůvodněním: "Snad mi někdy pomůžeš ty."

KAPITOLA 36

VÍRA APAČŮ

1947

V té době dělal Jack Moore stále doprovod Branhamovým kampaním a odletěl do Ashlandu v Oregonu přesvědčit svého přítele Gordona Lindsaye, aby se přišel podívat na tuto neobyčejnou službu sám. More překypoval nadšením, když Linsayovi popisoval moc Boží, které byl svědkem každého večera; otoky na Billově ruce; odhalené nemoci; vysvobození slepých, hluchých, chromých; vymítání démonů. Přesvědčoval Linsaye, že to stojí za to, i za cenu, že by musel pozměnit nějaký ten svůj plán. Přijeli tedy společně do Kalifornie a zastihli Billa v Sacramentu. Tato večerní bohoslužba otřásla Linsayem v samotném kořeni jeho víry. Lindsay ve svých 41 letech byl už kazatelem plného Evangelia po celých 23 let: posledních 5 let byl pastorem v Ashlandu, ale předtím strávil 18 let na cestách jako cestující evangelista, který projel celými Spojenými státy a Kanadou. Za celá tato léta ve všech svých shromážděních ještě nikdy neviděl projevující se moc Ducha Svatého tak hmatatelně, jak onoho večera v Sacramentu. To ho pozvedlo na vrchol víry, jaký ještě nikdy nezažil. Jak si teď přál sdělit své postřehy se svým přítelem! Když uvažoval o všech pastorech a sborech, které znal kolem dokola v celé zemi, v jeho myšlenkách se vytvořil nápad. Na druhý den se Gordon Lindsay setkal

s Billem a sdělil mu své myšlenky. To byl počátek přátelství, které bude mít dalekosáhlé následky pro oba tyto muže.

Ze Sacramenta Bill cestoval dál do Santa Rosa v Kalifornii. v sobotu večer uváděči měli problém s jedním mladým mužem, který se předbíhal v modlitební řadě. Mysleli si, že nemá dost trpělivosti vyčkat až přijde na řadu. Rozruch se vystupňoval natolik, že Bill byl na konec vyrušen z modlitby za nemocné. Bill zaslechnul slova, která tento muž řekl uváděčům: “Já nestojím v modlitební řadě. Chci se jenom něco zeptat toho kazatele.”

Bill přistoupil na kraj pódia a řekl: “Co si přeješ, příteli?”

Tento mladý muž poprosil: “Můžeš mi prosím slabikovat své jméno?”

Billa překvapilo, jaký je to neobvyklý důvod k rozruchu. Řekl: “B-r-a-n-h-a-m.”

Muž se podíval na kousek papíru ve své ruce a pak se obrátil rozechvěně k obecenstvu a zavolal: “Maminko, to je ono! To je to!” Maminka přispěchala dopředu a vysvětlovala: “Spolu se svým manželem jsme byli evangelisty ve Sborech Božích. Já mám dar jazyků a můj manžel dar výkladu. Před 22 lety jsem se modlila v jazycích a pak přišel výklad mého manžela, který prorokoval o takovém večeru jako je tento. Zapsala jsem to a položila do truhly, kde to leželo po celá ta léta. Když jsem se dozvěděla o tvých shromážděních našla jsem to, ale chtěli jsme se jenom ujistit, jestli se skutečně jedná o tebe.”

Pak vzala ten list papíru a podala Billovi. Bylo tam napsáno:

“Tak praví Pán. v posledních dnech před příchodem Páně pošlu svého služebníka Williama Branhama, který procestuje západním pobřežím.”

“Před dvaadvaceti lety!” Uvažoval Bill. To bylo tedy v roce 1925, když mu bylo pouze 16 let. Na zádech cítil mrazení. Zde v tomto proroctví leželo další potvrzení o tom, že jeho služba byla předem ustanovena Bohem ke zvláštnímu úkolu.

Ke konci dubna 1947 se Bill vrátil do Phoenixu, tentokrát měl konat shromáždění výhradně pro španělsky mluvící obyvatelstvo tohoto města. Poprvé kázal s tlumočnickem. v průběhu dne se Bill setkal s křesťanským misionářem, který pracoval mezi indiánskými kmeny Apačů v rezervaci San Carlos, 50 mil východně od Phoenixu. Tento misionář přivedl s sebou do Branhamova shromáždění tři nemocné Indiány s důvěrou, že tito Indiáni se budou moci dostat do modlitební řady a přijmout uzdravení. Misionář pozval Billa, aby přijel a udělal jedno shromáždění v rezervaci. Bill mu slíbil, že jestliže toho večera Pán uzdraví tyto tři indiány, bude konat i to shromáždění pro Apače.

Během onoho večera vyřkl Bill odvážné prohlášení. Až do nynějška byl přesvědčen o hotovosti Ježíše Krista uzdravovat lidi v takové míře, že jeho víra byla téměř bez omezení. (Copak mu anděl neřekl, že pokud bude upřímný a získá lidi k tomu, aby mu uvěřili, nic se neobstojí před jeho modlitbou?) Po všech zázracích, které viděl v minulém roce se nebál pustit do nejhoršího případu, který se mohl naskytnout. Ve skutečnosti je zval a cítil, že právě oni jsou ještě větším důkazem toho, že jeho Bůh je schopen učinit všechno. Před těmito španělsky mluvícími lidmi tedy řekl: "Přiveďte mi nějakého postiženého mrzáka; přiveďte sem ten nejhorší případ, který naleznete. Zaručuji vám, že dotyčná osoba bude uzdravena předtím, než skončím modlitbu."

Někdo přivedl mexické děvčátko, které nikdy nechodilo. Bylo hrozně znetvořené - její záda byla shrbená a její nohy zkroucené, a bezvládné. Minulo pět minut aniž by se co stalo ... pak patnáct. Bill se nestaral. Věděl, že Bůh to učiní. Jak dlouho, na tom přece nezáleží. Minulo dvacet minut ... pak třicet. Bill s jemností pokračoval v úpěnlivých prosbách k Bohu za vyproštění této dívky z jejího žaláře. Minula hodina ... hodina a půl. Lidé v obecnstvu začali být nervózní, ale snažili se udržet tu samou víru, jakou se zdal mít ten malý muž na pódiu. Po hodině a pětačtyřiceti minutách modlitby to malé mexické děvče vykřiklo. Její shrbená záda praskala, když se poprvé v životě narovнала v zádech. Když se děvčátko postavilo na svých hubených nohách a odcházeło z pódia, drželo Billa za ruku, obecnstvo tomu dalo spontánní průchod plný uvolnění a radosti. Lidé na to odpověděli tím, že se sami střeňhlav tlačili do modlitební řady. Bill se modlil za nemocné a nuzné za pomocí tlumočnicka po dalších deset hodin. Tito španělsky mluvící lidé přistupovali k Ježíši Kristu s takovou dětinskou vírou, že se uskutečnilo mnoho zázraků. Mezi stovkami těch, kteří byli uzdraveni, byli i tito tři Apačští indiáni, které přivedl onen misionář z rezervace.

Bill dodržel své slovo a o několik dnů později cestoval na východ na jednu večerní bohoslužbu v San Carloské rezervaci. Tento malý dřevěný kostelík nebyl schopen pojmout stovky a stovky Indiánů, kteří přicházeli poslouchat

Billovo kázání a tak misionář připojil mikrofón, a zesilovač k několika reproduktorům za dveřmi. Rodiny rozprostíraly přikrývky na zem a sedali na ně naslouchajíce. Bill začal promlouvat právě při západu slunce. Apačské ženy byly tlumočnicemi.

Pro svou životní lásku k americkému západu, Bill hodně přečetl a přemýšlel o nepřízni osudu, který potkal tyto Indiány. Snad to způsobila i kapka indiánské krve v jeho žilách, která mu umožnila vžít se do jejich situace. Onoho večera, když otevřel své srdce pro své rudé bratry a sestry, prožíval své kázání hlouběji než obvykle. Řekl těmto indiánům, jak líto mu je toho, jak nakládali bílí lidé s jejich předky. A uvědomoval si, že i v dnešní době zájmy Indiánů jsou zřídka brány v úvahu vládou Spojených států. “Ale je Někdo, kdo vždycky jedná poctivě,” řekl jim, “a tím je Pán Ježíš Kristus.”

Když Bill ukončil své kázání, zeptal se těch, kteří si přáli, aby se za ně pomodlil, aby vytvořili modlitební řadu na pravé straně. Nepostavil se ani jediný indián. Bill se s překvapením obrátil na tlumočnicki a zeptal se, v čem je chyba. Ona nevěděla. Snad byli všichni nedůvěřiví.

Misionář se na chvíli vzdálil do misijní budovy, přivedl s sebou několik pomocníků, kteří souhlasili s tím, aby se postavili do modlitební řady. Jako první přišla žena s děťátkem přivázaném na zádech. Tato žena neuměla anglicky. Jakmile Bill vzal její pravou ruku do své levé ruky, pocítil démonickou vibraci. Pocítil něco, jako elektrický šok, který přelétl jeho ramenem k srdci. Opačná strana jeho ruky zrudla a otekla, a bílé vrásky se pohybovaly na kůži. Bill řekl do mikrofónu: “Paní, ty máš pohlavní nemoc.”

Žena si jej bedlivě prohlížela s překvapivým výrazem ve tváři, který se ptal: “Odkud to víš?” Pak přiznala, že je to pravda.

Bill ještě stále držel její ruku a vysvětloval jí dar uzdravení, popisoval, jak znamení na jeho ruce může podchytit vibrace nemoci, způsobených zárodky. Pak sklonil hlavu, zavřel oči a prosil Ježíše Krista, aby vysvobodil tuto ženu z její nemoci. Když otevřel oči, jeho ruka byla normální. Ti blíže stojící to mohli vidět. Ona byla uzdravena. Ohromení porušilo řadami těchto nedůvěřivých lidí.

Další byla maminka, která přivedla svou dceru. Bill uchopil dceru za ruku, obrátil se ke tlumočnicki a řekl: “Nevím, co s ní je. To není nemoc způsobená zárodkem, protože nepocítuji žádnou reakci přítomnosti jiného zárodku, kromě zárodku života.”

V San Carloské rezervaci Apačů

Protože maminka neuměla mluvit anglicky, apačská tlumočnice se jí musela zeptat, na co vlastně stoná její dcera. Pak tlumočnice vysvětlila: “Ona je hluchá ... nemá. Před mnoha lety jí to způsobila horečka.”

Bill vzal dívku na ruce a modlil se: “Pane Ježíši, prosím učiň, aby tito lidé tomu mohli porozumět.” Když skončil modlitbu, věděl, že byla uzdravena. Pobízel ji k tomu, aby promluvila. Dívka blábolila něco nesrozumitelného. Bill vysvětloval: “Co nevidět se její řeč zlepší.”

Tlumočnice se usmála a řekla: “Ona mluvit ‘hromada’ dobře už teď.”

Další maminka přivedla svého kloučka. Bill ho vzal za ruku, ale nepocítil rovněž žádné vibrace. Když se zeptal, co tomu chlapci je, maminka uchopila synka za vlasy a naklonila jeho hlavu, čímž poukázala na jeho šilhavé oči. Kdykoliv Bill spatřil dítě se šilhavými očima, vzpomněl si na svou Sharon Rose, že když ona umírala na zánět mozkových blan, její zrak se stával šilhavý od bolesti. Bill poprosil shromážděné, aby sklonili své hlavy. Pak vzal na ruce toho malého Apače tak, aby hlava chlapce spočinula na jeho rameni a jeho zrak byl od něj odvrácen. s veškerou upřímností, kterou měl, poprosil Boha za vysvobození toho dítěte. Když pocítil, že Duch Svatý chlapce uzdravil, požádal indiány, aby pozvedli hlavy. Aniž by si to ověřil, otočil Bill chlapce směrem k

obecenstvu. Apači zamumlali s uznáním. Oči chlapce byly naprosto v pořádku. Skrze tlumočnicki Bill poprosil chlapce, aby vyboulil oči a tak zademonstroval své uzdravení. To bylo přesvědčivé. Prach se rozvířil ve vzduchu, když Apači dupali nohama a seřazovali se do modlitební řady po pravé Billově ruce, aby se za ně modlil.

Bill obdivoval jednoduchou víru Apačů. Když tito Indiáni spatřili uprostřed nich působení nadpřirozena, otevírali dokořán svoje srdce a sklízeli pro sebe užitek. Stará hrbatá žena se belhala o berlich zhotovených z násad košťat. Její vlasy byly vyzdobené koženými pruhy a její hnědá kůže byla za mnohá léta vráščitá od slunce a větru. Když se podívala na Billa, slzy stékaly po jejích vráskách na tváři. Bill pocítil její víru, lásku a respekt. Předtím, než se začal modlit, pozvedla ruce s berlemi a podala mu je. Pak odešla bez pomoci z pódia.

V průběhu této noci se Bill modlil za dlouhou řadu Apačů. Když se už rozednívalo, Bill si všimnul, že mnozí indiáni v modlitební radě jsou od pasu dolů promáčení. Zeptal se na to tlumočnice, která mu objasnila: “Ze začátku si mysleli, že jsi podvodník. Když se narovnaly oči toho chlapce, mnozí odešli do vzdálenosti mnoha mil a přebrodili řeku, aby přivedli své blízké, aby ses za ně modlil.”

Dva indiáni promáčení do pasu nesli na provizorních nosítkách z neopracovaného dřeva nějakého muže. Tato noc byla chladná. Bill se zeptal jednoho z těch dvou: “Nebojíš se, že dostaneš zápal plic?”

Ten muž odpověděl: “Postará se o mne Ježíš Kristus. Přinesl jsem svého tatínka. Věřím, že ho Ježíš uzdraví.”

Bill vložil své ruce na toho starého chlapíka a modlil se. “Nechť tě Pán Ježíš uzdraví.” Tito dva muži odnesli toho starého muže z pódia. Když se Bill pomodlil za několik dalších, uslyšel jak někdo křičí. Když se rozhlédl po původci, spatřil onoho starého muže stojícího o vlastní síle, jak křičí a mává svými dřevěnými nosítky ve vzduchu.

Na druhý den ráno se zeptali indiáni Billa, zda rád loví. Bill věděl, že v této apačské rezervaci je zákaz lovu pro neindiány a tak považoval jejich pozvání za poctu. “Ano, lovím rád.” Jeli tedy na horských ponících do kaňonu. Jejich lov byl báječný. Divocí krocení byli tak tlustí, že je Bill mohl sotva unést.

KAPITOLA 37

ANDĚLSKÉ POKÁRÁNÍ

1947

V květnu roku 1947 byl William Branham svědkem jednoho z nejvyjímečnějších zázraků, jaký doposud spatřil. Právě konal týdenní stanová shromáždění v Vandaliu, Illinois. Jako obvykle zástup lidí přetékal až na parkoviště. Během

prvního večera Bill vyslovil to stejné vyzvání jaké dělal v každém městě od doby shromáždění mezi španělsky hovořícími lidmi, před měsícem v Phoenixu. Řekl: “Přiveďte sem ten nejbeznadějnější případ a poskytněte mi dost času, abych se za něj pomodlil, a mohu vám zaručit, že Ježíš Kristus tuto osobu uzdraví předtím, než opustí pódium.”

Dopředu přišla žena a přivezla svého 16 letého syna. Naklonila se k Billovi a něco mu pošeptala. Bill se otočil k mikrofónu a řekl: “Tato maminka říká, že její syn se narodil slepý.” z obecnstva se povzněl šum plný napětí a úžasu: “Zdaliž si netroufáme od Boha žádat příliš moc?” Ale Bill věřil Bohu, že to učiní. Byl v minulosti svědkem tolika zázraků, že si byl jist tím, že u Boha jsou všechny věci opravdu možné pro ty, jenž věří. Vložil ruce na ramena slepého chlapce a prosil o zázrak ve jménu Ježíše.

Minuty se protáhly na půl hodiny ... pak na hodinu ... hodinu a půl ... výsledek se nechtěl dostavit. Déšť vytrvale bušil o stanová plátna. Zástup lidí se stával nervózní. Mnozí lidé si bezpochyby kladli otázku, jak dlouho asi evangelista vytrvá v modlitbě za věc, jenž se jevila naprosto nemožná. Koneckonců chlapec se nevidomý narodil. Ale víra Billa nikdy nezakolísala, stejně tak neochabla jeho jednoduchá modlitba. Ve svém srdci si uchovával slova anděla: “Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti věřili, nic před tvou modlitbou neobstojí, ani rakovina.”

Po uplynutí hodiny a tři čtvrtě modlitby se chlapec najednou začal třást. Škubnul hlavou nejdříve vlevo a potom vpravo. Pak jeknul a vyškubnul se Billovi z jeho rukou a couvl zpět do náruče maminky. Ona jej pevně objala, zatímco on vydával ze sebe neartikulované zvuky, mával na všechny strany rukama, nejdřív pozvedl ruce k světlům, pak k jiným objektům kolem sebe. Vždyť viděl!

Vlna víry v moc Ježíše Krista k uzdravení zachvátila shromáždění. v jednom a tom samém okamžiku se staly stovky zázraků - ochrnutí povstali z invalidních vozíčků nebo odhazovali své berle a povstávali z nosítek. Zdálo se, že není nic nemožného.

Po skončené bohoslužbě uváděči dali na hromadu všechny ty rozházené pomůcky jako vozíčky a berle. Bill, který ještě stál za kazatelnu pozoroval tuto práci s neskrývanou radostí a uspokojením. Žena s chlapcem se vrátili do stanu a procházeli uličkami posypanými pilinami, přicházeli k němu. To byl právě ten chlapec, slepý od narození. Teď vedl svoji maminku a vystupovali po schodech na pódium.

Oči chlapce byly vlhké vzrušením. “Řekl jsem mamince, že bych ještě chtěl vidět toho muže, který otevřel moje oči.”

Bill se usmál. “Doufám, že ho jednou uvidíš, protože to byl Pán Ježíš Kristus, který tvé oči otevřel.”

Chlapec vsunul ruku pod Billovu vázanku, vytáhl ji a odtáhl ji od Billovy hrudi. “To je ta věc, které se říká vázanka?” Chlapcova maminka, která stála za ním propukla v radostný pláč.

Než se Bill vrátil do hotelu bylo kolem druhé hodiny nad ránem. v pokoji byl spolu se svým synem Billy Paullem a svým bratrem Donnym. Donny byl nejmladším Billovým bratrem, bylo mu dvacet. Pomáhal mu během všech shromáždění rozdávat modlitební lístky, pomáhal mu udržovat kázeň při modlitebních řadách a seřazovat lidi toužící po modlitbě, když přicházeli. Jedenáctiletý Billy Paul přijel spíše pro zábavu. Škola už končila a tak mu Bill dovolil během letního období, zavěsit se mu za paty.

Tento hotelový pokoj měl dvě dvojité postele. Donny s Billy Paulem spali v jedné z nich. Bill si oblékl pyžamo, vlezl do druhé postele a krátce nato usnul.

Pouze o několik minut později s ním něco trhlo a probudil se. “Copak, už je ráno?” Proběhlo mu myslí, když uviděl žhoucí světlo, jak sílilo v temném pokoji. “Mám pocit jako bych právě usnul. Aj, okamžik. Přece okno je na druhé straně pokoje. Zde je pouze stěna.”

Intenzita světla rostla. Nyní už vypadalo jako světélkující obláček bez výrazných okrajů. Bill věděl, že to byl duch; ale ještě nebyl schopen postřehnout, o jakého ducha šlo. Když se modlil za nemocné bylo vymítáno a vyhoštěno z jejich hostitelů tolik démonů, že by nebylo nic neobvyklého, kdyby jej po skončení bohoslužby některý z těchto duchů sledoval do jeho hotelového pokoje. v takových případech pociťoval ve svém pokoji jejich nátlak po celé hodiny a někdy mohl slyšet jejich hlasy jako cinkající zvonky.

Bill vyklouzl z pod příkrývky a poklekl vedle lůžka, zavřel oči a modlil se. Jeho srdce bušilo úzkostí z přítomnosti nadpřirozena. Cítil tlak ducha, který se k němu blížil. Předtím, než se přiblížil ke konci postele, Bill věděl, že to je anděl Páně - věděl, neboť měl ten stejný pocit jako před rokem v jeskyni, když se

setkal s tím andělem a obdržel pro sebe pověření. To byl jiný pocit než ten, který působily duchy démonické, se kterými se utkával v modlitebních řadách. Tito duchové byli na pocit zlí a hroziví; tento duch vnášel svatou a uctívou inspiraci.

Bill řekl: “Ó, Nebeský Otče, s jakým slovem jsi poslal svého anděla? Tvůj služebník naslouchá.”

Odpověď se nedostavila ihned. Bill čekal. I když jeho oči byly zavřené věděl, že anděl je stále přítomen. Mohl pociťovat přítomnost anděla stojícího na konci své postele. Po pěti minutách se anděl přiblížil natolik, že se vznášel před Billem nad postelí. A potom tak zřetelně, jako když by mluvil s jinými lidmi, mohl slyšet hluboký, rezonantní hlas anděla, který řekl: *“Tvým posláním bylo modlit se za nemocné. Ty ses příliš upnul k daru uzdravení a předvádění zázraků. Pokud v tom budeš pokračovat, lidé ti neuvěří, dokud nespatří zázraky.”*

Tato slova nebyla pronesena výhrůžně a přesto bodla Billa do srdce jakoby nožem. Přišla mu na mysl ta vyzvání, která pronášel ve svých shromážděních během posledních měsíců. “Přiveďte sem ten nejbezpečnější případ a mohu vám zaručit, že Ježíš Kristus tuto osobu uzdraví předtím ...” Bill nevěděl, že se Pánu nelíbilo dělat takové výzvy; šlo mu přece jen o zvelebení moci Ježíše Krista před lidmi. Ale dobré úmysly ještě nemusí znamenat, že to je správné. Bill tedy pokorně přiznal: “Nikdy více to neudělám, pomoz mi, Bože.”

Pocítil, jak se anděl od něj vzdaluje. Bill otevřel oči a spatřil jej, jak se nachází v polovině místnosti mezi postelí a malým umyvadlem v rohu. Vznášel se ve vzduchu, kroužil a pulsoval všemi barvami duhy. Bill ho na chvíli pozoroval. Cítil úlevu, jako kdyby jeho hřích byl odpuštěn. Najednou instinktivně řekl: “Zdaliž můj Pán dovolí, aby tě můj syn mohl uvidět?”

To nebyla bezdůvodná žádost. Od chvíle, kdy Bill začal cestovat po Spojených státech, Billy Paul byl posedlý myšlenkou, že by mohl ztratit svého otce. Častokrát když se loučili, Billy Paul naléhavě prosil: “Tatínku, neopouštěj nás. Maminka zemřela a kromě tebe mi nic nezůstalo. Bojím se, že odjedeš a nikdy se nevrátíš.” Samozřejmě, že Bill se jej snažil ukonejšit. Ale pokaždé musel Bill použít ještě jinou myšlenku, pro zdůvodnění svého odjezdu. Uvažoval o tom, co Ježíš řekl: “Kdokoliv by neopustil všechno a nenásledoval Mne, není hoden být mým učedníkem” - a s tím pokaždé Bill odjel. Ale nikdy nebylo pro něj jednoduchou záležitostí opouštět svého syna v takové tísní. Ted', když klečel vedle své postele ve Vandalii, v Illinois a to nadpřirozené světlo se vznášelo ve vzduchu, a Billy Paul spal ve vedlejší posteli - napadlo Billa, jestli by jeho syn nechtěl jednou uvidět anděla Páně, snad by si pak uvědomil, jak je důležité pro jeho tatínka, když ho občas opouští kvůli službě pro Pána.

Ačkoliv anděl nedal Billovi přímou odpověď na jeho prosbu, každopádně se nevzdálil. Bill to přijal jako souhlas. Nechtěl obcházet kolem postele, ale snažil se Billy Paula probudit hlasitým šepotem: “Billy, psst ... Billy!” Chlapec se ani nepohnul a tak Bill to zkusil se svým bratrem. “Donny, Donny!” Rovněž neobdržel odpověď. Bill tedy vzal polštář a hodil jim na jejich postel. Zasáhl Donnyho do hlavy, ale docílil pouze to, že si odsunul polštář z obličeje. “Donny!” Bill zašeptal znovu.

Pohnul se a zabručel: “Ano, co si přeješ?”

“Donny, prosím, probud' Billa.”

Donny se ospale posadil na lůžku, aby mohl zatřást Billy Paulem. “Billy, probud' se. Tatínek tě volá.”

Billy Paul sebou hodil a napůl pootevřel víčka.

“Co si přeješ, tati?”

Donny si ihned lehnul na záda a tak mohl spatřit ten nadpřirozený oheň planoucí ve vzduchu. s hrůzou zaječel a otočil se na druhý bok, zády k andělovi. To způsobilo, že se Bill úplně probudil. Když chlapec spatřil to světlo, zakřičel. Vyskočil z lůžka a vrhl se do otcovy náruče s křikem: “Zachraň mě, tati, zachraň mě.”

Bill přitiskl syna k svému srdci a konejšil ho: “Miláčku, to ti neublíží. To je anděl Páně, který vede tvého tatínka. Právě jsme spolu mluvili a já jsem ho požádal, zda bys ho mohl vidět, aby ses nestaral, když tě opouštím pro dílo Páně.”

Billy Paul se ještě jednou podíval na to nadpřirozené světlo. Tentokrát spatřil bílé oděného muže, stojícího na podlaze se založenýma rukama a zrakem soustředěným na sebe.

Najednou se tento muž proměnil v bílou páru, která rychlostí světla vyrazila z pokoje. Kupodivu to vypadalo, jakoby se v místě, kde stál anděl vznášel odlesk podobající se duze.

Na druhý den ráno se Bill postavil k oknu svého hotelového pokoje a pohleděl dolu na ulici. Policejní oddíl odvážel dobytčím nákladňákem invalidní vozíky, berle, nosítka, vzpěry - zdravotní pomůcky, které zůstaly po uplynulé uzdravovací bohoslužbě. Za nákladňákem pochodovali lidé, kterým tyto věci kdysi patřily. Zpívali oblíbenou Billovu písničku: “Jenom věř, jenom věř, všechno pak možné je, jenom věř.”

Bill plakal radostí, když si pomyslel, jak víra všech těchto lidí byla inspirovaná minulého večera jediným zázrakem - slepým od narození chlapcem,

který byl uzdraven. Je sice pravda, že hodina a třičtvrtě modlitby je dlouhou dobou - dobou věnovanou jediné osobě, zatímco stovky dalších lidí čekaly, až přijdou na řadu. Ale copak tento průvod není jasným důkazem, že to úsilí stálo za to?

Billy si myslel, že pochopil andělské napomenutí z minulého večera. Dnes ráno si nebyl tak zcela jist, jestli mu porozuměl.

KAPITOLA 38

ŘADA ZÁZRAKŮ

1947

Kdekoliv William Branham pořádal své kampaně byl svědkem velikých zástupů lidí a velkolepých výsledků. v červnu roku 1947 strávil další dva týdny v Jonesboro v Arkansasu. Stejně tak jako v minulém roce zaměřily do města tisíce lidí z celého jihu. Tentokrát se Billy snažil šetřit svou energií. Místo toho, aby se celý den a noc modlil za nemocné jako před rokem, končil každou bohoslužbu ve dvě hodiny v noci. Přesto jej únava soužila dál. Kromě tělesného vyčerpání, způsobeného každodenním potýkáním se s démony, nenacházel odpočinutí ani během dne. Budťo mu nedovolovaly spát nervy nebo se kolem vyvíjela taková situace, která vyžadovala okamžitý zásah.

Jednou ráno jeho hostitel, pastor Young Brown, zaklepal na jeho dveře a řekl: “Bratře Branhame, nerad tě probouzím, ale toto je nouzový případ. Musím si s tebou promluvit.”

“Pojď dál, bratře Browne.”

“Dnes ráno jsem měl telefon od jistého otce z El Dorada, v Arkansasu. Jmenuje se Myrrick. Jeho dcera už patrně zemřela na rakovinu, ale on se chtěl dozvědět, zda bys nepřijel se za ni pomodlit.”

“El Dorado leží odsud hezký kus cesty, že?”

“Ano, asi 230 mil. Mám letadlo Cessna, které je připravené, aby tě tam dopravilo, pokud jen budeš chtít.”

Bill pocítil, že Duch Svätý si to přeje a tak řekl: “Ano - mohu vyrazit během 30 minut.”

Když toto soukromé letadlo přistálo v El Doradu, na přistávací ploše čekal lékař, který se setkal s Billem a odvezl jej do domu Merrikových. Během cesty poskytl lékař Billovi některé informace. “Laddii Myrrickové je 28 let. Bratře Branhame, tato žena neměla na růžích ustláno. Byla ochrnuta následkem dětské obrny a když ještě byla dívkou, zaútočila na ni tato rakovina. Před dvěma týdny jsem otevřel její bok a vyoperoval tříkilový nádor. Teď to narostlo znovu. Nakolik tomu rozumím, není pro ni žádná naděje.”

Na dvorku čekalo na Billa asi patnáct lidí, rodiče, sourozenci, tetičky, strýcové a bratřenci. Podali si ruce a všichni se odebrali do kuchyně. Bill se zeptal: “Zná Laddie svůj zdravotní stav?”

“Nikoliv,” odpověděl otec. “Nikdy jsme jí to neoznámili. Mysleli jsme si, že tak je to lepší. Neříkej jí to, bratře Branhame.”

“To nemohu slíbit.” Bill zpozoroval, že otec to přijal s nelibostí. Ted' neplačte, to by jenom oslabovalo vaši víru. Musíte být pevní a věřit, že Pán Ježíš může vaši dceru uzdravit. Jste křesťané?”

“Ne, bratře Branhame. Laddie je tou jedinou mezi námi, která je křesťankou. Myslíme si, že jsme na tom velice špatně. Domníváme se, že to je důvod, proč ji Bůh chce od nás vzít.”

Bill uviděl svoji příležitost. “Jestliže Bůh dovolí této mladé ženě žít, je mi ochoten každý jeden z vás slíbit, že bude činit pokání ze svých hříchů a že odevzdá své srdce Ježíši Kristu, dá se pokřtít, a povede křesťanský život?”

Jednomyslně souhlasili. Bill vstoupil do ložnice sám. Laddie byla velice bledá a oteklá; vskutku vypadala na ženu, která už má sečtené dny. Bill se jí představil.

Laddie řekla: “Bratře Branhame, rozumím tomu, že můžeš říci lidem, co je trápí.”

“Ano, paní, jistě že mohu, s Boží pomocí.”

“Bratře Branhame, můžeš mi ale říci, co je zlého se mnou? Oni mi to nechtějí říct.”

“Ano, paní.” Svou levou rukou uchopil její pravou ruku a pocítil vibrace rakoviny, prudké, smrtelné.

“To je rakovina,” řekl. “Ale tvůj lékař mi to řekl už předtím. Také mi řekl, že předpokládá čas tvého odchodu během následujících dvou tří dnů. Jsi hotová?”

Klidný, milý úsměv se objevil na oteklých rtech. “Bratře Branhame, jsem připravená ... Jsem křesťankou a mezi mnou, a mým Spasitelem není žádná překážka. Ale přála bych si, aby i moji příbuzní mohli být spaseni. Snažila jsem se je vést ke Kristu, ale bezvýsledně.”

Bill ji poplácal po ruce a řekl: “Snad tohle je příležitost, po které jsi toužila. Oni tě mají velice rádi. Všichni mi slíbili, že jestliže se uzdravíš, budou sloužit Bohu.”

Bill poklekl vedle lůžka a začal se modlit, přičemž stále držel Laddinou oteklou ruku. Po několika minutách vibrace rakoviny zmizely.

Laddie se začala třást. “Bratře Branhame, právě jsem pocítila ve svém těle projít něco studeného. Nevím, co se stalo, ale cítím se zvláštně. Prostě vím, že znovu budu zdravá.”

“Ano, sestro Laddie,” souhlasil Bill. “Pán Ježíš usmrtil život tvé rakoviny.”

Stav Laddie Myrrickové se pozvolna zlepšoval. Její rodina tomu říkala zázrak - stejně tak její přátelé, sousedé a lékař. Ale William Branham dal přednost slovu uzdravení. Domníval se, že zázrak se od uzdravení liší, ač pocházelo obojí od Boha. Při uzdravení Bůh probouzí přírodní zákony k obnově lidského zdraví. A proto uzdravení probíhá v nějaké časové lhůtě, v souladu s přírodními zákony fyziologie a biochemie. Na druhé straně zázrakem se rozumí okamžitý, očividný skutek navzdory všem přírodním zákonům. Například, když kazatel Shepherd prošel modlitební řadou v Jonesboro s velkým nádorem na své šíji, Bill ve jménu Ježíše pokáral toho démona a rakovina dostala okamžitě bílou barvu a pak odpadla na kazatelně a válela se pod nohama Billa. Pan Shepherd se sehnul, zvednul nádor a odcházel s jásáním z pódia. Po několika dnech přišel, aby vydal svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista a přinesl s sebou tento nádor uložený v lihovém roztoku, a rovněž ukázal prohlubeň na šíji, kde ten nádor byl. To byl rozhodně zázrak - naprostá nemožnost pro vědu, ač skutečná. Ale zotavení Laddie Myrrickové, ačkoliv připadalo stejně zázračné, nazval Bill uzdravením, neboť trvalo několik týdnů, než se zcela uzdravila.

Ale jelikož výsledek uzdravení a zázraků byl v podstatě stejný, Bill považoval i jeden i druhý jako stejně dobrý. Ač ne všichni jeho spolupracovníci to přijímali stejně. Kazatel Kidson, který organizoval Billovou srpnovou kampaň v Kanadě věřil, že jestliže lidé budou svědky několika zázraků na začátku každé uzdravovací bohoslužby, že to vzbudí u všech lidí v budově víru. A tak pokaždé když vytvářeli modlitební řadu - nejdříve to bylo v Saskatoonu v provincii Saskačevan, pak v Edmontonu v Albertě, a na konec v Calgary - pan Kidson přicházel do dlouhé řady lidí a vybral dva nebo tři případy, které přivedl na začátek řady. Někdy se jednalo o hluchého člověka nebo slepého, šilhavého, nebo mrzáka - zkrátka takového, jehož uzdravení mohlo být zjevně pozorováno obecenstvem a označeno zázrakem.

Na počátku kampaně v Calgary, Alberta, se kazatel Kidson rozhodl, že by bylo velice zajímavé zjistit, co by se stalo, kdyby se modlitební řada sestávala výhradně ze zmrzačených lidí. Oznámil tedy, že má v úmyslu takovou modlitební bohoslužbu uspořádat v pátek večer. Propagoval ji jako “řadu zázraků” a “zmrzačení” definoval jako stav člověka s viditelnou tělesnou vadou (handicap).

Když se Bill o tomto úmyslu dozvěděl, nesl to nelibě. Vzpomněl si na andělské napomenutí: “Příliš ses upnul k daru uzdravení a předvádění zázraků.” Bill slíbil Bohu, že už nikdy nebude nabádat lidi, aby k němu přivedli ten nejhorší případ, který naleznou. Přesně řečeno, on svůj slib dodržel - už nikdy neudělal tuto výzvu. Ale uvědomoval si rovněž to, že bratr Kidson přivádí na začátek řady některé z nejhorších případů a Bill proti tomu nic nenamítal. Ale co vlastně anděl mýnil slovem: “Upínat?” - Když se Bill pozastavoval nad tím, co by měl vlastně udělat, vzpomínal si na všechna ta léta, během nichž byl vyvrhelem lidské společnosti. Teď měl v celé zemi své zastánce a přátele, bratr Kidson byl jedním z nich. Jestliže mu bratr Kidson důvěřoval, copak mu neměl tuto důvěru oplatit? Bill tedy svolil k této řadě zázraků s tím, že uvidí, co se z toho vyklube.

Onoho pátečního večera se mělo konat jedno z nejúžasnějších křesťanských shromáždění od dob, kdy Ježíš konal svou obchůzku po březích Galilejského jezera, “uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.” Do řady zázraků přišlo více než 600 lidí. Hluché děti slyšely své rodiče; šilhavé oči byly v pořádku a slepé oči spatřily světlo; chromí znovu chodili, odhazující své hole a berle; lidé přinášeni na nosítkách následně pomáhali při vyklízení svých vlastních zdravotních pomůcek. Všichni, kteří přišli do modlitební řady, přijali svůj zázrak. Ti, kteří byli svědky této úžasné podívané, jak by ještě mohli dál pochybovat o tom, že Ježíš Kristus žije?

Jedním z těchto lidí byl Ukrajinec jménem Bardančuk, který se narodil s jednou nohou kratší asi o 10 cm než druhou. Jako náhradu nosil speciální botu na vysoké podrážce, ale jeho víra byla tak veliká, že si přinesl s sebou do modlitební řady pár obyčejných bot. Tyto nové boty měl svázané tkaničkami a pověšené na krku, aby to obecenstvo mohlo vidět. Po modlitbě odešel ve svých nových botách a ten starý pár nechal ležet na pódiu.

Další úžasný zázrak se stal 33 letému muži, který strávil většinu svého života na invalidním vozíku. Tento muž byl těžce handicapovaný; jeho ruce a nohy byly bezvládné a nefunkční. Jeho maminka mu dělala opatrovnici a přivezla jej na Billova shromáždění v Kanadě - nejdříve do Saskatoonu, pak do Edmontonu - zoufale se snažila dostat svého syna do modlitební řady, ale vždy bezúspěšně. v Calgary se vyčerpaly její prostředky a myslela si, že se bude muset vrátit domů s nepořízenou. Když ale uslyšela oznámení kazatele Kidsona o konání “řady zázraků” v pátek večer, výhradně pro mrzáky a handicapované lidi, dala svůj svatební prstýnek do zastavárny, aby získala peníze potřebné k prodloužení svého pobytu do konce týdne.

Nyní byl pátek večer a ten mladý muž čekal na své pořadí v "řadě zázraků." Před ním stála pouze jedna osoba - devítiletá holčička s pokřivenou páteří. Donny Branham pomohl dívence vyjít po schodech na pódium.

Bill položil ruce na její nohu a poprosil Pána Ježíše, aby se nad ní smiloval. Bill pocítil, jak se jeho ruka poohřála; jako kdyby se vlna energie klouzavým pohybem přesunula do její nohy. v následujícím okamžiku se dívčina páteř narovнала s řadou praskavých zvuků. Zatímco obecenstvo propuklo v jásot a vytržení, Bill položil svou Bibli na dívčinu hlavu a přiměl ji chodit sem a tam po pódiu. Procházela se s tou Biblí tak hbitě jako akrobatka v cirkuse, její páteř byla rovná a funkční. Nyní tedy přišla řada na toho mladého muže na invalidním vozíku. Donny Branham přivezl toho "quadruplegika"⁶ na pódium. Bill si jenom letmo prohlédl jeho skrčené údy a jeho srdce k němu přilnulo. Celých 35 minut úpěnlivě prosil Pána o uvolnění toho muže z jeho politováníhodného stavu. Pak v jednom okamžiku Bill pocítil, jak démonická síla ústupuje.

Mladý muž to také pocítil a zápasil o uvedení do pohybu svých údů. Jedna ruka se uvolnila částečně; pak se začala hýbat noha; pak se pozvedla ta druhá ruka výš než ta první. On se svíjel celý bez sebe, když cítil jak se nový život vlévá do jeho mrtvých končetin, ale v ten večer ze svého vozíku nevstal.

Na druhý večer se konala Billova bohoslužba v Calgary. Shromáždění zahájil Jack Moore a vedl písně, zatímco se Bill modlil mimo jeviště a očekával na svou píseň "Jenom věř," která byla vždycky pokynem k jeho příchodu. Toho sobotního večera kazatel Moore udělal něco neobvyklého, co neudělal nikdy předtím ani potom - prozradil tajemství Williama Branhama, tu evangelistovou stránku, kterou veřejnost nikdy nemohla uvidět, ale Jack Moore ji mohl sledovat po dobu sedmi měsíců. Moore popsal jak se kazatel Branham postí a modlí se po celé dny před nástupem do každé kampaně a jak je u konce se svou energií, když uvažuje o tom, jak by chtěl pomoci všem, kteří jsou v nouzi. Moore rovněž sdělil shromážděným, jak velice opatrný je kazatel Branham po peněžní stránce a jak odmítl jakýkoliv finanční prospěch z daru, který mu dal Bůh. Pak Moore popsal shromážděným, jak Branhamova rodina bydlí v dvoupokojové chatrči bez kanalizace a vodovodu. Řekl jim jak netěsné jsou jejich dveře a jak během zimního počasí musí Meda Branhamová klást deky pod dveře, aby tím zmírnila průvan, aby její děti nedostaly z toho zápal plic. Pak Jack Moore poprosil lidi o "sbírku lásky" tomuto statečnému evangelistovi, který pracoval výhradně pro jejich blaho a na sebe při tom ani nepomyslel. Tato sbírka by sloužila výhradně

6 Člověk s ochrnutím všech čtyř končetin.

na zakoupení nového domu pro kazatele Branhama. Lidé odpověděli na tuto výzvu velkoryse z hloubi svých srdcí, lásky a porozumění.

Když Bill vystoupil na pódium, neměl o tom všem ani tušení. Ale pocítil mocnou sílu víry mezi lidmi. Předtím, než začal večerní modlitební řadu pozval toho mladého muže, který byl v modlitební řadě předešlého večera připoután k invalidnímu vozíku, aby přišel dopředu a vydal svědectví. Tento muž byl po mnoho let quadruplegikem. Dnes jemně krácel uličkou a tlačil před sebou svůj vozík. Řekl shromážděným, jak chladné chvění proběhlo jeho tělem, když se William Branham modlil za jeho vysvobození. Ještě minulý večer nebyl schopen udělat více, než kroutit svými údy, zato dnešního rána se už mohl najíst a sám oholit. Vzrušen touto náhlou změnou zkoumal dále své meze. Kolem poledne se už mohl postavit a šourat, přidržuje se stolu nebo židlí. Jeho stav se zlepšoval každou hodinou.

V sobotu večer prošlo modlitební řadou na 2 000 lidí. s jistým přesvědčením ve svých srdcích lidé nejen že byli uzdraveni, ale stovky lidí přijalo své spasení a obrátilo se ze svých hříchů a přijalo Ježíše Krista jako živého Boha.

Na druhý den ráno Bill s úžasem zjistil, co mu řekl Jack ohledně toho, co udělal minulý večer a kolik peněz vybral pro Billa, aby si koupil nový dům. První Billova reakce k této obětině byla zcela odmítavá. “Nic jsem si na svět nepřinesl tak je jisté, že si nic neodnesu. Mám přece dům a k čemu by mi byl nový?”

Ale Jack byl neústupný. Jestliže ne pro tebe, tak pro tvou ženu. Přece není férové s ní takto zacházet, jestliže se naskytla možnost něco zlepšit.”

“Ale já přece nemám k tomu prostředky.”

“Ano, máš. Zde je 28 000 dolarů. To je tvoje, jelikož ti to lidé věnovali.”

“Ó, běž s tím pryč, bratře Jacku.”

“Jak bych to mohl udělat? Všichni jsou už doma.”

Bill musel dát za pravdu tomuto argumentu. Zdráhavě přijal tuto obětinu.

Když se skončily podzimní kampaně v roce 1947, William Branham se těšil domů a toužil po své rodině. Velice si potřeboval odpočinout. Když se ale vrátil do Jeffersonville s překvapením zjistil, že jeho domek po obou stranách byl doslova v sevření automobilů tak, že nemohl najít prostor k zaparkování svého vozidla. Jeden pohled na svůj dům mu dovolil pochopit důvod. Všude bylo plno lidí - motali se všude, na předním dvorku a na chodníku, seděli ve svých autech a postávali na verandě. Bylo patrné, že všichni tito neznámí lidé očekávali na jeho návrat domů. Avšak Bill už neměl sílu ani k tomu, aby se zastavil a s nimi promluvil. Pokračoval s vozidlem dál.

KAPITOLA 39

SKÁLY V COLORADO

1947

Pět dnů se Bill zdržoval u jisté rodiny ze svého sboru, zatímco uvažoval a modlil se o to, co by měl udělat dál. Nakonec jeden z diaconů Branhamova stánku přišel k těmto lidem, kteří nezákonně obsadili jeho dům a vysvětlil jim Billovu potřebu odpočinku a soukromí. Dav se tedy rozešel a Bill se mohl konečně vrátit domů.

Uběhl už více než rok od doby, kdy se s ním setkal anděl Páně a dal mu pověření k tomu, aby nesl dar Božského uzdravení lidem na světě. Výsledek tohoto pověření předstihla jeho nejmělejší očekávání. Během jediného krátkého roku se jeho služba rozlila z těch nejpokornějších začátků ke službě, která ovlivnila desítky tisíců lidí v celé severní Americe. Tento překotný růst však nepřišel bez zaplacení vysoké ceny. Nesmírné vypětí rok trvajícího úsilí se nakonec obrátilo proti jemu samotnému. Dlouhé noci modliteb, nedostatek spánku, neustálé cestování z města do města - to všechno se podílelo na Billově únavě. Ale bylo patrné, že v tom všem je zamotáno ještě něco jiného, něco duchovního, co Bill nemohl nějak postřehnout.

Uběhl už více než rok od doby, kdy se s ním setkal anděl Páně a dal mu pověření k tomu, aby nesl dar Božského uzdravení lidem na světě. Výsledek tohoto pověření předstihla jeho nejmělejší očekávání. Během jediného krátkého roku se jeho služba rozlila z těch nejpokornějších začátků ke službě, která ovlivnila desítky tisíců lidí v celé severní Americe. Tento překotný růst však nepřišel bez zaplacení vysoké ceny. Nesmírné vypětí rok trvajícího úsilí se nakonec obrátilo proti jemu samotnému. Dlouhé noci modliteb, nedostatek spánku, neustálé cestování z města do města - to všechno se podílelo na Billově únavě. Ale bylo patrné, že v tom všem je zamotáno ještě něco jiného, něco duchovního, co Bill nemohl nějak postřehnout.

Během kampaní, kdy Billova ruka otékala následkem vibrací způsobených démony, se jednalo o něco víc než pouhé tělesné reakce na nemoci. Byla to duchovní válka. Ačkoliv se moc Ježíše Krista vždycky ukázala jako větší, přesto se tito démoni nevzdávali jen tak. Bill pociťoval úder každého jednotlivého souboje. Když ustaly vibrace, Bill pociťoval odčerpání své vlastní síly. Ke konci každé uzdravovací bohoslužby se potácel totálně vyčerpaný. Na druhý den, nehledě na to, kolik se mu podařilo přespat, stále se cítil utahaný. A když na druhý večer modlitební řada začala znovu, Bill musel strávit během své modlitby za nemocné dalších čtyři - pět hodin v utkání se s démony. Neměl tedy dost času k zotavení svých sil a jeho stav vyčerpaní se postupně zhoršoval.

Věděl, že musí přerušit tento bezohledný pracovní rozvrh. Možná, že kdyby si udělal několika měsíční přestávku, jeho životní síly by se tím obnovily. Celé září věnoval plánování svého nového domu. Kvůli tomu zakoupil stavební pozemek č. 208 na ulici Ewing Lane v Jeffersonville, pak sjednal smlouvu o dílo s místním stavitelem ohledně výstavby domku. Po těchto opatřeních se pustil do vyřizování korespondence. Strávil též mnoho dnů v lesích, v přímluvných modlitbách za tisíce modlitebních žádostí, které se shromáždily během jeho nepřítomnosti. Obdržel také stovky dopisů od kazatelů, kteří jej prosili, aby k nim přijel pořádat shromáždění. Jako obvykle - nemohl vyhovět všem. Čím více se Bill modlil, tím více shledával jak opodstatněný je návrh Gordona Lindsaye, který mu před několika měsíci předložil.

Kazatel Lindsay mu předložil uspořádání okružní cesty v Pacifické zóně po severozápadních státech. Lindsay navrhoval, aby se shromáždění organizovala podle celkem nové a odvážné koncepce. Usoudil, že Billova ojedinělá služba svého druhu může přitáhnout křesťany ze širokého okruhu denominací a tak kazatel Lindsay považoval za správné vtáhnout co nejvíce denominací do úzké spolupráce, a sponzorování akce. Tato myšlenka Billa přímo uchvátila, neboť od doby, kdy se s ním setkal anděl Páně a předal mu pověření, doufal, že jeho služba pomůže k sjednocení rozděleného křesťanského společenství. Uvažoval o vidění z roku 1933, jak stál mezi dvěma sady a shromažďoval jablíčka a švestky z obou sadů. To bylo tehdy, když jej Bůh povolal ke "konání služby evangelisty." Bill to vždycky chápal tak, že jeho úkolem je kázat evangelium ve všech denominacích a nikdy se nepřipojit k žádné z nich. A tak se radoval, že nyní umožní kazateli Lindsayi uspořádat sérii shromáždění v Pacifické zóně na severozápadě.

V říjnu roku 1947 odjel Bill na dovolenou. Cestoval na západ do státu Colorado, kde si půjčil soumary a jel daleko do Skalnatých hor, kde strávil v táboře několik týdnů na lovu a měl obecenství se svým Stvořitelem. Ačkoliv se v minulém roce dostal do styku s desítkami tisíc lidí, ve svém srdci zůstal člověkem divočiny. Zde uprostřed hlubokých údolí a horských velikánů, a tyčících se do výšky skal Colorada, se Bill mohl klidně pohybovat, aniž by byl rušen lidskými zástupy, a naléhavými situacemi. Noční mrazíky kolem táboráku jej posilnily a teplá odpoledne se slabým vánkem ševelícím uprostřed borových větví, konejšily jeho rozdrásané nervy. Jednoho dne Bill zpozoroval vysoko na skalním útesu orlí hnízdo vklíněné do skalní rozsedliny. Skrze svůj desetinasobně zvětšující dalekohled pozoroval orlí maminku, jak poučuje své mláďata věcem potřebným pro jejich přežití. Pět ochmýřených mláďat se vyškrábalo na její záda. Zachytilo se zobáky za její křídla. Musela se pevně držet, jinak jim hrozila smrt. Ona se pak s nimi povznesla z hnízda a bezpečně

nesla na zelenou louku pět set metrů níže. Setřásla je ze sebe a dovolila jim, aby si dováděla, zatímco ona vyletěla větrnými proudy na nejvyšší skálu v okolí. Těch pět orlíčat si zatím radostně skotačilo v měkké trávě. Pobíhala kolem dokola a švitořila, klovala červíky a kutálela se jeden přes druhého. Vypadala tak bezstarostně a šťastně.

“To mi připomíná letniční probuzení,” uvažoval Bill. “Je to podobno muži žijícímu v starém hnízdě tohoto světa: on nezná nic kromě toho, co mu podá ďábel. Ale jednoho dne přijme lásku Ježíše Krista. Ihned poté jej Bůh pozdvihne a posadí na stinné zelené pastvině. Je svobodný a plesá radostí.”

Bill pozoroval pomocí dalekohledu dál ty malé ptáky a jejich bezstarostně skotačení. Pomyslel si: “Jak to, že se ničeho nebojí? Copak neví, že tam jsou kojoti?”

Vzpomněl si na orlí maminku a přehoupl dalekohled na její bidýlko. Ona se ani nepohla, možná pohla jen hlavou, kterou dělala krátké záškuby, zatímco svým bystrým zrakem pozorovala celé dění v údolí. “Vidím,” říkal si Bill, “kdyby kojot vyslídil jednoho z těch orlíčků, maminka by ho ihned spráskala, že by to nepřežil.”

Tedy Bill poznal duchovní význam této scény. “Dobrá, sláva Bohu! Tak je to. Ježíš Kristus mne vzal z hnízda toho světa, pak vstoupil na nebeskou hradbu a nyní sedí na výsostech a pozoruje své dědictví. Věřící se nemusí ničeho bát.”

Paroží Coloradského jelena

Když Bill pozoroval tuto orlí maminku, všiml si, že najednou vztyčila svoji hlavu, jako by se jí něco nelíbilo. Bill začal pozorovat obzor a spatřil čím byla znepokojena. Ze severu se rychle přibližovala bouřka. Při prvním úderu hromu, orlí maminka vydala skřek a vrhla se střemhlav ze svého bidýlka dolů na zelenou louku. Když přistála na zemi, rozprostřela svá křídla a vydala další skřek. Orlíčata se ihned seběhla k ní a zachytila se zobáčky a drápy v jejím peří. Vítr byl každou chvíli silnější a silnější. Těžce obtížená svými mláděťky se orlí maminka vznesla do vzduchu a dovedně využívaje proudění větru vznášela se výš a výš ke svému hnízdu a ještě dál. Pak prudce prorazila vichřici ženoucí se osmdesáti kilometrovou rychlostí a přistála rovnou ve své skalní skrýši.

Bill spustil dalekohled na hrud' a plakal. Uvažoval: "Jednoho slavného dne, když skončí probuzení, přijde Ježíš ze slávy a rozprostře svá veliká křídla moci tak, aby všechna jeho orlíčata se jej mohla svými zobáky uchopit a odnese je do věčného bezpečí."

Onoho večera si Bill při světle táboráku ve své konkordanci prohlížel slovo "orel" a vyhledával všechny odkazy v celé Bibli. Jedno místo jej obzvláštním způsobem upoutalo - v 2. Mojžíšově 19:4. Hospodin přirovnal službu Mojžíše k

orlím křídílům. Proč vlastně Bůh přirovnal své proroky k orlům? Možná proto, že orel se dokáže vznášet výš a vidět dál než jiná stvoření na zemi. Ano, to bylo povolání všech Božích proroků. Hospodin je opatřil schopností v té duchovní oblasti vznést se výš a vidět dál než ti ostatní, dovolil jim spatřit nejen minulost, ale i budoucnost, stejně tak jako poznat pravdu od napodobeniny.

Bill rovněž mohl spatřit části budoucna - a ty jednotlivé záblesky se vždycky splnily. Copak to neznamená, že má s Mojžíšem něco společného? Když se s ním setkal anděl v jeskyni, řekl mu: "Jako prorokovi Mojžíšovi byla dána dvě znamení jako důkazy, že byl poslán Bohem, tak i tobě budou dána dvě znamení."

Bill otevřel 2. Mojžíšovou a četl místo, kde se Bůh setkal s pastýřem Mojžíšem a přikázal mu, aby zanesl poselství vysvobození zpět k Izraelským, kteří nadále byli v egyptském otroctví. v Exodu 4 si Bill přečetl:

Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázal se tobě Hospodin.

Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl.

I řekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním.

Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyt ho za ocas. Kterýžto vztah ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v hůl v rukou jeho.

Aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.

Potom zase řekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za ňadra svá. I vložil ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, [bílá] jako sníh.

Řekl opět: Vlož ruku svou zase v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v ňadra svá; a vyňal ji z ňader svých, a aj, účinněna jest zase jako [jiné] tělo jeho.

I budeť, jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu znamení prvního, uvěří hlasu znamení druhému.

Bůh patrně věděl, jak nerozhodní budou izraelští ohledně uvěření, že Mojžíš je prorokem poslaným tím velikým "JÁ JSEM." Tato dvě nadpřirozená znamení byla určena obzvlášť kvůli tomu, aby na ně zapůsobila a přesvědčila je. Je přece očividné, že nikdo nemůže takové věci konat sám ze sebe. To znamení mělo být projevem Boží moci.

Bill obdobně jako Mojžíš pohlížel na svou neschopnost, když mu anděl sdělil, že má nést dar Božského uzdravení lidem na světě. Obdobně jako Mojžíš i jemu byla zaslíbena dvě znamení, která budou provázet jeho pověření. Pohleděl na svou ruku. Každý večer během svých shromáždění pozoroval horní stranu své ruky, jak otéká následkem vibrací různých nemocí. Když Ježíš pak vyhnal tyto démony pryč, Bill mohl pozorovat, jak se jeho ruka stává normální. Nikdy nebyl svědkem toho, že by to selhalo. Anděl přece řekl: "Zůstaneš-li pokorný a upřímný, stane se, že budeš schopen na základě vidění odhalit tajemství lidských srdcí. Pak ti lidé opravdu uvěří." Co to mělo znamenat? Kdy se to stane?

Bill přihodil další poleno do ohně, opřel se zády o strom a uvažoval o tom, zda mezi Mojžíšovým životem a jeho vlastním existují ještě nějaké další pojítka. Když si Bůh použil Mojžíše k vysvození Izraele z egyptského otroctví, zjevoval se mu ve dne v oblaku a v noci v ohnivém sloupu. v dějinách se Bůh skutečně zjevoval mnoha různými způsoby; a přece oblak a ohnivý sloup se zdály být těmi dvěma nejběžnějšími plášti do nichž se zahaloval. Ve skutečnosti to byl sám Hospodin ve formě ohnivého sloupu, který nejprve upoutal pozornost Mojžíše na poušti - Mojžíš Ho spatřil v ohni, ale ten keř neshořel. Může být tento ohnivý sloup totožný s tou hvězdou provázející mudrce z Persie do Betléma, kde našli dítě - krále, Ježíše? Rozhodně to však bylo ono oslnivé světlo, které obrátilo Saule z Tarsu na apoštola Pavla. Byl tento ohnivý sloup totožný s tím světlem, které se ukázalo onoho rána v chatrči při Billově narození? A byla to ta planoucí hvězda, která se v roce 1933 ukázala nad ním během křtu těch prvních lidí, kteří se skrze něj obrátili? A co s tím světlem v jeskyni? Když se s ním setkal anděl v jeskyni, vystoupil zprostřed ohnivého sloupu. Jaké je tedy pojítka mezi ohnivým sloupem a andělem Páně? Pokaždé, když se anděl Billovi ukázal v lidské podobě, to nadpřirozené světlo kroužilo několik stop nad hlavou toho anděla.

Když Bill uvažoval o andělu Páně, najednou se pocítil být znepokojen. Během prvního roku Billovy služby uzdravování, se mu anděl ukazoval poměrně často. Nyní tomu bylo již šest měsíců od doby, kdy jej navštívil naposled. Bill nespapal anděla od jeho poslední návštěvy ve Vandalii, Illinois, kdy jej anděl varoval před přílišným zdůrazňováním zázraků. Bill postrádal návštěvu tohoto anděla. Proč se více neukázal? Copak stále ještě není něco v pořádku?

KAPITOLA 40

VELIKÁ ZKOUŠKA

1947

V říjnu roku 1947 začal William Branham svou další cestu podél severozápadního pobřeží Tichého oceánu, čtyřdenní uzdravovací kampaní ve Vancouveru v Britské Kolumbii. Spolupráce mezi místními kazateli předčila vše, co bylo doposud viděno mezi denominačními církvemi. Každý večer byla prostorná městská posluchárna naplněna do posledního místa. Večer co večer byly uzdravovací bohoslužby ohromující. Jeden místní evangelista, Earn Baxter, byl tak oslněn, že - stejně jako Jack Moore a Gordon Lindsay - zrušil všechny své závazky, aby mohl provázet Branhamovy kampaně od města k městu.

Další Billova zastávka byla v Oregonu. Stejně tak jako ve Vancouveru, stovky místních duchovních z Portlandu ve státě Oregon se podílelo na úspěchu těchto shromáždění. První večer, ještě předtím než velitel požární ochrany nařídil uzavřít dveře, prošlo bránou posluchárny 7 000 lidí. Tisíce lidí však zůstaly venku.

Třetí večer Portlandské kampaně se satan pokusil Billa zničit. Gordon Lindsay vedl lidi ve zpěvu písně, jež byla Billovým heslem - "Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř" - zatímco Bill vystupoval na stupínek. Uvítal shromáždění a povzbudil lidi k víře v Boha za účelem uzdravení a zázraků. Zatímco promlouval, všiml si velikého muže v šedém obleku, který energicky kráčel prostřední uličkou dopředu. Když začal vystupovat po schodech na pódium, Bill se pozastavil nad tím, zda to není některý z uvaděčů přinášející mu nějakou důležitou zprávu. Snad někdo omdlel nebo měl srdeční záchvat a potřeboval okamžitou modlitbu. Ale když ten muž vstoupil na pódium, Bill si uvědomil, že se děje něco velice, velice špatného.

Ten veliký muž se zastavil. Hrozivě se podíval před sebe a dozadu, pak se podíval na přeplněné hlediště a na 300 sedících na pódiu. Veliký muž se zamračil. Jeho spodní čelist se pohybovala nahoru a dolů, skřípal zuby. Pěsti měl sevřené jakoby je chtěl použít. Pak zavrčel: "Ty pokrytče. Ty hade v trávě. Ukážu ti, jaký boží muž jsi. Polámu každou kost ve tvém mrňavém, mizerném těle."

Bill, aniž by vyřkl jediné slovo, se postavil jakoby se chtěl bránit. Tento veliký muž vypadal na to, že je schopen svou výhrůžku splnit. Měřil téměř dva metry a vážil nejméně 130 kilo, zatímco Bill shodil na 60. Paže toho divocha byla silnější než Billova noha. Pomalu se blížil. Dva policisté vystoupili z davu,

aby mu v tom zabránili, ale Bill potlačil svůj strach, pokynul jim a řekl: “Tohle není záležitost těla a krve. To je oblast duchovních mocí.”

Tito dva důstojníci neochotně couvli dozadu a pozorovali onoho maniaka, jak pokračuje ve svém pomalé a opatrné chůzi. Muž zavrčel: “Ty podvodníku, děláš ze sebe Božího služebníka. Chci těmto lidem ukázat, že jsi pouhým podvodníkem. Dostaneš takové ponaučení, že tě před nimi srazím na kolena.”

Přiblížil se na tři metry před Billa a zastavil se. Byl tak vysoký, že Bill se musel dívat nahoru, aby mu viděl do tváře. Bill se začal tiše modlit: “Drahý Bože, jedinou naději pokládám v Tobě.”

Pak uslyšel ten známý zvuk ženoucího se větru, fííííí, současně pocítil přítomnost blížícího se anděla Páně. Najednou Billův strach zmizel, byl potlačen hlubokou láskou. Bill si pomyslel: “Chudák, on je pomatený.”

Maniak opakoval svou vyhrůžku: “Ty podvodníku - polámu každou kost ve tvém mrňavém útlém těle.” Svaly se mu napnuly a pěsti sevřely. Bill si pomyslel: “Chudák, on neví, co dělá.” Pak Bill otevřel ústa, chtěl říci: “Neměl bys to dělat, příteli,” ale slova, která vyšla z jeho úst byla jiná. Aniž měl v úmyslu, řekl: “Tak praví Pán, jelikož jsi vyzval Ducha Božího, dnes večer padneš k mým nohám a pokloníš se před jménem Pána Ježíše Krista.”

Ten veliký muž nasál slinu a plivnul ji Billovi plnou hleny do tváře. Pak zavrčel: “Pokrytče, ukážu ti k čím nohám padnu.” Udělal krok dopředu, napřáhl svou pěst k úderu.

Bill měkce řekl: “Satane, vyjdi z toho muže.” Ruka maniaka vztažená k úderu jakoby zamrzla a zůstala stát strnule jako u sochy. Vyboulil své oči, otevřel ústa a jazyk mu selhal. Kňoural jako zbitý pes, oči mu vypadly z důlku, zhroutil se a upadl do bezvědomí. Hlavou dopadl na Billovu botu, zatímco jeho paže objala Billovu nohu tak pevně, že se nemohl ani hnout.

Dva policisté přispěchali a klekli si vedle něj. Jeden z nich se podíval a řekl: “Co se stalo? Je mrtev?” “Ne,” řekl Bill, “Bůh chtěl ukázat svou sílu a způsobil, že démon se před ním poklonil, nic víc.”

“Uzdraví se ten člověk?” Policista ukázal na jeho hlavu.

“Ne, pane,” odpověděl Bill. “Kdyby byl ochoten se vzdát toho ducha, pak by se ten duch již více nevrátil. Ale on si myslí, že je v pořádku. On toho ducha uctívá a tak on se ho ihned znovu zmocní. Můžete ho odtáhnout z mé nohy?”

Důstojníci uvolnili ruku muže a odtáhli ho dozadu. Několik dalších lidí jej pomohlo odnést z podia.

Předtím ještě jeden z policistů řekl: “Vím, kdo je ten muž. On už v minulosti měl několik konfliktů se zákonem, když přicházel na bohoslužby a snažil se je narušit. Je umístěn v ústavu, ale utekl. Máme na něj zatykač. Včera zlomil jednomu muži čelist, když mu zasadil na ulici takovou ránu, že se zhroutil. Vypadá to, že dnes večer narazil na rovného sobě soka.”

Když se Bill vrátil na pódium, oslovil obecenstvo takto: “Jak jste byli svědky, Nebeský Otec má moc jak na nebi, tak i na zemi ...”

Nějaký nemocný muž, který ležel vpředu na nosítkách zakřičel: “Ano, On má! On mne uzdravil!” - A vyskočil z nosítek. Na druhé straně budovy nějaký člověk opírající se o berly, zakřičel: “Mne také!” Odhodil berly a běžel uličkou po zdravých nohách. Nějaký muž vyskočil z invalidního vozíku a křičel: “Mne také!” Plamen Boží moci zasáhl budovu a dotýkal se každého srdce, které povzbuzeno ve víře uvěřilo Všemohoucímu za účelem uzdravení či zázraku. Billova cesta po Tichomořském severozápadu se prohnala jako větrná smršť a skončila v Ashlandu, ve státě Oregon 15 dnů po zahájení. Gordon Lindsay si o ni poznamenal toto: “Během čtrnácti bohoslužeb s poměrně malým počtem oznámení v novinách na 70 000 lidí uslyšelo poselství Evangelia uzdravení a mezi nimi bylo nejméně 1000 kazatelů.” Byl to úžasný výsledek.

KONCEM ŘÍJNA, ROKU 1947 odletěl Bill do Phoenixu v Arizoně, kde se měly konat tři bohoslužby a to v pátek, sobotu a v neděli večer. Když se ocitl v Phoenixu, dozvěděl se, že sponzorující kazatelé dojatí zprávami z Calgary naplánovali na neděli večer svou vlastní “řadu zázraků.” Jelikož Bill už takovou věc dělal, neměl proti tomu námitek.

Hodinu před zahájením bohoslužby v pátek večer se Bill modlil v malém pokoji v zákulisí, když se najednou ukázal anděl Páně. Jako vždycky měl anděl ruce složené na hrudi a nad ním se vznášela nadpřirozená záře. Anděl se ani nepohnul, ani nepromluvil. Jeho tvář byla jako vždycky přísná, ale tentokrát jakoby se mračil a hněval. Bill se polekal, vykřiknul strachem a padl tváří na podlahu. Gordon Lindsay uslyšel výkřik a přispěchal do pokoje. Chtěl se podívat, co se děje. Ale anděl okamžitě zmizel jakoby se vypařil a byl pryč.

Následující dva dny se Bill trápil myšlenkami z této návštěvy. Proč neviděl anděla celých sedm měsíců? Proč se ukázal právě teď? Proč anděl nepromluvil? Hněval se? Bill nemohl zapomenout na jeho zamračený výraz.

V Phoenixu Bill kázal každý večer asi půl hodiny předtím, než svolal modlitební řadu. Jeho tématem byly Izraelské děti na pochodu pouští do zaslíbené země. v neděli večer dav úzkostlivě čekal až spatří “řadu zázraků,” zatímco Bill kázal ze 4. Mojžíšovy knihy 22, kde Bůh zapověděl falešnému

prorokovi Balámovi, aby nešel s princem Balákem proklínat Izrael. Balám pokračoval v dotazování Hospodina, protože chtěl jít za každou cenu, dokud mu Bůh nakonec nepřivoliil. Pak se na cestě setkal anděl Hospodinův s Balámem a jistě by jej byl zabil, kdyby mu jeho oslice třikrát nezachránila život tím, že odbočila z cesty. Když Bill pranýřoval Baláma za neuposlechnutí prvního Božího rozkazu, najednou Billovi přišlo na mysl, že se provinil tím stejným způsobem. Copak mu už předtím Bůh neřekl, že příliš zdůrazňuje zázraky? Mohl to být důvod, proč k němu přišel před dvěma dny anděl? Mělo to být pro něj varování před neposlušností Pána, že dovolil v pokračování těchto "řad zázraků"? Bill pocítil ve svém nitru takovou slabost, že se mu málem podlomily nohy. Přidržel se kazatelny a snažil se pokračovat ve svém kázání, ale uvědomění si viny jej uvědomovalo tak silně, že musel ukončit.

Zatímco se formovala "řada zázraků" v uličce chrámu, Bill se tiše modlil: "Nebeský Otče, pokud jsem udělal zlo a tvou vůli není, abych se soustředil na zázraky, prosím, ukaž mi to zřetelně. Když nějaká osoba, přicházející do této řady nebude dnes večer uzdravena, pak budu vědět, že nejsem ve Tvé vůli a už nikdy nikomu v budoucnu nedovolím, aby na začátek přinesl ty těžké případy nebo formoval další 'řadu zázraků'."

Jako první přišla maminka s dcerou. Bill se zeptal dívky, kde bydlí, ale ona neodpověděla. "Ona špatně slyší," vysvětlila maminka. "Kvůli tomu jsem ji dnes večer přivedla." Bill zvýšil hlas a znovu se zeptal dívky, kde bydlí. Tentokrát odpověděla: "V Kalifornii."

Když Bill uchopil dívku za zápěstí, pocítil bodající vibrace ve své levé ruce. Buď měla infekci, která poškodila její ušní bubínek nebo funkci ucha narušuje nádor, poněvadž vibrace svědčí o tom, že problém je způsoben démonickým životem. Když Bill ve jménu Ježíše Krista pokáral démona, vibrace ustaly. Když pustil její ruku, řekl: "Dítě je uzdraveno." Pak k ní promluvil. Ona však neodpověděla. To bylo zvláštní. Bill zvýšil hlas, ale nedostal odpověď. Třikrát zatleskal rukama, až konečně kývnula, že jej slyší. Ale místo toho, aby slyšela lépe, vše nasvědčovalo tomu, že je to horší. Bill se vylekal a znovu vzal její ruku. Vibrace pulsovala dál, ale silněji než předtím.

Bill vyhnal podruhé démona ve jménu Ježíše Krista. Měl dojem, že vzdoruje víc než poprvé. Ale Bill věděl, že vyšel, protože otok na jeho ruce zmizel a vibrace ustala. Ale jakmile se pokusil na ni promluvit, (a stále ji držel za zápěstí) Billova ruka, se znovu vzdula a vibrace se vrátily se silnější intenzitou než předtím. A nejhorší na tom bylo, že už neslyšela ani slova, bez ohledu na to, jak hlasitě Bill křičel. Ta nešťastná dívka měla předtím poruchu sluchu, ale nyní byla hluchá jako pařez! Otřesen a zmaten neviděl jiné východisko, než aby tuto dívku nechal tak a šel se věnovat dalšímu případu.

Další v řadě byl starší muž, který o sobě řekl, že špatně slyší. Bill pozvedl hlas: “Slyšíte mne, pane?” Muž přikývnul a sklonil hlavu. Bill uchopil muže za ruku. Neobjevily se žádné vibrace, což znamenalo, že jeho problém nebyl způsoben démonem - možná to byly odumřelé nervy. Když se pomodlil v Ježíšově jménu za uzdravení toho člověka, zeptal se normálním hlasem: “Slyšíte mne, pane?” Ten džentlmen, který měl nadále skloněnou hlavu a zavřené oči, neodpovídal. Bill celou silou tlesknul rukama. Muž s sebou ani nepohnul. Stalo se, že byl také úplně hluchý!

S rostoucí hrůzou si Bill uvědomil, že dar uzdravení nefunguje! Co může sám udělat? Bez přítomnosti anděla Páně vedle sebe na pódiu byl bezmocný, jako všichni ostatní. Byl ve stejném rozpoložení jako Samson poté, když mu Dalila ostříhala vlasy a on zůstal mezi Filištinskými slabý, a bezmocný? Když tak stál před tím očekávajícím davem, Bill se cítil hloupě ... zahanben ... odsouzen. Mohl teď udělat pouze jednu věc, vyznat svůj hřích před publikem a ukončit shromáždění.

V noci nemohl spát. Ve tmě prožíval depresi kvůli své hlouposti. Jak mohl vůbec být tak troufalý, že vyzýval lidi: “Přiveďte mi ten nejhorší případ a já vám garantuji, že Ježíš Kristus předvede zázrak před vašimi očima.” Ježíš takovou výzvu nikdy neudělal. Bible ve skutečnosti praví, že Ježíš nemohl vykonat žádný veliký skutek ve své domovině kvůli lidské nevěře. Pokud to byla pravda v případě Božího Syna, co pak s jeho následovníky. Teď si Bill uvědomil, jak nebiblické bylo jeho tvrzení, že každý může být uzdraven, ač dotyčný věřil nebo ne. Ano, pozastavil se i nad tím, že jej anděl ve Vandalii, ve státě Illinois varoval, ale on stále poslouchal své spolupracovníky, když na začátek modlitební řady přivedli ten nejhorší případ s tím, aby publikum mohlo spatřit zázrak na začátku každé bohoslužby. A nejhorší na tom bylo to, že jim dovolil formovat ty takzvané “záračné řady”. Bill proti tomu nic nenamítal, protože věděl, že Bůh je schopen uzdravit všechny z každého neduhu. Ale to, že Bůh je schopen, ještě nemusí znamenat, že to je Jeho vůle. Andělovo zjevení minulý pátek bylo druhým varováním. Bill tak silně pranýřoval Baláma a po celou dobu stál v Balámových botách! Balám byl Bohu neposlušný pro lásku k penězům. v svém případě věděl, že to nebyla láska k penězům, která ho naklonila k neposlušnosti; to byla jeho sympatie k lidem. Ale nezáleží na pohnutkách, být neposlušný Pánu je vždycky zlá věc.

Ráno se slzami, sklíčený a zahanben nastoupil do letadla ke svému dalšímu závazku do Long Beach, v Kalifornii. Jeho myšlenky jím stále zmítaly natolik, že to bylo na něm vidět. Letuška procházející uličkou ze zeptala: “Co je vám, pane?” Nemohl jí to říci. Jak by tomu porozuměla. Přece selhal v poslušnosti vůči Pánu a teď se trápil tím, že mu Bůh odňal dar uzdravení.

Když Bill přistál v Long Beach, několik kazatelů jej provázelo do hotelového pokoje. Tito muži nepotřebovali dlouhou dobu na to, aby poznali, že ho trápí deprese. Bill se s nimi podělil svým nesnesitelným břemenem a starostí.

Jedním z těchto kazatelů byl Ern Baxter, který se nyní ocitl ve zvláštním postavení povzbuzování muže, za kterým tak daleko cestoval, aby se s ním setkal. “Bratře Branhame, mohu tě ujistit, že dar uzdravení ti odňat nebyl. Římanům 11:29 říká:

“Svých darů a povolání přece Bůh nelituje”

a to znamená, že se nezakládají na našich skutcích. Bůh by nebyl věrný svému zaslíbení, kdyby ti vzal tvůj dar. On od tebe nemůže odejít. Samson spal celou noc s nevěstkou a ráno vytrhl městskou bránu, a odnesl ji s sebou na vrcholek hory. A i když Filistinští ostříhali Samsonovi vlasy a jeho síla jej na čas opustila, vlasy znovu narostly a síla se vrátila. Jen si vzpomeň, jak Mojžíš udeřil skálu, když mu Bůh řekl, aby k ní jen promluvil, ale voda z ní stejně vytekla. Bratře Branhame, ať jsi se dopustil jakékoliv chyby, Bůh se s touto věcí s tebou vypořádá osobně, ale dar uzdravení ti zůstane nadále.”

Baxterovy argumenty byly věcné, ale přesto měl Bill potíže uvěřit, že se to vztahuje přímo na něj. Cítil se tak prázdný, tak osamocen, tak Bohem opuštěný. Cítil to jako peklo na zemi. Co když jej dar uzdravení opustil navždy? Jak to snést? Jak by mohl zůstat naživu s vědomím, že tak ničemně zklamal Boha? Zůstala zde pouze jedna jediná cesta, jak se mohl přesvědčit, zda byl odsouzen nebo ne a to bylo projít další uzdravovací bohoslužbou, jak bylo domluveno.

Počátek kampaně v Long Beach byl stanoven na středu 3. prosince a měla probíhat po tři za sebou jdoucí večery. Ve středu večer vysvětlil Bill v kostele obecně, jak byl neposlušný Pánu tím, že zdůrazňoval záznaky, více než uzdravení. Řekl jim, že si není jist tím, zda dar Božského uzdravení je stále při něm nebo ne, ale že se o tom brzy přesvědčí. Když svolal modlitební řadu, cítil, jak se mu potí dlaně a ve svém hrdle, a žaludku jako by měl tvrdý uzel.

Dopředu přišla žena s desetiletou holčičkou. Billovy nervy byly vypjaté očekáváním, když uchopil děvčátko levou rukou za její pravou ruku. Pociťl zřetelně a silně působící vibrace, a strnulost ve své ruce, jako elektrický proud o napětí hodně ampérů, plynoucí mu paží až k srdci. Billovi se ulevilo, když zjistil, že dar je stále u něj. Ale zůstala otázka, zda Bůh pocítí jeho modlitbu za potřebu toho děvčete? Bill pozoroval vzor bílých boulí na horní straně své oteklé ruky. “Dívka je hluchoněmá,” řekl, “a navíc má tuberkulózu. Ať všichni skloní své

hlavy a modlí se spolu se mnou.” Bill se vroucně modlil: “Drahý Ježíši, prosím, odpusť moji pošetilost. Prosím, nedovol, aby moje chyby překazily uzdravení tohoto děvčátka.” Pak sebral celou svoji odvalu a pronesl: “Ty hluchoněmý duchu a démone tuberkulózy, vyjdi z tohoto děvčete, ve jménu Ježíše Krista.” Ted’ nastala rozhodující zkouška. Bill zadržel dech. Ano, děje se to! K nesmírné Billově radosti a uvolnění vibrace ustaly a jeho oteklá ruka se vrátila do normálu. I když věděl, že tuberkulóza ted’ zmizela, obecenstvo to vidět nemohlo. A tak se Bill zeptal dívky: “Slyšíš mě?” Její oči se doširoka otevřely vzrušením a on věděl, že slyší. Bill pomalu řekl: “Amen.” Dívka se snažila opakovat ten zvuk, ale to vyznělo spíše jako “Ah-aaaaa.” Bill řekl důrazně: “Amen!” Dívka opakovala: “Ah-zi.” Bill řekl: “Tati.” Ona opakovala něco jako: “Tooti.”

Jako nezakrotný oheň víra zachvátila obecenstvo. v následujících hodinách se konaly uzdravení a zázraky v celé budově. Učitel z místní školy pro němě přivedl s sebou do řady pět dětí, které se narodily jako hluchoněmé. Všem dětem byl navrácen sluch a hlas. Jistý muž na lehátku, postižený mrtvicí, byl okamžitě uzdraven. Spousta chromých odhazovalo své berly a další povstávali z invalidních vozíků, pobíhali po budově, a oslavovali Ježíše Krista. Vysoký krevní tlak, zelený zákal, astma, žaludeční vředy a rakovina - vše ustupovalo jako důsledek lidské víry.

Ve čtvrtek večer, když Bill zahájil modlitební řadu, přibelhal se dopředu chlapec s nohou, která byla umístěná v silné výztuze po prodělaní dětské obrny. Maminka přišla s ním a řekla: “Bratře Branhame, jen se za něj pomodli.”

“V pořádku, sestro, nechceš, abych ...”

Přerušila ho. “Neprosím o zázrak. Prosím jen o modlitbu. Já sama věřím v uzdravení.” v jednoduché modlitbě Bill poprosil Ježíše Krista za uzdravení onoho zmrzačeného chlapce. v pátek večer předstoupil tento chlapec v modlitebně dopředu s onou výstuží zavěšenou na rameni. Ukázal tuto nepotřebou zdravotní pomůcku před publikem a tím vydal svědectví, že Ježíš stále koná zázraky.

V tento poslední večer, v Long Beach, se chtěl Bill pomodlit za tolik lidí, kolik jen bude možné. A tak místo rozpoznávání nemocí skrze dar ve své ruce konal “rychlou řadu,” kde se modlil krátkou, obecnou modlitbou za lidi procházejícími kolem něj. Takto se Bill mohl pomodlit za stovky lidí během jediné hodiny. Ale ač se řada pohybovala rychle kupředu, byla stále příliš dlouhá pro muže, který to už dělal nepřerušeně jeden a půl roku, a který už několik dnů pořádně nespál. Po modlitbě za téměř 3000 lidí, zatímco stovky ještě stále čekaly až na ně dojde řada, se Bill zhroutil a upadl do bezvědomí. v sobotu ráno, stále ještě slabý a třesoucí se, nastoupil do autobusu a odjel do Phoenixu.

Chtěl lidem říct, že mu Bůh odpustil. v neděli ve shromáždění řekl: “Minule, když jsem stál zde za kazatelnu, byl jsem odsouzeným člověkem. Cítil jsem, jak mne Jeho přítomnost opouští a uvědomil jsem si, jak bezmocný jsem bez Něho. Dnes je ta veliká zkouška za mnou. Chtěl bych, aby to pro mne bylo raději odrazovým můstkem, než kamenem úrazu, abych se lépe poučil o cestách Páně, a mohl žít blíž Něj. Když žiji blíž Něj mohu vám lidem pomoci více, jsem-li veden Duchem Svatým. Chci poděkovat Bohu, že mi vrátil dar uzdravení a to s větším úspěchem (od minulé neděle) v modlitbě za nemocné, než v uplynulých měsících.” Pak Bill vysvětlil proč a v čem výzva byla špatná. “Prohlásil jsem, že neexistuje žádná nemoc, bez ohledu na to oč jde, která obstojí před moji modlitbou; žádné zmrzačení, bez ohledu na to, jak závažným je, které by nemohlo být uzdraveno, pokud si udělám pro tuto osobu čas. Slyšeli jste, jak jsem to řekl na mnoha místech. A to je stále pravdivé ... Ale to všechno jsem dělal sám, v oddělení od vás, lidí. Vy rovněž musíte mít na tom podíl. Jako když Ježíš řekl Marii a Martě, aby odstranily kámen. Vy se rovněž musíte na tom podílet - musíte jít, věřit a přijmout uzdravení.

V polovině ledna roku 1948, telefonoval Williamu Branhamovi malý David Walker, mladý kazatel, se kterým se setkal v Long Beach v Kalifornii před deseti měsíci.

“Nazdar, bratře Branhame, telefonuji z Miami na Floridě. Před dvěma týdny jsem zde zahájil evangelizační bohoslužby a nějak se mi nedaří.”

“Oč jde?”

“Mám stan, který může pojmout asi 2 500 lidí, ale až doposud do něho přichází každý večer pouze hrstka lidí. Jsem na rozpacích.”

“To je zvláštní.” U vědomí, jak dovedně dokáže tento mladý chlapec kázat, Bill byl překvapen tím, že Davidova shromáždění jsou tak uboze navštěvována. “Máš nějakou potuchu, co zdržuje lidi, aby nepřicházeli?”

“Myslím si, že to je závist a nedůvěra mezi vedoucími církvemi v této oblasti. Jakmile se dozvěděli, že sem přijíždím, každá církev, která působí ve městě předvedla svého “chlapce - kazatele.” Těžce uvěřit, ale každý den se v Miamských novinách uveřejňují dvě stránky inzerátů o “chlapcích - kazatelích” pořádajících své probuzenecké bohoslužby. Oni se musí obávat toho, že kdyby si mne přišel poslechnout někdo z jejich členů, mohli by o něj přijít.”

“To je hanba,” řekl Bill. Dobře věděl, jak titěrné důvody a závist mohou nakazit vedoucí představitele církví.

“Veliká škoda, že křesťané nemohou přilnout k sobě blíž v Kristově lásce.”

“Určitě je to tak.” Malý David se odmlčel, pak přistoupil k tomu, kvůli čemu vlastně volal. “Bratře Branhame, mohl bys přijet do Miami a pomoci mi z toho vybřednout?”

Bill si vzpomněl na onu březnovou noc v Long Beach, když ten chlapec, evangelista, byl tak laskav a zaměnil posluchárnu, kterou měl pronajatou z důvodu, aby kapacita obou budov lépe odpovídala počtu jejích posluchačů. Jelikož Bill tak mohl ukončit ve větší a dražší posluchárně, chtěl vyrovnat rozdíl pronájmu ve dvou splátkách. Malý David ale nepřijal peníze, řekl: “Snad mi někdy pomůžeš ty.”

Nyní se Billovi naskytlá příležitost toto odplatit. “Jistě že přijedu.”

KAPITOLA 41

ZAPOJENÍ SE BOSWORTH

1948

Nastoupil do prvního vlaku směřujícího na jih a vyrazil na dlouhou cestu. Když projížděli Tennessee, pocítil blížícího se Pánova anděla. Bill ve zděšení cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Navzdory tomu, že v uplynulých 21 měsících se Bill s andělem Páně setkal mnohokrát, přesto si nemohl zvyknout na jeho nadpřirozenou přítomnost. Jeho zděšení se zmírnilo, když pocítil, že přichází vidění. Hluk spolucestujících slábnul a drnění kol vagónu pomalu mizelo. Zanedlouho osobní vůz zmizel úplně ... Bill se ocitnul v kopcovité krajině, zeleň vysokých cedrů byla roztroušená mezi skalami, které převyšovaly jedna druhou v dlouhých tabulích. Jeho pozornost přitahoval mladý chlapec, mezi osmi až deseti lety, který ležel rozmačkaný a nehybný na okraji vozovky. Vypadalo, že je mrtvý. Bill se k němu přiblížil, aby mohl uvidět jeho rysy - plochý nos, hnědé oči, hnědé vlasy, jako kdyby byly upravené nešikovnými rukama. Měl na sobě ošumělý oděv, který mu připadal cize - podkolenky vytažené pod kolena, pumpky s velikými knoflíky vysoko nad pasem. Zde se musela stát nehoda, protože obličej chlapce byl odřený a znetvořený. Na jedné noze měl botu, ale druhá chyběla. Bill nezpozoroval žádnou známku života.

Zatímco Bill stál a pozastavoval se nad tím, co by to mohlo znamenat, anděl Páně se k němu přiblížil z pravé strany a zeptal se: “Myslíš, že by ten chlapec mohl žít?”

Bill odpověděl: “Nevím, pane.”

Teď se anděl postavil do zorného pole a ukázal mu, že má pokleknout vedle toho mrtvého chlapce a že má na něho vložit ruce a modlit se za něj. Za chvíli se chlapcovy plíce naplnily vzduchem a posadil se. v té chvíli vidění skončilo. Bill se najednou ocitl na svém sedadle ve vlaku drkotajícím se státem Tennessee. Krátce po příjezdu do Miami se s ním malý David podělil se zprávami z novin. Na titulní stránce bylo v černém orámování oznámení o příjezdu kazatele Williama Branhama, který po dobu pěti dnů bude ve městě konat uzdravovací bohoslužby. Zbytek stránky byl plný větších, okázalejších oznámení o jiných uzdravovacích bohoslužbách v místních církvích.

Malý David si povzdechnul: “To se stalo na druhý den poté, co jsem umístil oznámení o tvém příjezdu. Jakmile to přečetli, ihned všechny denominace v městě si vyhledaly někoho, kdo káže božské uzdravení v jejich církvích.”

“Přál bych si, aby pochopili, že nejsme zde kvůli tomu, abychom založili nějakou novou skupinu,” komentoval Bill. “Jsme tu pouze kvůli tomu, abychom byli nápomocni podpořit Kristovou věc.”

Ale navzdory všem pokusům místních církví podkopat jeho působení, jméno ‘William Branham’ bylo přitažlivé samo o sobě. Když Bill v ten večer přijel

na své první shromáždění, spatřil půl stanu zvědavých diváků. Bill pozdravil lidi. Pak, ještě předtím než přistoupil k věci uzdravení, popsal vidění, které se mu dostalo, když projížděl Tennessee. Bill doporučoval posluchačům: “Zapište si to na volnou stránku ve svých biblích; pak dávejte pozor a sledujte - ten chlapec bude vzkříšen z mrtvých mocí Ježíše Krista. Nevím kde a kdy se to stane, ale zcela jistě se to stane, protože to je “Tak praví Pán.” A když se to uskuteční, uveřejníme to v novém časopise, který má v záměru vydávat bratr Gordon Lindsay. Gordon Lindsay, stále nadšený potenciálem jedinečné Billovy služby, propůjčil své manažerské schopnosti této věci. Navrhnul Billovi, aby si vzal pomocníka, který by mu zařizoval shromáždění a přihlížel ke všem detailům kampaní, a tím umožnil Billovi zcela se soustředit na modlitbu za nemocné. Úspěch Billovy severozápadní pacifické kampaně uspořádané Lindsayem bylo důkazem hodnoty této myšlenky. Nicméně, Lindsay si tuto práci nerezervoval pro sebe, přinejmenším ne na celý úvazek. On měl jiné ambice.

Gordon Lindsay začal vydávat časopis, který by byl oficiálním orgánem Branhamových kampaní, měl obsahovat články o uběhlých shromážděních a oznamovat nadcházející události, právě tak, jako zveřejňování svědectví těch, kteří byli uzdraveni. Lindsay chtěl nazvat tento časopis Hlas uzdravení. Jakmile Bill souhlasil s tímto nápadem, Lindsay začal pracovat nad publikací. První měsíční číslo ‘Hlasu uzdravení’ bylo připraveno asi během dvou měsíců.

W. M. Branham s F. F. Bosworthem

Hned prvního večera prošlo modlitební řadou v Miami asi sto lidí. Víra narůstala, když publikum bylo svědkem, jak Bill zjevoval nemoci darem ve své ruce. Většina případů byla uzdravena a staly se některé významné zázraky, včetně dvou slepě narozených chlapců, kteří oba obdrželi zrak. Zprávy o těchto zázracích přinesly ranní noviny. To vzbudilo zájem místní rozhlasové stanice a oba chlapci byli pozváni do studia k rozhovoru. Bez rozpaků a s horlivostí tyto dvě děti vydaly svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista. To povzbudilo zájem veřejnosti - u některých ze zvědavosti, jiných se vzrušením a ještě jiných se skepticismem.

Jeden radiový posluchač byl poznamenán obzvláštním trojnásobným dojetím. Kazatel Fred Bosworth poznal uzdravující Kristovou moc z první ruky,

protože na toto téma kázal nesčetněkrát během uplynulých čtyřiceti let. Už ve dvacátých letech bratr Bosworth vedl veliké probuzenecké bohoslužby v tuctech amerických měst a volal hříšníky k pokání, a vybízel křesťany k víře v Boha ohledně uzdravení z jejich neduhů. Jeho energický styl a řádná prezentace se prokázala tak úspěšně, že po jednom shromáždění v roce 1924 v Ottavě v Kanadě odhadem 12 000 lidí našlo spasení v Ježíšově milosti. Pak veliká ekonomická krize ochromila jeho evangelizační snahy. Když se ve třicátých letech scvrkaly příjmy pro financování těchto velikých probuzeneckých kampaní, stalo se to obtížnějším.

Fred Bosworth ustupuje z misijních polí a stává se pionýrem rozhlasové evangelizace. Založil Národní radio-evangelizační tažení. Napsal také dvě knihy: *Křesťanské vyznání* a *Kristus uzdravitel*. Později odešel do důchodu a přestěhoval se na Floridu.

Nyní v 71 letech už po dobu několika let si užívá zaslouženého odpočinku. Myslel si, že po všem čeho ve svém životě docílil, nastoupilo období zahálčivých a bezstarostných dnů. Ale když uslyšel v rozhlase ony dva chlapce, kteří vydali svá svědectví, v jeho nitru se pohnulo něco nepředvídaného. Slepí od narození? A teď že mohou vidět? v průběhu let byl Fred Bosworth svědkem mnoha zázraků - němí promluvili, hluchí slyšeli, chromí chodili, rakovina zmizela. Ve skutečnosti obdržel na 200 000 napsaných svědectví od lidí, kteří byli uzdraveni skrze jeho službu. Ale nikdy neviděl ani neslyšel, že by lidé slepí od narození obdrželi zrak. Co to je za člověka, ten William Branham? Je to podvodník? Nebo Duch Boží působící tak mocně skrze něj, jak ještě nikdy neviděl? Fred Bosworth cítil nejen zvědavost, ale rovněž i vzrušení. Snad by si to měl ověřit.

Kazatel Fred Bosworth nebyl sám, který měl touhu si to prozkoumat. Do konce týdne do Billových shromáždění přicházelo více lidí, než se mohlo vměstnat do stanu. Mnozí se otočili a vraceli se zpět domů, ale tisíce jich stálo před stanem ve víře, že se jim naskytne nějaká příležitost dostat se do modlitební řady. Pro veliký počet lidí toužících po modlitbě se Bill rozhodnul, že nebude používat daru rozpoznání své ruky. Šlo to příliš pomalu. Místo toho přiměl lidi, aby kolem procházeli v takzvané "rychlé řadě" a to tak, že na ně položil své ruce, a krátce se za ně pomodlil; zatímco oni procházeli dál.

V průběhu posledního večera probuzení v Miami, před koncem bohoslužby, malý David přistoupil k Billovi a řekl: "Je tam otec, který dělá rozruch. Zdá se, že jeho syn dnes utonul v zavlažovacím kanálu. Otec se celý týden zúčastňoval těchto shromáždění a slyšel tvé vidění o tom malém chlapci, který bude vzkříšen. Nyní se ptá, zda se to vidění nevztahuje na jeho syna. On byl tento týden svědkem tolika uzdravení a zázraků, že věří, že by se to mohlo

stát, a nedovolil pohřební službě sáhnout na své dítě, dokud se na ně nepůjdeš podívat.”

“Milerád půjdu a podívám se,” řekl Bill. Proklestil si cestu k zarmoucenému otci, stačil však pouze letmý pohled, aby to poznal. Řekl otci: “Je mi líto, ale to není ten chlapec, kterého jsem spatřil ve vidění; ten měl rozčuchané hnědé vlasy a vypadal na osm až deset let. Tvůj syn má pěkně ostříhané černé vlasy a není mu víc než pět. A tvůj syn je příliš pěkně oblečen. Chlapec ve vidění byl oblečen opravdu bídně. Navíc, tvůj syn utonul. Chlapec, kterého jsem spatřil ve vidění, byl rozmačkaný, jako kdyby se mu přihodila nehoda. Je mi líto, pane, ale mohu pouze poprosit v modlitbě o útěchu pro vaši rodinu.”

Během posledního večera v Miami bylo tolik lidí, kteří se toužili dotknout Boha, že Bill zformoval modlitební řadu do čtyřstupu, aby se tak mohli modlit současně s malým Davidem - on na jedné straně a malý David na druhé. Uprostřed té masy a tíhy do sebe strkajících stovek lidí, Bill uviděl žalostný obraz mladé dívky, které pomáhala procházet modlitební řadou starší žena. Dívka se namáhala v těžkých výtuhách na nohou sahajících ji do pasu. Když procházela kolem, stačilo, že se jen krátce dotknul její ruky a pocítil démonické vibrace dětské obrny. Zpozoroval rovněž, že dívka nemá dost víry k uzdravení. Bill odtáhl dívku stranou a řekl: “Miláčku, postav se za mne a modli se, aby Bůh upevnil tvou víru.” Zmrzačená dívka udělala, co jí bylo řečeno a chvíli se přidržovala Billa za konec kabátu, zatímco sklonila hlavu a modlila se. Bill obrátil svou pozornost zpět k modlitební řadě. Za chvíli pocítil, že dívčina víra začíná narůstat jako úder srdce - bum - bum, bum - bum, bum - bum. Otočil se k ní a řekl: “Teď, miláčku, ve jménu Ježíše Krista kárám démona, který tě svázal. Satane, vyjdi z ní.” Bill pohleděl na starší ženu, která s ní přišla a nařídil: “Sundej teď z ní ty výtzuže.”

Žena se zděsila. “Ale, bratře Branhame, ona se sama na nohou neudrží!” “Paní, nepochybuji. Udělej, co ti bylo řečeno.” Žena polkla slinu a byla viditelně plná úzkosti. Ale začala odvažovat a dávat pryč výtzuže. Náhle pronikavý výkřik přehlušil hluk davu. Bill se otočil a uviděl, že ta někdy ochrnutá dívka držela teď výtzuhy nad hlavou, a dělala dlouhé kroky sem a tam po pódiu tak, jak chodí všechny ostatní děti.

To byl zázrak, který nemohl uniknout nikomu sedícímu ve stanu. Víra lidí prudce stoupala a lidé usilovali dotknout se Billa, když procházeli kolem. Bill se modlil za tolik lidí, kolik jen zvládnul, tak rychle, jak jen mohl. Během několika minut pocítil další specifický tah víry. Otáčel hlavu, hledal ten zdroj. Pak ho zpozoroval. Bill přistoupil k mikrofonu a řekl: “Pane, ty, tam daleko vzadu, čtvrté

sedadlo od uličky, v bílé košili. Pociťuji tvou víru zřetelně až zde. Postav se. Ježíš Kristus tě uzdravil.”

Onen muž se postavil a současně zvedl ruce nad hlavu. Ale jakmile zvedl ruce jak jen mohl, náhle je pustil dolů a překvapeně se díval na jednu z nich. Pak zakřičel. To obrátilo pozornost ženy, která seděla vedle něj. Když se i ona podívala na mužovu paži, zůstala překvapena a prudce pozvedla ruce, radostně přítom poskakovala a nekontrolovatelně křičela.

Bill opět obrátil svou pozornost k modlitební řadě, zatímco Fred Bosworth se postavil a proklestil si cestu do zadní části stanu. Když se ten uzdravený muž konečně utišil, Bosworth se zeptal: “Pane, jsem kazatelem evangelia, jsem zvědav, co se ti přihodilo. Můžeš mi to říct?”

Muž napřáhnul ruku. “Podívej na ni,” řekl vzrušeně.

“Vypadá jako normální ruka,” řekl Bosworth.

“Ona je normální! To je zázrak. Před několika lety jsem spadl z koně na tuto ruku. Od té doby byla zmrzačená a ochrnutá - do nynějška!” Energicky pohnul prsty a tím chtěl ukázat, jak dobře fungují.

Bosworth se zeptal: “Proč jsi tedy nešel do modlitební řady jako ti ostatní?”

“Dnes večer jsem přišel jako kritik. Ale čím víc jsem poslouchal, tím víc jsem začínal věřit, že Bůh stále může uzdravovat a konat zázraky. A když jsem viděl, jak té malé dívce byly sundány výztuže, byl jsem si jist, že Bůh může rovněž uzdravit moji zmrzačenou ruku.”

Bosworth si zatím klestil cestu vpřed, aby upoutal Billovu pozornost, řekl: “Kazateli Branhame, jsem rovněž kazatelem evangelia a chci ti položit otázku. Jak jsi mohl vědět, že ten muž tam vzadu měl víru k uzdravení?”

“Najednou jsem pocítil slabost,” vysvětlil Bill. “Věděl jsem, že něčí víra mocně táhne z toho daru a tak jsem se začal rozhlížet dokola. Zdalo se mi, že se všechno soustřeďuje na toho muže.”

Fred Bosworth si ohromeně plácnul po tváři. “Vždyť to je právě to, co se přehodilo Ježíšovi, když ta žena trpící krvácením se dotkla jeho šatu. On řekl, že pocítil, jak z Něho vyšla moc. Moc je síla. Mohu něco říct k tomuto obecenství?” “Ano, prosím.”

Když Bosworth přistoupil k mikrofonu, podělil se se všemi s tímto zázrakem a dodal: “To dokazuje, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Ten dar, který byl v Ježíši Kristu byl jako Atlantický oceán, který naráží svými vlnami na břeh; dar, který je v našem bratrovi, je jako lžíce vody, která byla

z něho vzata. Ale ty stejné chemikálie a minerály, které jsou obsažené v oceánu, jsou rovněž v této lžíci.”

Příští den večer Fred Bosworth s Billem společně večeřeli v hotelu. Bosworth vyprávěl Billovi o některých zázracích, jichž byl svědkem během čtyřiceti let své služby.

“A přece po všechna ta léta,” poznamenal, “nikdy jsem neviděl nic podobného včerejšímu večernímu shromáždění.”

A tak Bill sdělil staršímu kazateli, jak se s ním v roce 1946 setkal anděl Páně a jak jej pověřil přijetím daru Božského uzdravení pro všechny lidi na světě. Vysvětlil mu znamení na ruce, jak může rozpoznat nemoci pomocí vibrací na ruce - těch způsobených démonickým životem, které způsobí otok na jeho ruce provázený boulemi na povrchu ruky ve formě určitých vzorů. Najednou Fred Bosworth zapomněl na svůj důchod. “Bratře Branhame, mohl bys upotřebit nějak mé zkušenosti? Rád bych s tebou cestoval a pomohl ti, kdekoliv bych jen mohl.”

“Bratře Bosworthe, mít takou společnost, to by byla pro mne čest. Už jsem se dokonce modlil o manažera.” Když opustili hotel procházeli se nábřežím a hovořili o druhém Kristově příchodu. Slunce právě zapadalo za pláží rozprostírající se před hotelem. Pěnové vlny umývaly stopy těchto dvou mužů. Bill si všiml pružnosti chůze Freda Boswortha, tak odlišné od jeho vláčení unavených nohou. Bill se cítil vyčerpán, i když dnes dlouho spal. Měl pocit, že sotva zvedá své nohy z písku. Zeptal se: “Bratře Bosworthe, kolik je ti let?”

“Sedmdesát jedna.”

“Kdy jsi měl nejlepší formu?”

“Právě teď, bratře Branhame. Jsem jak dítě bydlící ve starém domě.”

Bill mu záviděl jeho svěžest. Jemu bylo 38 a únavou se cítil jako bez života. Co vlastně bylo důvodem toho, že se cítil tak sklesle?

V BŘEZNU si Bill naplánoval, že bude znovu v Phoenixu, tentokrát na celotýdenní uzdravovací kampani. v ten den, kdy přijel do města, se Bill zmínil o své chronické únavě před pastorem, který sponzoroval ona shromáždění. “Bratře Branhame,” řekl pastor, “tvůj problém vězí v tom, že jsi příliš upřímný. Když se modlíš za Boží děti, měl bys na vše ihned zapomenout. Koneckonců, je to Boží věc, jestli tito lidé přijmou své uzdravení nebo ne.”

“Nevěděl jsem o tom, že bych mohl být příliš upřímný, pokud jde o dílo Páně,” poznamenal Bill. “Myslel jsem si, že čím upřímnější budu, tím lépe si mne Bůh bude moct použít.”

“Dobrá, ale pokud se budeš chtít udržet na takové úrovni,” varoval pastor, “pak se nervově zhroutíš.”

Bill odjel do pouště na modlitbu. “Nebeský Otče, jak jsem jen mohl tak zeslábnout? Jiní kazatelé tento problém nemají. Bratr Bosworth mi řekl, že zůstával v takové službě jako já celá léta a nikdy mu to nevadilo. Možná měl více Ducha Svatého než já. Jestliže to je můj problém, pak prosím, Pane, dej mi více Ducha Svatého, abych se mohl držet statečněji.”

Udělal přestávku, rozhlížel se po poušti porostlé hruškovitými kaktusy, palo verde a stromy mesquito. Všude dokola něj v povzdálí čnely strmě nahoru z pouštní roviny drsné hory. Když Bill naslouchal, zdalo se mu, jakoby slyšel Boha promlouvajícího - ne, že by Ho slyšel, nýbrž v jeho myšlenkách - promlouvajícího: “Tito muži se spoléhali na svou vlastní víru a kázali skrze své vlastní slovo. Tvoje síla je tak odčerpávána kvůli tomu nadpřirozenému daru.”

Najednou se mu oživilo jedno místo Písma, které mohl pochopit. Vzpomněl si, jak jednou prorok Daniel měl vidění a fyzicky se tím trápil mnoho dnů. Bill si rovněž vzpomněl na poznámku Freda Boswortha o ženě, která se dotkla cípu Ježíšova roucha. Ježíš řekl, že z něj vyšla síla. Toho odpoledne, když se Bill vracel z pouště, jeho tělo balancovalo na samém pokraji zhroucení, ale v každém případě teď pochopil proč.

Během svého druhého večera v Phoenixu, když se modlitební řada blížila ke konci, Bill uchopil za ruku podsaditou ženu. Zpočátku nebyl schopen objasnit vibrace, které pocítil. “Máš buď rakovinu nebo ženskou nemoc; obě tyto nemoci se projevují stejně. Moment ... To je ženská nemoc. Je to to? Blíží se to rakovině. Neměla jsi život ustlaný na růžích. Ne, muselas hodně pracovat. Ale dnes večer může Ježíš to břemeno z tebe sejmut, jestliže tomu uvěříš.”

Další v řadě byl muž středního věku v hezkém obleku. Bill jej vzal za ruku. “Pane, necítím žádné vibrace. Ať už tě trápí cokoliv, není to způsobeno zárodkem.”

Ten zalkal. “Bratře Branhame, domnívám, že jsem se zachoval jako pokrytec, když jsem přišel do modlitební řady a nejsem nemocen, ale to byl jediný způsob, jak jsem se mohl k tobě dostat. Slyšel jsem, že jsi chudý. Chtěl jsem ti dát oběť.” Držel šek. Bill tento šek jemně odstrčil. “Nepřijímám oběti.”

“Pohled, chci tím jenom vyjádřit svou vděčnost Pánu. Včera večer jsem přivezl do modlitební řady na invalidním vozíku svou ženu. Když jsi se za ní pomodlil, začala po 16 letech chodit.”

“Ale já jsem ji neuzdravil,” trval na svém Bill. “Uzdravil ji Ježíš Kristus.”

“Dobrá, já jsem naftařem z Texasu a napsal jsem ten šek na 25 000 dolarů na tvé jméno ...”

Bill vzal šek z mužovy ruky a roztrhl jej vedví, pak složil tyto dva kusy, a znovu je roztrhl. Pak mu je vrátil zpět. “Pane, nechci tvé peníze. Přál bych ti, aby tvoje rodina mohla být mocně spojena s Ježíšem Kristem.”

Poslední osobou, za kterou se toho večera modlil, byla žena, která se jen tak, tak, přibelhala. Její muž ji neustále uklidňoval, zatímco si razila cestu ke schodkům, na kterých stál Bill. Uchopil ji za ruku a řekl: “Také necítím žádné vibrace.”

“Mám artritidu,” řekla mu žena.

“Dobře, pak to je jasné,” řekl Bill. “Vibrace mají původ v baktériích. Nepocítuji tvé potíže, jelikož jsou způsobené kyselinou. Ale přesto tě Ježíš Kristus může uvolnit, jestliže mu budeš věřit. Dar, který mi dal, neuzdravuje, ale má povzbudit lidi k víře. Ježíš Kristus je jediným lékařem.”

Když se Bill začal modlit za tu artritickou ženu, oči se jí obrátily v sloup a její svaly se uvolnily, jako kdyby upadla do vytržení. Mezitím, co hostující pastor přistoupil k mikrofonu a chtěl rozpustit shromáždění, tato žena stála jako oslněná s očima vytřeštěnými na Billa, dívajíc se, jak vrávoravým krokem odcházela z pódia k bočnímu východu. Za několik dnů manžel této ženy se ptal na dveře Billova hotelového pokoje. Bill jej pozval dál. “Bratře Branhame, nikdy jsi se se mnou neseťkal, ale setkal ses tento týden s mou ženou v modlitební řadě. Ona měla artritidu a byla poslední osobou, za kterou ses v ten večer modlil. “

“Ano, vzpomínám si. Jak se jí daří?”

“Vypadá na to, že její artritida je na ústupu, ale je něco jiného, v čem není v pořádku. Ona mluví, jako kdyby byla pomatená.”

“Co tím míníš?”

“Poté, když jsi se za ní pomodlil, dokud jsme nedojeli domů, budila dojem, jako kdyby byla ve vytržení. Na druhý den ráno se mne zeptala: Kdo to byl ten druhý muž, který tam sestoupil, když se bratr Branham za mne modlil? A já jí řekl: ‘Tam už nikdo jiný nebyl.’ Ona řekla: ‘Ó, ano, byl. To byl statný, snědý muž, měl černé vlasy, které mu splývaly na ramena.’”

“Bratře Branhame, o kom ona mluví? Ty jsi byl na pódiu sám.”

Bill si uvědomil, že viděla anděla Páně, ale ještě to nechtěl říct. “Pane, byli jste už někdy, ty nebo tvoje žena, na mých shromážděních nebo slyšel jsi už někdy můj příběh?”

“Ne, my jsme o tobě nikdy neslyšeli, až teprve tento týden.”

“Aha! Vyprávěj mi podrobněji o tom jiném muži, kterého tvoje manželka viděla se mnou na pódiu. Co on tam dělal?”

Billův host se neklidně vrtěl, jakoby měl starost, že jeho příběh bude neskutečný. “Ona řekla, že viděla, jak ten muž se dívá na tebe, zatímco ty ses modlíš za ni. Když ses pomodlíš, ten muž se podíval na moji ženu a řekl: ‘Ty jsi sem přišla, protože jsi chtěla být uzdravena. Neboj se, modlitba bratra Branhama bude vyslyšena a ty se uzdravíš.’ Pak se ten muž znovu na tebe podíval a řekl mé ženě: ‘Nevypadá bratr Branham příliš hubený a slabý? Ale za nějaký čas bude opět při síle.’ Když jsi pak odcházel, ona řekla, že pozorovala, jak ten muž jde spolu s tebou k bočnímu vchodu. Bratře Branhame, já jsem tam byl také. Víš, že tam nestál nikdo kromě tebe a mé manželky. Můžeš mi to nějak vysvětlit?”

Bill rozvážně vysvětloval: “To je anděl Páně, který se mi zjevil. Jsem unavený a ztrápený; je dobré, že jsem se dozvěděl, že za nějaký čas budu opět v pořádku.”

KAPITOLA 42

ZLOMENÝ A UZDRAVENÝ

1948

Po Phoenixu v Arizoně vedl William Branham uzdravovací kampaň v Pensacole, na Floridě; v Kansas City, v Kansasu; v Sedalii, v Missouri a v Elginu, v Illinois. v každém městě vyprávěl o svém vidění chlapce, který byl vzkříšen a říkal: “Zapište si to na volnou stránku ve vašich Bibliích, abyste, až se to stane, mohli uvěřit, že vám říkám pravdu.”

Po celou tu dobu se Billův zdravotní stav zhoršoval. v průběhu modlitebních bohoslužeb měl problémy s udržení rovnováhy, když se modlil za nemocné. Po shromážděních také nemohl usnout; a když konečně usnul měl problém s probuzením se na další shromáždění. Provázely ho bolesti hlavy a někdy pociťoval chvění v celém těle. Trpěl překyselením žaludku a všechno co snědl, mu nedělalo dobře. Někdy měl zatemněný rozum, kolísavý a zkreslený postřeh. Cítil se jako troska.

Ve čtvrtek 13. května 1948 zahájil v pět hodin odpoledne uzdravovací bohoslužbu ve státu Washington. Šest tisíc lidí zaplnilo kapacitu zimního stadiónu v Tacoma. Každý večer se pozvolna posouvala kupředu dlouhá řada lidí, zatímco Bill používal znamení ve své ruce k určování nemocí a pozvednutí jejich víry do takové míry, aby mohli přijmout Kristovu uzdravující moc. Ruby Dillardová byla jednou z těch, kteří přišli dopředu. v té době se Ruby mohla téměř udusit kvůli rakovinovému nádoru v hrtanu. Později do časopisu Hlas uzdravení napsala: “I když jsem měla při ústupu rakoviny bolesti krku, neměla jsem už pak žádných problémů.” Stovky lidí v Takomě vydaly svědectví, která byla přímo ohromující.

Ke konci bohoslužby v pondělí večer byl Bill opět na pokraji zhroucení. v průběhu modlitební řady zavrával dozadu a jistě by upadl, kdyby ho nepřidrželi dva lidé. Když ho tyto dva lidé odnášeli pryč, Bill je prosil, aby mu dovolili lidem říct nashledanou. Gordon Lindsay toto “nashledanou” vyřídil lidem sám, aniž by si uvědomil jeho hlubší význam. Na druhý den Bill svolal svůj tým podporovatelů - Jacka Morea, Gordona Linsaye, Erna Baxtera, Freda Boswortha - a řekl jim, že Eugene, v Oregonu, bude na čas jeho posledním shromážděním. Všechny další závazky musí zrušit. Tito kazatelé byli přirozeně zvědaví, jak dlouho může taková výluka trvat. Bill jim řekl, že neví; možná jen několik měsíců, ale i více než rok. Ale ve své mysli nebyl příliš optimistický. v současné době byl vyčerpán natolik, že pochyboval, zda se ještě vůbec bude moci někdy modlit za nemocné.

Tato zpráva byla hroznou ranou obzvláště pro Gordona Lindsaye. Lindsay nejenže rezignoval z úřadu pastora svého sboru v Ashlandu v Oregonu, ale vložil celou svoji energii a plány do Hlasu uzdravení, časopisu, který se už brzo může stát bezvýznamným. Po mnoha mučivých modlitbách Gordon Lindsay dospěl k názoru, že ve věci Hlasu uzdravení se dostal tak daleko, že nyní už nemůže couvnout. První dvě čísla už vyšla z tiskárny. Rozhodnul se, že investuje své osobní úspory a bude v díle pokračovat.

Rozhodně zde nebyl nedostatek kandidátů, se kterými mohl počítat. Raketový vzestup Williama Branhama na národní scéně v roce 1946 vzbudil povědomí veřejnosti ohledně Boží uzdravující moci a inspiroval jiné, kteří šli v Billových šlépějích. v roce 1947 vyrašily tucty uzdravovacích služeb; a do roku 1948 tento seznam ještě vzrostl. v několika číslech Hlasu uzdravení měl být uveden William Freeman, mladý muž s průměrným úspěchem v modlitbě za nemocné. Ale Gordon Lindsay tušil, že jestliže Hlas uzdravení má přežít bez vlivu jména Williama Branhama, nemůže se omezit na podávání zpráv o jedné osobě, ale měl by zahrnout široký okruh služeb uzdravení a osvobození. “Konec konců,” Lindsay uvažoval, “kolikrát jsem slyšel bratra Branhama říkat, že Ježíš Kristus je jediným Lékařem?”

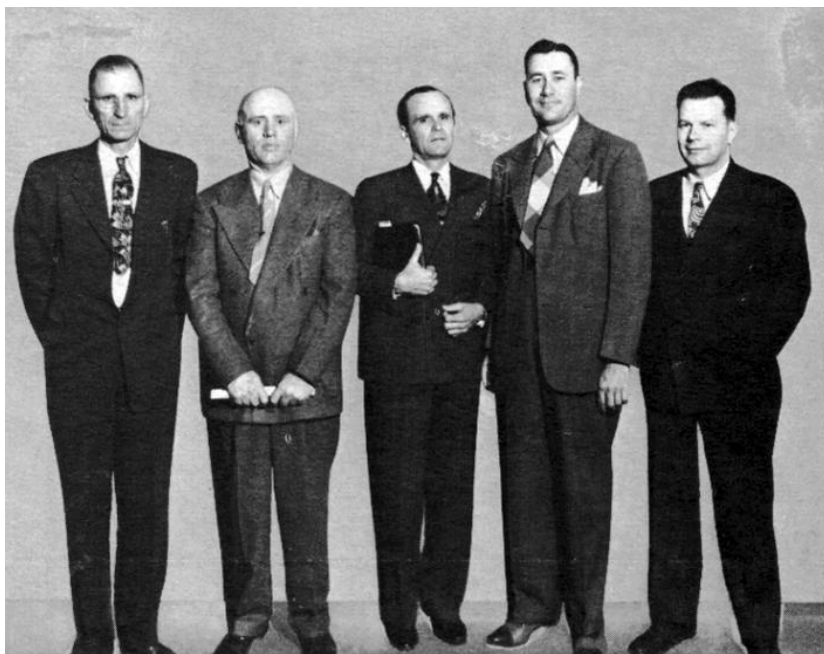
Zatím Bill chřádnul doma, nemocný a sklíčený. Den co den sebou házel na posteli, zatímco v jeho žaludku to vířilo jako v sudu s žíravou kyselinou. Kdykoliv se pokusil jíst, teplá, mastná voda se mu vracela z jícnu a páčila ho žáha. Jeho hmotnost poklesla na 50 kilogramů. Oči měl v důlcích hluboko propadlé. Tváře byly hubené a bledé. Když chtěl vstát, v hlavě mu bušilo a sotva se udržel na nohou. Cítil se, jako by měl brzy zemřít.

Lékaři mu nemohli pomoci. Označili jeho nemoc jako “nervové vyčerpání” způsobené přepracováním a předepsali mu hodně odpočinku v posteli. Ale po dvou měsících plnění lékařských doporučení, se Bill dále cítil smrtelně nemocný.

Volal k Pánu v modlitbách - Pán ho chtěl naučit něco podstatného. Když hodnotil poslední dva roky své služby, styděl se za to, že se obětoval až za hranice zdravého rozumu. Jonesboro bylo toho krajním příkladem, když setrval za kazatelnou celých osm dnů a nocí v modlitbě za nemocné. Ale více si ublížil tím, že ze zvyku protahoval modlitební řady dlouho až do jedné nebo dvou hodin ráno. Domníval se, že to byla vlastně jeho chyba, ale jeho srdce soucítilo s těmito trpícími lidmi. Uvědomoval si, že v mnoha případech jejich život nebo smrt, to záleželo právě na jeho modlitbách. A tak se rozdával - dál, a dál, a dál. A nyní za to platil cenu.

Způsobil si to sám a teď si Bůh přál, aby si z toho vzal ponaučení. Bill si uvědomoval, že ačkoliv mu Bůh dal dar uzdravení, to ještě neznamená, že celou zodpovědnost vložil na jeho ramena. Četl si v Exodu 19 o Mojžíšově pověření starat se o 2 000 000 Izraelitů na poušti Sinaj a jak kvůli tomu, že chtěl všechny problémy těchto lidí vyřešit sám, oslábнул. Jetro, jeho tchán, vybízel Mojžíše k tomu, aby pracovní náplň rozdělil mezi schopné muže v táboře. Ve 4. Mojžíšově 11 si Bill přečetl, jak Bůh vzal Ducha, který spočíval na Mojžíšovi a rozdělil Ho mezi 70 starších, aby pomohli Mojžíšovi nést jeho břímě.

Když si Bill listoval v posledním čísle Hlasu uzdravení, byl překvapen kolik mužů a žen provádí nyní uzdravovací kampaně napříč Spojenými státy a Kanadou: William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A. A. Allen, W.V. Grant a mnoho dalších. Některé z těch lidí znal osobně, protože seděli v jeho shromážděních a přišli si s ním podat ruku. Třeba Tommy Osborn, mladý kazatel, který seděl ve shromáždění v Portlandu, v Oregonu, když mu onen maniak hrozil zlomením každé kosti v jeho těle. Ale zhroucení se toho 120 kilového muže na zem v bezvědomí nebylo tím, co tak ohromilo a inspirovalo mladého Osborna; to se stalo, když Bill vložil své ruce na hluchoněmou dívku a tiše řekl: “Ty hluchoněmý duchu, zapřísahám tě v Ježíšově jménu, opusť to

Zleva kazatele Y. Brown, J. Moore, W. Branham, O. Roberts, G. Lindsay

dítě.” Když Bill následně lusknul prsty, dívka mohla slyšet. Pak promluvila. To roznítlo oheň v duši Tommy Osborna, aby zahájil svou vlastní nezávislou službu - službu, která byla nyní hořící stezkou spasení a uzdravení na územích ďábla, zapalující srdce k víře v Krista. Dalším jménem, které Bill poznal, byl Oral Roberts. Bill se poprvé setkal s tímto mladým mužem během minulého léta

v Tulse, v Oklahomě. v té době 32 letý Roberts právě začínal svou vlastní, nezávislou službu osvobození a stále si nebyl jist tím, kterým směrem by se měl ubírat. Poté, když navštívil jedno z Billových shromáždění, kde se stal svědkem uzdravovací moci Ježíše Krista, Oral Roberts se rozhodnul, že musí ve své službě rovněž zdůrazňovat Božské uzdravení. Bill se setkal s Oralem Robertsem znovu v Kansas City na jaře a byl překvapen jak vyzrál během těch deseti měsíců. z Robertse nyní vyzařovala důvěra a vůdčí schopnosti. Služba tohoto mladého muže se neustále rozpínala kvůli jeho hereckým schopnostem. Roberts měl bystrý postřeh co se týče obchodu a všech svých příjmů používal k dobrému prospěchu. Pro snížení režijních nákladů svých kampaní vozil sebou svůj vlastní stan. Kromě pořadů ve své vlastní rozhlasové stanici začal vydávat

svůj vlastní časopis Uzdravující vody. Tyto dvě činnosti rozšířily jeho vliv a staly se zdrojem jeho finanční podpory.

Ohromen upřímností a iniciativou Orala Robertse se Bill cítil potěšen s vědomím, že ovlivnil tyto smělé mladé kazatele. Ve skutečnosti, když obracel strany Hlasu uzdravení, uvědomil si, že jeho vlastní služba ovlivnila každého jednoho z těch mužů a žen, ať už přímo nebo nepřímo. Když v roce 1946 začínal, v celé Americe nebylo ani jednoho kazatele, který by vykonával větší kampaně a kázal Božské uzdravení. Nyní se zdálo, že jsou všude a každý z nich káže nějakou variaci Billova tématu, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. To by jej nemělo překvapovat. Nebylo to právě to, co mu bylo řečeno andělem Páně v jeskyni? “Jsi poslán k tomu, abys nesl dar Božského uzdravení lidem na světě.” v té době Bill předpokládal, že měl být nositelem tohoto daru sám. Nyní mohl být svědkem toho, že byl pouze jiskrou pro celosvětové probuzení. Jeho 24 měsíční služba zapálila svatý oheň v deseti tisících srdcích, a teď Duch Svatý rozdmýchává plameny probuzení všemi směry.

Nemělo to znamenat, že Bůh s ním už skončil? Ne, to není možné. Anděl mu přece řekl, že mu budou dána dvě znamení, jakožto důkaz toho, že byl Bohem poslán. Doposud viděl pouze jedno - znamení v ruce. A co to druhé znamení? Anděl mu řekl, že pokud bude upřímný stane se, že mu budou oznamována tajemství lidských srdcí. Bill neměl žádné tušení o tom, co to může znamenat, ale věděl, že se to ještě nestalo. Stejně tak se ještě nenaplnilo vidění o tom chlapci, který byl vzkříšen. Jistě, Bůh ještě s ním neskončil, ledaže - a modlil se, aby to nebyla pravda - zkřížil Boží plány pro svůj život tím, že utrácel svou energii.

V ZÁŘÍ ROKU 1948 Bill navštívil kliniku Mayo v Rochestru, v Minnesotě, s důvěrou, že mu tam pomůžou zdejší lékaři. Celé tři dny jej kolektiv specialistů podroboval všem možným vyšetřením, které by tomu mohly přijít na kloub. Jednou ráno, když se očekávalo na jeho výsledky, se probudil s úzkostlivým pocitem. Za několik hodin se má dostavit na kliniku a obdržet konečnou zprávu o svém zdravotním stavu. Zůstala mu ještě nějaká naděje? Nebo je vyřízen? Posadil se na hranu postele a modlil se: “Drahý Ježíši, lidé, kteří byli všelijak postižení nervovým zhroucením přicházeli za mnou do shromáždění a ty jsi je uzdravil. Proč neuzdravíš mne? Během uplynulých let jsi mi ukazoval vidění týkající se uzdravení jiných lidí, ale nikdy jsi mi neukázal nic o mém. Byl jsem postižen hroznou nervozitou a od té doby jsem jako dítě. Teď jsem tak zeslábl, že mám pocit, jako bych se už nemohl sebrat, abych uvěřil tvému Slovu ohledně svého uzdravení. Co se mnou bude?”

Jakmile skončil s modlitbou pocítil, jak se ponořuje do vidění. Hotelový pokoj zmizel. Bill měl pocit, že se nachází v lesnatém údolí. Před sebou viděl sedmiletého chlapce, který stál vedle starého, vykotlaného kmene stromu. Kde už jen viděl tvář tohoto chlapce? Najednou si uvědomil - ten chlapec vypadal přesně tak, jak on v jeho věku. Jakže, vždyť to byl on!

Najednou si všiml jak nějaké kožešinové zvíře skočilo do dutiny v tom kmenu. Bill řekl tomu chlapci: "Dovol, abych ti ukázal, jak vypudit tu veverku ven." Vzal klacek a klepal nahoru, a dolů po kmenu. To byl starý myslivecký trik, jak vypudit veverku z dutiny stromu. v tu chvíli to zabralo, ale zvíře, které vylezlo z dutiny, vypadalo spíše na lasici, ač ne tak docela. Mělo dlouhé, tenké, tmavé tělo, malou hlavu a mrňavé tmavé oči. Vypadalo zlomyslně a zuřivě.

"Bud' opatrný," varoval Bill chlapce. "Nepřibližuj se k tomu starému pařezu. Ani nevíš, jak nebezpečné to stvoření může být."

Bill se otočil, aby se ujistil, zda ten chlapec dbal na jeho varování. Ten chlapec - to byl totiž on sám, když byl chlapcem - už tam nebyl.

Bill se otočil ke stromu. Zvíře zavrčelo napínaje své tělo, jako by chtělo zaútočit. Bill neměl s sebou pušku; neměl při sobě nic, kromě malého mysliveckého nože visícího u pasu. s úzkostí si pomyslel: "Jestliže ta veverka na mne zaútočí, ten nůž mi bude k ničemu. Jsem zde naprosto bezbranný."

Odněkud z pravé strany uslyšel anděla Páně, který řekl: "Pamatuj, ono je pouze šest centimetrů dlouhé."

Bill sáhnul k pasu a chtěl uchopit svůj nůž. Ale ještě než ho stačil vytáhnout z pochvy, stvoření skočilo a dopadlo mu na ramena. Bill do něho bodnul, ale "veverka" byla příliš hbitá. Skákala z ramene na rameno tak hbitě, že ji Bill nemohl ani škrábnout. Otevřel ústa a chtěl něco říct. Zvíře mu bleskurychle jako střela skočilo do úst a dolů do jícnu. Bill ho cítil, jak skotačí v jeho žaludku sem a tam a jakoby se měl rozpadnout na kusy. Bill pozvedl bezradně své ruce a zvolal: "Ó, Bože, smiluj se!"

Když vidění skončilo, uslyšel hlas anděla opakující mu tuto záhadnou větu: "Pamatuj, je pouze šest centimetrů dlouhé."

Bill otřesen klesnul na postel. Jeho manželka, Meda, se sice pohnula, ale neprobudila se. Bill dlouho ležel a promítal si to vidění. Ta podivná veverka musí souviset s jeho nervozitou, protože je schopna zaútočit na jeho žaludek s takou silou, že měl pocit, jako by umíral. Ale co mohl znamenat ten sedmiletý chlapec? Bill si vzpomněl, že mu bylo sedm let, když se dostavil první záchvat nervozity. Ve věku sedmi let si uvědomil, jak hodně věcí v jeho životě bylo neuspořádaných; jeho rodina byla chudá; ve škole se nedovedl přizpůsobit; a

vrcholem všeho bylo to, že viděl věci, které jiní lidé nemohli vidět. Není tedy divu, že se stal nervózní a melancholický. To vidění začalo být smysluplné. Najednou pochopil ten princip. Ten záchvat nervozity se při něm opakoval pravidelně každých sedm let. Podruhé na něj zaútočil, když mu bylo 14, poté, když jeho bratranec mu nešťastnou náhodou prostřelil z pušky obě nohy. Během zimy, kdy byl upoután k posteli trpěl celé měsíce depresemi.

Asi o sedm let později byl otráven jedovatými výpary během kontroly hlavního plynového rozváděče, což způsobilo tak značné nervové potíže, že jej to málem zabilo. Pět měsíců žil pouze na čaji ze sušených švestek a na ječném vývaru. Jistě by vysílením zemřel nebýt toho, že jej Pán uzdravil. Za dalších sedm let zemřela Hope a Sharon Rose. Tato tragédie měla pro něj zničující dopad a způsobila, že se z něj stal hotový vrak a dokonce se pokusil skončit sebevraždou. Pán Ježíš jej z tohoto stavu pozvolna osvobodil, že v průběhu následujících let se jeho nervy uklidnily a neobtěžovaly ho více, než v mezích normálu. Pak přišlo andělské pověření a během posledních dvou let se Bill vyčerpával nad lidské možnosti. Nakonec se jeho tělo vzepřelo a uvrhlo jej do propasti nervového zhroucení.

Stále měl na mysli to vidění o malém noži. Během těch dvou posledních týdnů vyšetřování jeden lékař Billovi doporučoval jistý lékařský zásah - vyříznout určitou část nervů a přenést ho do žaludku. Ten nůž ve vidění snad znázorňoval chirurgický skalpel a ukazoval Billovi, že operace bude nezbytná, aby se mohl vzepřít svému nepříteli.

Ale co mohla znamenat slova: "Pamatuj, je dlouhé pouhých šest centimetrů?" Mohlo to být, že bude trpět žaludečními potížemi pouze šest měsíců? Jestliže by to byla pravda, pak se ho Bůh chystal už brzy uzdravit, protože to bylo asi právě před šesti měsíci, kdy začala epizoda s touto nemocí. Jeho duch se povznesl v naději. Pak jej ale uzemnila střízlivá myšlenka. Nic ve vidění nenaznačovalo, že ta podivně vypadající veverka byla mrtvá. Mělo to znamenat, že jeho problém se vrátí znovu za sedm let? Bude muset tyto útoky snášet periodicky do konce života? Ó, kéž by mohl spatřit vidění, ve kterém tato veverka zemře, pak by si byl jist tím, že to má za sebou!

Za několik hodin seděl v ambulanci na klinice Mayo a se zatajeným dechem poslouchal, co primář vysvětloval ohledně výsledků jeho vyšetření. "Mladý muži, je mi líto, že vám to musím sdělit, ale váš stav je dědičný. Jako mnoho Irů, váš otec miloval whisky. Vaše maminka byla napůl Indiánka a víme, že Indiáni nesnášejí alkohol. Když se smísily tyto dvě řady genů, přivodily ti ten nervózní stav. Nikdy nebudeš v pořádku. Tvoje nervy působí na žaludek a to způsobuje, že jídlo je jím odmítáno. Na to není lék; nemůžeme vám pomoci. Ten problém vás bude provázet do konce života."

Bill to však věděl lépe. Když se vrátil do Jeffersonville přišla jeho maminka a chtěla se dozvědět, co řekli lékaři z kliniky. Bill poznamenal: "Byl bych beznadějným případem už teď, kdyby mi Pán nedal naději ve vidění."

Ella Branhamová přikývla hlavou: "Billy, to je zajímavé, tehdy ve čtvrtek ráno, když jsi měl vidění, já jsem o tobě měla podivný sen."

Bill dobře věděl, že jeho maminka téměř nikdy nemá sny, ale v několika případech, když se to stalo, její sen měl vždycky duchovní význam - jako třeba v čase Billova obrácení, když jej viděla stát na bílém obláčku a kázat celému světu.

Ella pokračovala: "Zdalo se mi, že ležíš nemocný na verandě, blízky smrti, se svými potížemi žaludku jako obvykle. Stavěl jsi dům na pahorku někde na západě. A pak jsem spatřila ..."

"Maminko," přerušil Bill, "dovol, že dokončím. Poté, co jsi mne viděla ležet nemocného, spatřila jsi šest bílých holubic, letících dolů z nebe ve tvaru písmene 'S.' Přistály na mé hrudi. Ten, který byl nejbližší mé hlavy, začal vrkat a třel si hlavu o moje líce, jako by mi chtěl něco říci. Připadal smutný. Pak jsem zvolal: 'Sláva Pánu,' právě před tím, než jsi se probudila.

"To souhlasí. Odkud to víš?"

"Maminko, ty přece víš, že když mi někdo vypráví sen s duchovním významem, Pán mi ukáže ten sen spolu s jeho výkladem. Je to přesně tak, jak to bylo v Bibli. Pamatuješ si krále Nabuchodonozora, jak byl rozrušený noční můrou a chtěl se dozvědět, co to znamená? Potíž byla v tom, že si nepamatoval, o čem byla ta noční můra. A tak Pán ukázal Danieli ten stejný sen a Daniel připomněl králi, co to bylo, a to bylo důkazem toho, že Danielův výklad pochází od Boha."

"Dobrá, Billy, co tedy můj sen znamená?"

"Pán ti dal ten sen ve stejné době, kdy mi dal vidění. To spolu souvisí. Ta podivně vypadající veverka znázorňuje můj nervový stav, který na mne přichází přibližně každých sedm let. To zvíře, které na mne zaútočilo bylo dlouhé šest centimetrů a ty jsi viděla šest holubic. To znamená, že po každé rundě žaludečních trablů budu uzdraven ... na chvíli. Biblicky je šest neúplné číslo. Bůh je úplný v sedmi. Jednou uvidím tu podivnou veverku umřít; potom uvidím také tu sedmou holubici a boj bude ukončen."

Za dva dny seděl Bill na verandě a četl si knihu Freda Boswortha nazvanou Křesťanské vyznání. Pak odložil knihu a vzal do ruky Bibli a náhodně ji otevřel. Stránky se rozevřely v knize Jozue, kapitola 1. Bill četl:

*“Posilni se a zmužile se měj ... nebo s tebou je Hospodin,
Bůh tvůj, kamž se kolí obrátíš.”*

Najednou si uvědomil, že to musí být jeho vyznání. Pak uslyšel vnitřní hlas, který mu šeptal: “Nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.” Bill radostně vstoupil do domu, přitisknul k sobě manželku a řekl: “Miláčku, Bůh mne právě uzdravil!”

Během jednoho týdne po návratu z kliniky Mayo William Branham přibral na váze šest kilogramů. Byl stále slabý a třásl se, ale teď věděl, že to je pouze otázka času než se bude cítit tak dobře, aby se mohl vrátit do služby.

KAPITOLA 43

DOSTAVUJE SE DRUHÉ ZNAMENÍ

1948

Když se už natolik zotavil začal dychtivě a se zájmem sledovat zprávy o válce v Palestině. Novorozený Izrael musel svými vlastními silami čelit větším a mocnějším arabským sousedům. v tolika věcech se mohl Bill ztotožnit s tím nezkušeným státem Izrael. Přibližně v té stejné době, když Židé v Palestině museli bojovat za záchranu svého života, musel rovněž Bill přerušit uzdravovací bohoslužbu, kvůli nervovému stavu, který ohrožoval jeho život. 14. května 1948 se Izrael prohlásil jako nezávislý stát. Na druhý den pět arabských států vstoupilo do války s Izraelem, překročilo jeho hranice se svými armádami a zapřísáhlo se, že zatlačí všechny Židy do moře. Izrael dokonce neměl ani vlastní armádu a ocitl se v zoufalé situaci - stejně tak Bill. Na počátku Židé vypadali jako odsouzení k zániku. Ale potom, kousek po kousku ve svém odboji bojovali se svými nepřáteli, dokud je nezahnali do slepé uličky. v současné době válka uvázla ve vyjednáváních.

Bill celé hodiny přemýšlel o biblickém významu těchto událostí. Izrael znovu národem! Po téměř devatenáct století byli Židé zahnáni do všech koutů světa. Teď se nacházeli zpět v zaslíbené zemi. Byli oni tím fíkovníkem, o kterém se zmínil Ježíš v Lukáši 21? Bill si byl jist, že nový národ Izrael přetrvá ten stávající konflikt, neboť biblicky hraje hlavní roli v Božích plánech poslední doby. Bylo to vzrušující! Zdalo se, jakoby se ze všech stran naplňovala biblická proroctví.

V říjnu zatelefonoval Bill Gordonu Lindsayovi a řekl mu o pochmurných diagnózách lékařů z kliniky Mayo, o svém vidění podivné veverka, a jak jej prozatím Pán uzdravil. Lindsay to přijal s nadšením a řekl, že má plný kufr pozvání z celého světa s prosbami pro Billa, aby přijel konat bohoslužby s uzdravováním skrze víru. Bill varoval svého manažera s tím, že je ještě příliš slabý, aby na sebe vzal plný úvazek. Pak Lindsay, který měl nyní plné ruce práce vydáváním Hlasu uzdravení, dal Billovi na rozmyšlenou, aby si vzal za manažera svých kampaní Erna Baxtera. Ern Baxter nejenže měl organizační schopnosti, ale sám byl rovněž dynamickým kazatelem a obětoval se, že bude pomáhat všemi možnými způsoby. Když se Bill za to modlil, souhlasil se záměnou.

Kazatel Baxter se osvědčil jako dobrý manažer kampaní. On a Fred Bosworth plánovali uvést Billa pozvolna zpět do jeho služby osvobození. Jejich největším úkolem bylo chránit Billa před přetížením. Nejdříve analyzovali své chyby z minulosti, během mnoha Billových kampaní napříč kontinentem, obvykle to byli i místní hostitelé, pastoři, kteří rozhodovali o tom, kdy se má skončit uzdravovací bohoslužba. Tito muži neměli vůbec ponětí o tom, jak hrozným způsobem dar rozpoznání odsával Billovu energii. Nechávali každý večer vytvářet modlitební řady do nekonečna, v domnění, že dokud je Bill schopen stát a modlit se za nemocné, že je všechno v pořádku. To se ukázalo bídným měřítkem, neboť Bill projevoval k nemocným lidem tolik soucitu, že se nutil modlit za všechny přicházející dopředu, dokud mu zbývalo ještě trochu sil. Když nad ním bylo pomazání, jeho tělo se postupně stávalo otupělé a myšlenky měl mlhavě zahalené. Časem selhala jeho síla. Než skončili každou modlitební bohoslužbu, Bill byl už tak vyčerpán, že nevěděl jestli chodí nebo se plíží nebo jestli ho vynášejí.

Baxter s Bosworthem souhlasili, že v budoucnu rozhodnutí týkající se každé jedné bohoslužby musí být dáno lidem, kteří osobně pečují o Billa; lidem, kteří jej budou bedlivě pozorovat a ukončí sami modlitební řadu, když se na něm objeví známky únavy. To by mělo napomoci dalekosáhlé Billově ochraně, aby nedošlo k dalšímu kolapsu.

Dalším opatřením, které navrhli manažeři bylo snížení počtu lidí, kteří mohli přijít do modlitební řady v průběhu jednoho večera. Bill v tomto jednání spatřoval moudrost. Další otázkou bylo, jakým způsobem udělat výběr lidí, kteří se mají dostat do modlitební řady? Po projednání několika možností, souhlasili s opětovným zavedením modlitebních lístků.

Už dříve v národní službě Bill vyvinul systém, jak omezit rozsah modlitebních řad. Před každou bohoslužbou budou rozdány lístky s pořadovým číslem a do řady nesmí přijít nikdo bez tohoto lístku. Tato metoda fungovala lépe než nic, ačkoli Bill kvůli svému dobráctví obvykle rozdával příliš mnoho lístků - někdy 150 až 200 za jeden večer. Kromě toho, byla spousta večerů, kdy zcela ignoroval svůj systém modlitebních lístků a před veřejností řekl: "Dnes se budu modlit za každou nemocnou osobu v budově." Pak modlitební řady nebraly konce a Bill se modlil za lidi, dokud se jeho síly nevyčerpaly a to bylo obvykle kolem první nebo druhé hodiny ráno. Nyní se to bude muset změnit.

Sytém modlitebních lístků musí být zaveden znovu a musí být přísně dodržován. Určitý počet lidí v modlitebních řadách musí být striktně hlídán. Nikdy více se nemůže opakovat, aby se sympatie uplatnila, na místo zdravého rozumu. Nejdříve musí být jeho zdraví a pak těch, kterým je pomáhá získat. Fred Bosworth s Ernem Baxterem pomohli Billovi propracovat detaily. Jednu

nebo dvě hodiny, před začátkem bohoslužby, se bude muset někdo projít posluchárnou a rozdat očíslované lístky těm, kteří si přejí přijít do modlitební řady. Když přijde čas k modlitbě za nemocné, Bill náhodně vytáhne číslo (například), "Dnes začínáme lístkem číslo B-75; pokusíme se modlit za co největší počet, ale zpočátku to bude 15 lidí - od 75 do 90. Takto nikdo nebude muset stát příliš dlouho, zatímco já se budu modlit za nemocné. Kdo má číslo B-75? Zvedněte ruce, aby vás uváděči mohli vidět. Tam je. A nyní kdo má číslo B-76 ...?"

Zatímco vyvolával čísla, uváděči seřazovali lidi na jedné straně posluchárny, po pravé straně Billa. (Bill vždycky chtěl, aby modlitební řada přicházela z jeho pravé strany, neboť na této straně stál anděl Páně.) Lidé v modlitební řadě měli stát dole pod pódiem, zatímco osoba, za kterou se chystal modlit, měla vystoupit po schodech k evangelistovi. Tímto způsobem mohli manažeři sledovat jeho síly a ukončit bohoslužbu, jakmile cítili, že už nemá sil pokračovat dál v modlitbě.

29. - 31. ŘÍJNA 1948 si William Branham vyzkoušel své síly tím, že uspořádal třídní kampaň uzdravení vírou ve Fresno, v Kalifornii. Pak 1. listopadu přijel do Seatlu v Washingtonu, kde se připojil k Fredu Bosworthovi a jeho kampani, která už probíhala po dva týdny. Po dalších šesti večerech modlitby za nemocné se Bill cítil vyčerpán. Uvědomil si, že ještě není schopen se plně vrátit do práce a tak odjel domů k dalšímu odpočinku. v lednu 1949 se o to pokusil znovu, uspořádal pětidenní kampaň v Hot Springs, v Arkansasu. Zde ve stresu obstál už lépe, ale stále se ještě necítil na to, aby byl schopen pracovat na plný úvazek. Za měsíc kázal v sedmidenní kampani v Miami, na Floridě. Tentokrát pocítil, že je ve své kůži a tak řekl Ernu Baxterovi, aby mu udělal plán do konce roku.

11. března 1949, po desetiměsíční absenci plného nasazení, zahájil Bill evangelizační dílo na plný úvazek čtyřdenní kampaní v Zionu, v Illinois. Během čtyř dalších měsíců vedl kampaně v Missouri, v Indianě, Texasu, Michiganu, Washingtonu, Britské Kolumbii a Severní Dakotě. Navzdory velikému počtu kazatelů osvobození, kteří nyní byli na scéně, mystika Williama Branhama neztratila nic ze své přitažlivosti během jeho nepřítomnosti. Lidé navštěvovali jeho bohoslužby v tisících. Zázraky pak byly hojné.

V červenci začal dvouměsíční cestu, která ho měla dovést až do střední Kanady. Byla to právě ona cesta, během níž se běh křesťanství měl potočit navždy jiným směrem. 24. července 1949 byl Bill v Regině, v Saskačevan a kázal zástupu asi 10 000 lidí. Zrovna svolával modlitební řadu. Zatímco uváděči shromažďovali asi 15 lidí a formovali je podle pořadí, Bill pokračoval ve svém

proslovu k publiku. “Když jsem byl v Miami na Floridě, před více než rokem, Pán Ježíš mi dal vidění o vzkříšení nějakého chlapce z mrtvých. Ten chlapec měl asi osm až deset let, měl hnědé vlasy a hnědé oči. Jeho oblek byl trochu nezvyklý, jako kdyby to byl cizinec. Ještě se to nestalo, ale to je ‘Tak praví Pán’ a tak se to jednou musí stát. Zapište si to na volnou stránku ve svých Bibliích. Když se to stane, postarám se, aby to bratr Gordon Lindsay uveřejnil v časopise Hlas uzdravení, abyste se to všichni mohli dozvědět. Mám dojem, že modlitební řada už je hotová. Necht se všichni chovají uctivě. Ať se vaše mysl soustředí na Ježíše a věřte. To jsou nemocní lidé. Pro některé z nich to je jejich poslední příležitost. Já se musím také soustředit. Anděl mi dal znamení do ruky a řekl mi: “Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi k tomu, aby ti uvěřili, pak se jednou stane, že budeš moci říct lidem tajemství jejich srdcí a o špatných věcech, kterých se dopustili ve svém životě, a tak dále.” Pak se Bill obrátil ke svému bratrovi Donnymu a řekl: “V pořádku, můžeš přivést prvního pacienta.”

Byl teplý večer a reflektory tomu ještě přidaly. Pot se lil z Billova čela a vsakoval do jeho límce. Utřel si čelo kapesníkem. Hrdlo měl vyprahlé a podrážděné. Zatímco přicházela dopředu první osoba z modlitební řady, Bill poodešel od mikrofonu, aby si vypil skleničku vody.

Kazatel Baxter poznamenal: “Bůh ti žehnej, bratře Branhame.” “Děkuji, bratře Baxtere.” Bill se vrátil k mikrofonu. Čekala na něj žena středního věku.

“Dobrý den, paní.”

“Dobrý den,” odpověděla nervózně. Bill rozpoznal její neklid a řekl: “Tato přítomnost, již pociťuješ, ti neublíží. To je anděl Páně. Vidím ho jako světlo mezi tebou a mnou. Já to rovněž cítím. Je to posvátný pocit ...”

Když Bill mluvil, stalo se něco fantastického. Před sebou viděl obyčejnou ženu středního věku a v následující chvíli pozoroval, jak se tato žena zmenšuje, jako kdyby klouzavým pohybem mizela rychlostí letadla. Zatímco se zmenšovala, stávala se mladší. Když její proměna dosáhla asi 12 let jejího věku, zastavila se. Pak ji Bill spatřil v další scéně, která se ukázala zcela odlišnou od té, která byla na pódiu. Seděla za psacím stolem. Okolo ní byly další stoly a na stěně visela tabule. To musela být školní třída. Dívka se teď pohnula z místa a ač všechno bylo ukázáno v miniaturním provedení, Bill mohl celou tuto akci vidět zřetelně.

“Něco se děje,” řekl Bill posluchačům; mikrofon zvýraznil jeho řeč. “Tato starší žena mne opustila a teď vidím mladou dívku ve věku asi 12 let, která sedí v učebně. Píchlá se tužkou, ne, to je pero. Ó, vidím, jak ji zasáhlo do oka ...” Teď Bill uslyšel vzdálený křik. Učebna zmizela. Bill zavrtěl hlavou a protřel si zmateně oči. Zde byla ta samá žena ve středním věku, stojící před ním na

podíu. Tak přece jenom ona nikde nezmizela. A tak, kde tedy byl on? Co to viděl?

Žena před ním ještě jednou zakřičela. Přiložila si ruce na ústa a celá se třásla. “Bratře Branhame, to jsem byla já! To se mi přihodilo před léty, když jsem byla ve škole. Píchl jsem se perem do oka a nyní jsem slepá na pravé oko.” Bill znovu zavrtěl hlavou. “Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Moment ... zde to přichází zpět. Vidím mladou dívku asi v šestnácti letech, v károvaných šatech. Její vlasy jsou lemovány dvěma dlouhými stuhami připevněnými k hlavě. Vidím, jak někam velice rychle běží a vypadá vyděšeně. Moment ... pronásleduje ji pes - veliký žlutý pes. Vidím, jak se jí podařilo doběhnout na verandu. Teď se otevřely dveře a starší žena vtáhla dívku dovnitř.”

Žena středního věku zaječela znovu: “Bratře Branhame, to se mi přihodilo na střední škole. Tato příhoda mi nepřišla na mysl už dlouhá léta!”

Svaly na Billových tvářích ztuhly. Jeho rty a jazyk, jako kdyby otekly. “Něco se stalo, přátelé. Nevím, co se to děje. Sestro, podej mi ruku.” Uchopil ji za zápěstí a hledal nějaký záchytný bod. Nebylo tam nic. “Dobrá, necítím kvůli tomu žádné vibrace.”

Podíval se na žíly na povrchu její ruky, když se svět najednou znovu přesunul a on se ocitnul v jiné scéně. Pozoroval ženu, jak vychází z červené stodoly a jde kulhavým krokem směrem k bílému domu. Bill řekl: “Vidím paní, která jde velice pomalu ... sestro, to jsi ty! Vidím, jak obtížně zápasíš z každým schodkem domu. s tvými zády není něco v pořádku. Vidím, že nejsi schopna tam vejít. Vidím, jak se opíráš pravým bokem o zábradlí květinového záhonu a pláčeš ... Moment.” Bill přestal mluvit k obecenstvu, aby mohl slyšet, co ta žena ve vidění řekla. “Slyším jak říkáš: ‘Kéž bych se jen mohla dostat do shromáždění bratra Branhama, pak to zmizí.’ ”

Bez dalšího slova se její oči obrátily v sloup a ztratila vědomí. Naštěstí byl nablízku uváděč, který ji zachytil a jemně položil na podlahu. Když za minutu přišla k sobě, nejen, že mohla pohybovat zády na každou stranu, ale mohla normálně vidět na pravé oko! Atmosféra napětí se vystupňovala, když dav pochopil, co se stalo. Bill byl ohromený stejně, jako všichni ostatní. “Dobře. Něco se stalo, lidičky, a já nevím ...”

Earn Baxter vzal do ruky mikrofon a vzrušeně řekl: “Bratře Branhame, to je právě to, co jsi lidem řekl, že se stane. To je to druhé znamení, o kterém ti řekl anděl.”

Nesmírná vlna slávy se zmocnila davu. Lidé povstávali, tleskali rukama, křičeli, uctívali Pána Ježíše Krista, který navštívil svůj lid takovými zázraky.

V tom rozechvění a zmatku jistý mladý muž přišel na pódium bez modlitebního lístku a přibelhal se k evangelistovi. Dva uváděči si uvědomili, co ten muž chce udělat, popadli jej a chtěli jej odtáhnout pryč. Bill uslyšel rachotit berle a podíval se na vznikající zmatek. “Musíš se vrátit a vyžádat si modlitební lístek, synu,” řekl jemně.

Mladý muž naléhavě prosil: “Řekni mi, co mám udělat, bratře Branhame; nic jiného si neprosím.” “Dobrá, synu, nevím co ti mám říci ... moment.”

“Pánové, nechte ho být.” A opakovalo se to znovu. Zmračený mladý muž jakoby se zmenšil před Billovými očima, ztrácel ... dál ... Bill už déle neviděl posluchárnu; místo toho viděl autobus s nápadným nápisem “Regina Beach” na předním skle. Dveře autobusu se otevřely a vystoupil z nich tento mladý muž o berlích. “Tys dnes ráno nastoupil do Regina Beach, že ano?” Zeptal se Bill. “Přijel jsi sem autobusem. Vidím muže a ženu, kteří ti říkají, že nemůžeš jet. Ó, to jsou tvoji rodiče.”

“To souhlasí,” zakřičel mladý muž.

“Vidím, jak ti jiný člověk půjčuje peníze na tuto cestu. Podobá se tvému otci, ale ne tak docela ...” “To je můj strýc.”

“Teď tě vidím v pokoji a koukáš obloukovitým oknem ven.” “To je dům mojí tety. Bydlím u ní.” Jeho vzrušení bylo citelné. “Bratře Branhame, co mám dělat?”

“Věříš celým srdcem?”

“Celým srdcem věřím, že Ježíš Kristus je zde!” “Postav se tedy na nohy,” prikazoval Bill a ukázal na něj prstem. “Ježíš Kristus tě uzdravil.”

Obě berle spadly na zem a zarachotily na dřevěné podlaze pódia. Mladý muž se uvolnil z mocného sevření uváděčů a udělal jeden opatrný krok, pak druhý, odvážnější, pak třetí, čtvrtý. s rostoucí důvěrou se dal do chůze s rukama pozvednutýma a za každým krokem děkoval Ježíši Kristu.

Zatímco jásání a velebení se podobalo kypícímu kotli, Bill si vzpomněl, co Hospodin řekl Mojžíšovi:

“I budeť, jestliže neuvěří tobě a neposlechnou hlasu znamení prvního, uvěří hlasu znamení druhého.”

KAPITOLA 44

POCHOPENÍ SVÉ VLASTNÍ SLUŽBY

1948-1949

Ve službě Williama Branhama

nastala obrovská změna. Dostavilo se druhé znamení. Andělova slova se konečně naplnila. Od této chvíle kromě znamení ve své ruce, mohl Bill rovněž vidět tajemství lidských srdcí. Ten druhý dar - rozpoznání skrze vidění, udivovalo všechny, kteří s ním přišli do

styku, včetně Billa. Ačkoliv měl vidění od dětství, nikdy předtím je nezakusil v takové široké míře a s takovým okamžitým upotřebením. Shromáždění po shromáždění, noc po noci, přichází za přichozím, nemoc za nemocí, tajemství za tajemstvím - nic, co Bůh chtěl zjevit, nezůstalo skryté. K dispozici bylo stále znamení v jeho ruce, jestliže je chtěl použít. Ale ten nový dar, který neměl zdánlivě žádné meze, byl mnohem úspěšnější, co se týče růstu víry věřících potřebné k přijetí svého uzdravení.

Protože ten nový fenomén se lišil ode všeho, co lidé doposud viděli, Bill se ho snažil obecnstvu vysvětlovat takto: “Mnozí z vás mívají sny. Sen to je tvé podvědomé myšlení, když tvoje vědomé myšlení spí. Ale vidoucí je po této stránce jiný; u vidoucího je podvědomé myšlení spolu s vědomým myšlením tak, že může mít vidění při plné bdělosti.”

Ve skutečnosti bylo jednodušší tento dar demonstrovat, než ho vysvětlit. Když obecnstvo bylo svědkem, jak rozpoznání skrze vidění zasahuje přímo do srdce každého nového případu s neomylnou precizností, zdálo se, že to je víc, než každý smrtelník může pochopit. Nejjednodušším vysvětlením bylo to, co Bill nabízel: “Ježíš Kristus je přítomen ve formě Ducha Svatého a zjevuje sám Sebe, skrze dar spravovaný andělskou bytostí.

Stále ne všichni to pochopili. Někteří lidé si mysleli, že Bill používá psychologii, aby oklamal obecnstvo. Jiní jej podezřívali, že je podvádí pomocí modlitebních lístků. Na zadní straně každého lístku bylo několik linek pro pacienta, kde napsal své jméno, adresu a důvod svého příchodu do modlitební řady. Tato informace mohla posloužit místnímu kazateli, sponzorujícímu shromáždění k tomu, aby si mohl dodatečně tyto lidi prověřit a ujistit, jak se jim vede. Bill tyto lístky nikdy neviděl. Uváděč je dával na hromádku, když se na straně posluchárny formovala modlitební řada. Přesto se někteří skeptici domnívali, že uváděč četl tyto modlitební lístky a posílal informace pomocí mentální telepatie. To byl slabý argument, neboť ne všichni napsali své trable na zadní stranu modlitebního lístku, stejně tak telepatie nemohla vysvětlit, jak Bill odhaluje osobní tajemství pacientů. Někteří lidé spekovali s tím, že Bill je

schopen číst lidské myšlenky. Ale čtení myšlenek nemohlo objasnit, jak Bill mohl odhalit budoucnost. A přesto zůstávali skeptici, kteří se nedali přesvědčit.

Po Regině, v Saskačevan, Bill vedl kampaň v Windsoru, v Ontariu. První večer přišlo přes 8 000 lidí. Před koncem modlitební řady k němu přišel mladý muž a řekl: “Kazateli Branhame, chci být uzdraven.”

Bill byl otupělý následkem modlitby a jeho oči se nemohly zaostřit. Ale natolik viděl, že ten mladý muž před ním vypadal robustně a zdravě. Bill uchopil muže za ruku. Nejistil žádné vibrace. “Vidím, že nemáš žádnou nemoc bakteriálního původu.”

“Ó, ano,” přel se muž. “Jen se zeptej svého uváděče, který si prohlížel můj modlitební lístek.”

Bill zavrtěl hlavou. “Nezajímá mě, co jsi napsal na modlitební lístek. Kdybys byl nemocný, pocítil bych to ve své ruce. Nejsi nemocný.”

Mladý muž trval na svém: “Jsem nemocný člověk. Mám tuberkulózu. Je to napsáno tam na mém modlitebním lístku.”

“Pane, mohl jsi ji mít, ale teď jsi zdravý. Možná, že tvoje víra se pozdvihla do takové výše, že jsi byl uzdraven, když jsi stál v řadě.”

Muž si strčil ruce do kapes, přistoupil blíž k mikrofonu a jízlivě řekl: “Tak to tedy funguje, že ano? Víra, když jsem stál v řadě - věděl jsem, že v tom je něco podezřelého.”

Bill se na chvíli cítil zmaten. Pak se před ním otevřelo vidění, jako když se rozděljuje opona v divadle. Bill se podíval na toho mladého muže a řekl: “Patříš ke Kristově církvi. Jsi v této církvi kazatelem.”

Výraz tváře toho, který chtěl lhát se změnila v toho, který je usvědčen. Začínal to popírat, ale Bill ho přerušil. “Nelži více před Bohem. Včera večer jsi seděl u stolu s dvěma jinými lidmi. Naproti tobě seděl muž v modrém obleku. Na pravé straně seděla žena, která si odložila zelený šátek na stůl; vidím, jak visí na hraně stolu. Ty jsi řekl, že si vyzvedneš modlitební lístek a napíšeš na něj, že máš tuberkulózu. Byl jsi toho názoru, že to je mentální telepatie a chtěl jsi mne usvědčit z podvodu.”

Uprostřed obecenstva najednou vyskočil muž a zakřičel: “To je pravda. Ten muž s ním, to jsem byl já.”

Najednou Bill měl pocit, že více neovládá svůj hlas. Slyšel sám sebe jak říká: “Nemoc, kterou jsi napsal na modlitební lístek teď k tobě přilne do konce tvého života.”

Mladý muž padl na zem a chytil Billa za manžetu jeho kalhot. “Kazateli Branhame, na mou duši, myslel jsem si, že to je pouhý výmysl. Je pro mne ještě nějaká naděje na odpuštění?”

“Příteli, tato věc je mezi tebou a Bohem, nikoliv mezi tebou a mnou.”

AČKOLIV BILL přesně nechápal mechanismus působení těchto vidění, byl si vědom jistého pravidla a to mu pomohlo v tom, že věděl, co může dál očekávat. Když do shromáždění sestoupil anděl Páně, výrazně pociťoval jeho svatou přítomnost, která působila chvění v jeho těle, jako vzduch nabitý elektrickou energií. Bill ve shromážděních často viděl anděla Páně, v podobě bubliny světla visícího ve vzduchu, ve vzdálenosti několika metrů od sebe. Tento anděl se vždycky postavil po jeho pravé straně. Když lidé v modlitební řadě přicházeli dopředu, pociťovali tuto andělskou bytost blízko sebe. Jejich vzezření se měnilo, mnozí se neklidně vrtěli a někteří couvali o krok dozadu.

Jednoduchý postup oslovení dotyčné osoby v přítomnosti anděla Páně byl postačující k tomu, aby vyvolal vidění. Bill to nazýval “kontaktování se s duchem dotyčné osoby.” Jestliže Bill upřel svůj zrak na tuto osobu, viděl, jak ona se pomalu zmenšuje, zatímco ve vzduchu se ukázalo vidění. Bylo to odlišné od snu už kvůli tomu, že Bill byl při plném vědomí i kvůli tomu, že byl zde přítomen. Nevěděl, jak tuto zkušenost objasnit. Říkal, že to je tak, jako by byl zároveň na obou místech. Na jedné úrovni si byl vědom toho, že se stále nachází v posluchárně a mluví k velikému davu; a přece v té stejné době se nacházel snad 40 let v minulosti a pozoroval něco, co se děje v životě někoho jiného. Jako kdyby se nacházel v jiném světě nebo v jiné dimenzi.

Zatímco tyto věci probíhaly mohl nadále promlouvat k davu; ve skutečnosti se ani nemohl pozastavit v mluvení. Během trvání vidění zdánlivě neměl kontrolu nad svým hlasem. Bylo to, jako kdyby skrze něj promlouval Pán Ježíš, používaje Billovy hlasivky k popsání toho, co se děje ve vidění. Mohl pozorovat hřích v životě pacienta nebo nehodu nebo jinou závažnou událost - třeba operaci nebo návštěvu u lékaře. Jestliže dav byl přiměřeně ticho, mohl dokonce zaslechnout slova lékaře, během vyšetřování v jeho pracovně. Pak je Bill opakoval pro všechny. Bylo to vždycky přesné. To upoutalo pozornost lidí.

Každá osoba očekávající v modlitební řadě až na ní přijde řada mohla uvažovat takto: Zde stojí cizí člověk a popisuje věci stranou lidského života, o kterých patrně nemohl vědět - ani ohledně jejich jmen a adres, a modliteb, které vyslovili ve svých ložnicích! Po lidsku to není možné. A přece slyším jak to dělá opakovaně a bez viditelných chyb.

Děje se tedy něco mimořádného - čemu nerozumím. Může to být (jak ten člověk tvrdí), nadpřirozená přítomnost Pána Ježíše Krista dokazující, že On je Bohem a který nám dává najevo, že má o nás zájem? Jestliže mi bratr Branham může říci něco pravdivého o mém vlastním životě, pak poznám, že Ježíš Kristus je zde, aby mi pomohl.

Člověk dokonce nemusel přijít do modlitební řady a být účasten tohoto rozpoznání. Někdy to nadpřirozené světlo vyšlo za pacientem z pódia a pohybovalo se mezi obecenstvem, dokud se nezastavilo nad někým modlícím se v hluboké víře. Pak se nad dotyčnou osobou prolomilo vidění a Bill mohl popsat to, co viděl. Nemohl ale pokračovat v modlitbě, dokud se anděl Páně nevrátil na pódium.

Když Bill stál na pódium po vidění, zapomněl pomalu všechno z toho, co právě viděl nebo slyšel - jako rychle uhasínající sen, když se člověk probouzí. Někdy si zapamatoval několik podrobností; podruhé zapomněl všechno. Nicméně věděl, že cokoliv řekl pod pomazáním, bylo pravdivé. Když vidění pominulo, obvykle se obrátil na pacienta se slovy: "Cokoliv bylo řečeno, je pravdivé, že ano? Jistě, už mne to opustilo. Ale cokoliv bylo řečeno, mělo být řečeno právě tak, že ano?" Kvůli obecenstvu dal Bill pacientovi příležitost k tomu, aby potvrdil, nebo popřel tato tvrzení. Vždycky byla potvrzena.

Bill nebyl pod plnou mocí pomazání po celou dobu během modlitební bohoslužby. To by bylo víc, než jeho fyzické tělo mohlo snést. Místo toho, po skončení vidění, pomazání trochu ustoupilo a on pocítil uvolnění napětí. Když oslovil dalšího pacienta, pomazání se vrátilo a přivedlo na scénu další vidění. Každé další vidění ho oslabovalo víc a víc. Když řadou prošlo 15 lidí, Bill byl zpocený a vrávoral únavou. Jeho manažeři Fred Bosworth a Ern Baxter srozuměli tuto situaci a bedlivě pozorovali Billa. Když usoudili, že už je dost unaven pro onen večer, odvedli jej z bohoslužby.

Jakmile se měl Bill k odchodu z pódia, pomazání jej obvykle opustilo. Znělo to jako pulzující vítr někde zpovzdálí. v tu chvíli se cítil tak unavený, že často nevěděl, kde se nachází nebo co se děje. Někdy byl v takovém stavu, že nevěděl, zda jde sám nebo ho někdo nese. Po nějaké době si uvědomil, že už není ve shromáždění. Nikdy nechtěl hned mluvit o shromáždění. On byl právě tak blízko té nádherné přítomnosti Ježíše Krista, že se nyní cítil, jako pneumatika bez vzduchu a skleslý. Často se ve svém hotelovém pokoji posadil a četl si Bibli hodinu, i více, a chtěl se uvolnit, a odpočinout si. Později Ern Baxter s Fredem Bosworthem se u něj zastavili a chtěli zjistit, jak se mu daří. Bill se zeptal: "Bratře, co se dneska večer stalo? Matně si připomínám několik lidí, za které jsem se modlil, vzpomínám si na několik vidění, ale to je vše."

“Ó, Bratře Branhame, to bylo báječné shromáždění ...” Pak mu jeden z manažerů o tom vyprávěl.

V klidu hotelového pokoje Bill opatrně srovnával tento nový dar rozpoznání s biblickým vzorem. Bylo to shodné přesně s tím, co bylo předpověděné andělem Páně. Zde u Jana 5:19 čteme: “Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jediné to, co vidí dělat Otce” a to znamená, že Ježíš měl vidění před každým zázrakem, který se stal. A proč ne? Pro všemohoucího Boha jsou budoucnost a minulost stejně tak průzračná jako přítomná chvíle. Když Ježíš potřeboval najít místo, kde by mohl jíst velikonočního beránka, poslal Petra a Jana s pokynem: “Jděte do města a potká vás člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním. A tam, kam vejde, řekněte hospodáři: ‘Mistr říká, kde je místnost, v níž bych se svými učedníky mohl jíst beránka?’ On vám ukáže velikou horní místnost, prostřenou a připravenou. Tam nám připravte večeři.” Odkud Ježíš věděl, že ten jistý muž ponese džbán vody a půjde patřičnou ulicí, a přesně v této denní době? On o tom věděl, neboť On už viděl, jak se to stalo. On viděl budoucnost ve vidění.

Když Filip přivedl k mistru svého bratra Natanaele, Ježíš jen letmo pohleděl na Natanaele a řekl: “Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!” To Natanaele udivilo a zeptal se: “Odkud mne znáš?” Ježíš mu odpověděl: “Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.”

Zde si znovu Bill uvědomil, že Ježíš měl vidění o Natanaelovi sedícím pod smokvoní. Kamkoliv se Bill zahleděl do života svého mistra, viděl Ježíše vedeného skrze vidění. Tato vidění dala Ježíši Kristu nesporně ten pronikavý vzhled, do té míry, že mohl postřehnout myšlenky jiných. První kapitola Jana nám jasně ukazuje Ježíše jakožto Slovo, které se stalo tělem.” Židům 4. kapitola to doplňuje myšlenkou, že dokonalé rozpoznání přichází skrze Ježíše Krista, Slovo. “Neboť Boží slovo ... rozsuzuje myšlenky i záměry srdce. Není stvoření, které by před ním bylo skryto, ale všechno je nahé a obnažené před očima toho ...” Činnost Mistra byla vždycky vázána na vidění, jako v případě, když Ježíš řekl, že musí jít skrze Samaří. To byla veliká oklika na cestě do jeho cíle, ale On spatřil vidění, které se muselo naplnit. U studně se setkal s ženou a mluvil s ní dost dlouho, aby se kontaktoval s jejím duchem. Pak jí řekl: “Jdi, zavolej svého muže a přijď sem.”

Když vyslovila námitku, že nemá muže, Ježíš šel do nitra jejího problému. “Dobře jsi řekla: ‘Nemám muže,’ protože jsi měla pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.”

Ohromená tím, že ten pocestný znal její minulost, rychle ze sebe vychrlila: “Pane, vidím, že jsi prorok ... Víím, že přijde Mesiáš” (který je nazýván Kristus).

"Ten až přijde, oznámí nám všechno." Ježíš jí řekl: "To jsem já, který s tebou mluvím." A tato žena uvěřila.

Zde to bylo - ten klíč, který Bill hledal. Ježíše vedlo na to místo vidění, přesně v ten den, v tu hodinu, aby se tam setkal s tou samaritánkou a mohl jí vyjevit její trable. Ježíši šlo samozřejmě o její duši. (Jak řekl Ježíš: "Syn člověka přece přišel, aby hledal a spasil to, co zahynulo.")

Tato samaritánská žena uvěřila poté, když jí Ježíš zjevil její minulé hříchy. Ona rozpoznala v muži jménem Ježíš zároveň znak proroka, tak i znak Mesiáše. Obě tato znamení jsou stejná, protože dar v prorocích byl předobrazem přicházejícího velikého daru, Ježíše Krista, Spasitele lidstva. To byl Duch Kristův v prorocích, který předváděl tato znamení. Nyní si Bill uvědomil, že to je klíč k pochopení jeho vlastní služby - rozpoznání skrze vidění bylo znamením Mesiáše.

KDYŽ SE ROZŠÍŘILY ZPRÁVY o zotavení Williama Branhama, dopisy proudily do jeho úřadu z celé Ameriky - dopisy obsahující svědectví, prosby o modlitbu a pozvání. Někteří lidé adresovali své dopisy jednoduše: William Branham, Jeffersville Indiana. Všechny přišly na své místo určení. Billova adresa nebyla žádným tajemstvím. Díky publicitě, které se Billovi dostalo prostřednictvím časopisu Hlas uzdravení, stovky tisíc lidí se dozvěděly jeho služební adresu, která se po celou dobu trvání jeho služby nezměnila vyjma směrovacího čísla, které bylo přidáno později:

Branham Campaigns P.O.Box 325

Jeffersville, Indiana 47131 (USA)⁷

Časem se příjem pošty změnil v povodeň a dosahoval průměrně kolem tisíce dopisů denně. Většina pocházela od lidí, kteří prosili o modlitbu. Bill si přál, aby mohl osobně odpovědět na každou žádost, ale to nebylo uskutečnitelné, bylo jich příliš hodně. Na druhé straně cítil, že by nebylo správné, uvalit celé to břemeno na sekretářku. Tito lidé psali jemu a to s žádostí o modlitbu. Co teď může udělat? Bill našel odpověď ve Skutcích 19, verši 11 a 12:

⁷Několik měsíců později sloužil Bill v Texarkana, v Texasu, když náhle tato žena přišla dopředu a řekla: "Bratře Branhame, poznáváš mě?" "Ne, sestro, nepřipomínám si," odpověděl Bill. "Vzpomínáš si v Jonesboro, když ses modlil za ženu, jejíž nos byl sežrán rakovinou?" Pak si Bill vzpomněl. "Ty přece nejsi ta žena nebo ano?" "Ano, jsem," odpověděla. "Nejenom že je rakovina pryč, ale jak je možno vidět, můj nos mně znovu narostl."

“Bůh pak dělal skrze Pavlovy ruce mimořádné zázraky, takže lidé dokonce přinášeli šátky a zástěry z jeho těla na nemocné a nemoci od nich odstupovaly a zlí duchové z nich vycházeli.”

Bill si myslel, že Pavel převzal tuto myšlenku z místa, kde je napsáno jak Elizeus dal hůlku svému služebníkovvi a poručil mu, aby ji položil na mrtvého syna sunamitské ženy. Bez ohledu na jeho původ, Pavlova inspirace přinesla výsledky. Bill věděl, že jestliže to fungovalo před tisíci devíti sty lety, bude to fungovat i dnes. Konec konců, uzdravení nebyla původu Pavlova; pocházela z vlastní víry těchto lidí v Pána Ježíše Krista. Kapesníčky byly jistou hmotnou věcí, na kterou věřící mohli upírat svoji víru. Ježíš Kristus pak byl uzdravitelem, stejně tak dnes.

Nyní už Bill věděl, co má udělat pro ty tisíce žádostí o modlitbu. Stejně jako Pavel se mohl modlit nad kouskem látky a ta modlitební látka mohla nahradit jeho přítomnost. Prověřil možnost zakoupení kapesníků ve velkém, ale když zjistil, že by ho to stálo deset centů za kus, ustoupil od této myšlenky, jako neekonomické. Protože je chce zasílat zdarma, musí snížit výdaje na minimum. Po nějakou dobu používal prostěradla, která stříhal na kusy. Konečně přišel na stuhu. Kupoval tedy stuhu na velikých cívkách, v délce stovek metrů. Kdykoliv byl doma mezi jednotlivými závazky, strávil celé hodiny stříháním stuhu na deseti centimetrové kousky, a modlil se nad každým jednotlivým kouskem. Později sekretářka odesílala tyto modlitební látky poštou, spolu s instrukcí vysvětlující lidem, jak přijmout Božské uzdravení skrze víru v Boží Slovo. Bill doporučoval lidem, aby si založili tuto modlitební látku do Bible do 19. kapitoly Skutků. A když rodinu postihne nemoc nebo nehoda, modlitební látka bude rychle k nalezení blízko Písma, povzbuzujícího jejich víru.

Zanedlouho začaly přicházet dopisy se svědectvími o uzdraveních a zázracích týkajících se těchto modlitebních látek. Čas od času byl Bill svědkem osobních výsledků. Jedno dramatické svědectví přišlo od ženy, která bydlela v kraji bavlny, v okolí města Camdeny v Arkansasu. Když čistila petrolejovou lampu, najednou pustila držadlo na skleněném cylindru, který se rozbil na stole, a úlomek skla se jí zapíchnul do tepny na ruce. Zabalila si paži do podušky, ale krvácení neustávalo. Snažila se to ještě zabalit do prostěradla. Krev stříkala dál. Její manžel byl v Camdeny; nejbližší soused bydlel tři kilometry daleko, neměla ani telefon, ani auto a každou vteřinou byla slabší. Věděla, že za chvíli zemře jestliže ... Najednou si vzpomněla na modlitební látku. Nalistovala Bibli ve Skutcích 19, uchopila modlitební látku a položila na ránu. Krvácení ihned přestalo. Ještě odpoledne se brodila v blátě k autobusu, aby ji zavezl do Little Rocku v Arkansasu, vzdáleném asi 150 km, kde Bill konal svá shromáždění.

v zablácených botách přišla na bohoslužbu a provolávala chválu za tento zázrak k Ježíšově slávě. Bill viděl tu řeznou ránu na její ruce a modlitební látku, kterou použila, ale ani jediná kapka krve neposkvrnila onu modlitební látku. Bůh se takto přiznal k její jednoduché víře.

TENTO NOVÝ DAR, rozpoznání skrze vidění, byl tak přesný, že nikdy neselhal. Obecenstvo se vždy ocitlo v němém úžasu skrze moc a blízkost Boží. Pro ty, jenž věřili, že to byl opravdu Ježíš Kristus, který se nacházel na pódiu a konal tato rozpoznání, to vzbuzovalo vysokou úroveň víry k tomu, aby uvěřili, že všechno je možné.

Když Bill konal první shromáždění v Beaumontu, v Texasu, veliká městská posluchárna byla téměř plná. Když čekal na třetí osobu přicházející v modlitební řadě, Bill spatřil dvě osoby, nesoucí uličkou nějaký případ na nosítkách na místo pro orchestr. Muž na nosítkách byl ovinut příkrývkou. Bill si všiml zarudlých tváří onoho muže. Najednou se nad nosítky zformovalo vidění - vidění kazatele za kazatelnou. Byl to právě ten muž, který ležel na nosítkách. Bill ukázal prstem směrem k nosítkům a řekl: “Pane, ty jsi kazatelem Evangelia.” Muž sebou leknutím škubl. “Ano, odkud to víš?”

Bill hned neodpověděl, neboť se před ním odvíjelo něco ve vidění. Pak řekl: “Ano, ty jsi kazatel - a asi před čtyřmi lety ti Bůh řekl něco, co jsi neudělal. Od té doby jsi provázen samými nesnázemi - a nyní se nacházíš v nemocnici s transplantovanou kostí v noze.”

Muž se zarudlou tváří zvolal: “Ježíši, smiluj se!” A v tom okamžiku jej Pán uzdravil.

Bill pozoroval, kdo bude dalším pacientem v modlitební řadě. Donny Branham vedl mladší ženu po schodech na pódium. Letmo pohleděl na muže se zarudlou tváří, který byl právě uzdraven a všiml si, že se anděl stále vznáší nad těmito nosítky. Bill to pozorně sledoval. Pak se světlo přesunulo k místu pro orchestr, kde sedělo množství lidí na vozíčkách a leželo na nosítkách. Bill upřel pohled na anděla Páně s vědomím, že každé vidění musí přijít skrze to světlo. Záhy se zastavilo nad dalším mužem, ležícím na nosítkách. Světelná bublina ihned přešla do vidění. Bill uviděl naftovou těžní věž stojící na prérii. Nějaký pracovník se vysoko ve věži snažil udělat na laně dvojitou zkracovací smyčku, aby mohl pomoci kladky zvednout nějaký těžký předmět. Bill uviděl, jak se mu smekla noha a spadl rovnou na zem.

“Pane, ty tam na těch nosítkách.” Bill ukázal přesně na něj. On nebyl daleko. “Ty jsi pracoval na naftových polích, že ano? Byl jsi mechanikem.”

“Ano, pane,” zakřičel muž. “To souhlasí.”

“Asi před čtyřmi lety jsi spadl. Vzalí tě do nemocnice a tvým lékařem byl vysoký tmavovlasý muž. Tvoje manželka je blondýnka a měli jste dvě malé děti. Vidím vás všechny spolu v nemocnici, jak rozmlouváte s lékařem. On ti nemohl pomoci, neboť jsi od té doby ochrnuł od pasu dolů.”

Ten muž řekl: “Kazateli Branhame, nevím odkud to víš, ale to všechno je pravda. Co mám dělat?”

Právě Bill uviděl toho samého muže v hnědém obleku, jak chodil ve vzduchu nad lidskými hlavami a říkal: “Sláva Pánu, sláva Pánu.” Stále s tím viděním v zorném poli Bill prohlásil: “Pane, Ježíš Kristus tě uzdravil. Postav se na svoje nohy.”

Ačkoliv byl čtyři roky ochrnutý, nyní se postavil a snažil se udržet rovnováhu na svých vratkých nohách a pak vykročil do uličky a oslavoval Ježíše Krista svého uzdravitele. v davu se ozývalo jásání a oslavování.

Bill nadále upíral zrak k tomu nadpřirozenému ohni. Stále se nacházel nad místem pro orchestr a klouzal nad hlavami lidí. Znovu se zastavil nad mladou ženou připoutanou k vozíčku. Když se vidění otevřelo, Bill spatřil další mladou ženu, podobající se té ve vozíčku, ale natolik odlišnou, že Bill věděl, že to není ta samá osoba. Ve vidění tato žena držela novorozeně, které bylo v křečích, ovinuté do modré přikrývky s bílými třásněmi. Pak vidění jako by odbočilo a ukázalo na starší ženu, sedící uprostřed obecenstva několik řad od této ženy ve vozíčku. Bill poznal, že tato starší žena, je ta mladá žena ve vidění. Teď to pochopil. Poukázal na tuto ženu ve vozíčku a řekl: “Mladá paní, nenarodila jste se s křečovitostí?” Dav se okamžitě utišil, aby naslouchal dalšímu rozvíjejícímu se dramatu.

“Ano,” zněla odpověď.

“Měl jsem vidění tvé matky jak tě drží ovinutou v modré přikrývce, když jsi byla nemluvnátkem před 25 lety. Posledních 17 let jsi byla ve vozíku. Tam opodál sedí tvoje maminka, asi čtyři řady dál. Paní, není to tvoje dcera?”

Když se maminka protlačila řadou směrem k prostřední uličce, její dcera ve vozíčku se zeptala: “Bratře Branhame, co mám dělat? Jsem uzdravená?”

“Sestro, vím pouze tolik, co mi bylo ukázáno. Vidění teď ode mne odešlo. Nemohu říct nic víc, než to, co mi řekne On.”

Protože už v obecenstvu neviděl ohnivý sloup, Bill obrátil svou pozornost na modlitební řadu. Vedle něj se postavila další pacientka. Byla to krásná mladá žena, ve věku asi 20 let s dlouhými tmavými vlasy splývajícími až pod

ramena. Vypadala jako svatá Boží. “Dobrý večer, sestro,” uchopil její levou rukou svou pravici. “Pocítuji němého a hluchého ducha, ale vibrace nejsou příliš silné. Slyšíš mě, sestro?”

“Ano, slyším tě. Jsem hluchá na jedno ucho. Trvá to už mnoho let.”

“Pak to je pochopitelné. Věříš, že Ježíš tě uzdraví, když ho poprosím?”

“Věřím z celého srdce.”

Bill sklonil svou hlavu kvůli uzdravení té ženy. To byla tichá modlitba, tak se modlil vždycky. Věděl, že Bůh neodpovídá na hlasité emoce. On odpovídá na víru v Jeho Slovo. Tentokrát démon nechtěl ustoupit. Bill stále cítil jeho vibrace jako elektřinu nízkého napětí. Modlil se znovu. Vzorec bílých boulí signalizujících hluchotu se nadále objevoval na povrchu jeho oteklé ruky.

“Zde je něco špatného. Ten hluchý duch nechce odejít.” Bill se zahleděl hluboce do očí této mladé ženy. Najednou, jako by se na stupínku mihnula a na jejím místě byla mladá dívka se spletenými vlasy. Bill pozoroval, jak se to vidění odhaluje a mluvil dál: “Když ti bylo 14 měla jsi dlouhé copy na konci svázané károvanou pentlí. To bylo asi v době, kdy jsi se dala na scestí. Předtím než ses vdala, měla jsi dítě.”

Žena ukryla svou tvář do dlaní.

“Je to tak, bratře Branhame.”

“Vdala ses za muže, kterého jsi neměla ráda a tak jsi ho opustila. Pak ses dala do nějakého náboženského kultu a oni tě přiměli vdát se za druhého muže, kterého jsi také neměla ráda. Tak jsi jej rovněž opustila. A nyní jsi vdaná za dalšího muže.”

Žena vzlykala: “To všechno je pravda.”

Bill pokračoval: “Jednou jsi byla křesťankou, ale nyní jsi odpadlíkem od Boha.”

“To souhlasí,” lapala po dechu a zavrávala jako by měla omdlít. Najednou zakřičela. Bůh nejen odpustil její hříchy, ale vrátil ji sluch do hluchého ucha.

Zatímco dav velebil Boha, Bill obrátil pozornost znovu k místu pro orchestr, kde nyní stála maminka vedle své křeči postižené dcery. Zpozoroval nad nimi ve vzduchu světlo. Za chvíli spatřil ve vidění tuto postiženou dceru, jak vstává ze svého vozíku. Věděl, že to musí být vidění, neboť na sobě měla jiné šaty. Ale přesto to vidění bylo tak skutečné jako mikrofon, který měl před sebou.

Bill pozoroval jak se prochází nad hlavami lidí a křičí: “Díky Bohu! Díky Bohu!” Dokud vidění nepominulo.

Bill poukázal směrem k ženě postižené křečemi. “Sestro, Ježíš Kristus, Syn Boží, vyslyšel tvoji modlitbu a uzdravil tě. Postav se na nohy.” Ona to udělala. Její maminka jí pomohla z vozíku a chtěla ji přidržet za ruku, ale dcera, která už byla uvolněná, se vymanila z maminčina sevření, aby mohla chodit sama.

Obecenstvo povstalo jako jeden muž. Moc Boží zachvátila budovu uzdravujíc všechny, kteří věřili. Bill pozoroval, jak někteří odhazovali hůlky a berle, jiní povstávali z vozíčků. Nikdo se už nedozví, kolik stovek dalších bylo uzdraveno z nemocí, které nejsou navenek vidět. Bill už nemusel dál pokračovat v modlitební řadě. Měl dojem, že se už nemá za koho v té budově modlit. “Tak by to,” přemítal, “mělo vypadat.”

Zázraky jako tento zdůraznily fakt, že lidem není zapotřebí procházet modlitební řadou kvůli uzdravení; je potřebná pouze víra v Boží zaslíbení.

Proto si Bill přál, aby během každé bohoslužby byla hrána píseň, která byla jeho heslem:

*Jenom věř, jenom věř,
všechno je možné, jenom věř ...
Ježíš je zde, Ježíš je zde,
všechno je možné, Ježíš je zde ...*

“Zapamatujte si,” řekl Bill k obecenstvu, “tyto dary vás nemohou uzdravit. Je to vaše vlastní víra v Boží zaslíbení, která vám dává uzdravení. Tyto dary vám pouze pomohou k uvědomění, že nadpřirozený Bůh je zde a dodrží své sliby. Přátele, věřím, že apoštolské dny se opakují před vašima očima. Věřím, že příchod Ježíše Krista se blíží. Věřím ve skutečný tělesný druhý příchod Krista. Věřím, že už nám zbývá jen krátký čas k práci. A věřím, že to celosvětové probuzení, které zachvacuje tuto zemi v dnešní době s takovou silou, je nadpřirozeným důkazem toho poselství: Jako za Noemových dnů, když národy se nořily v hříchu a byly určeny k záhubě, a Noe kázal své fanatické poselství Evangelia, a zval lidi do korábu bezpečí. Věřím, že to Evangelium Syna Božího, projevené skrze Ducha Svatého, zachvacuje dnes tuto zemi a vyzývá lidi do archy bezpečí, kterou je Pán Ježíš Kristus.

KAPITOLA 45

ÚKAZY Z FORT WAYNE

1949

William Branham přijal radu svých manažerů a snížil své pracovní nasazení s opatrností muže, který se musel naučit tvrdé lekci. Ač se v roce 1949 zúčastnil početných jednodenních shromáždění, plánoval málo několikadenních kampaní, jako třeba v Regině, v provincii Saskatchewan; Windsoru, Ontariu; Beaumontu, Texasu; Zionu, Illinois; Minneapolisu, Minnesotě; a nakonec pozdě na podzim tři večerní shromáždění ve Fort Wayne, v Indianě.

Do Fort Wayne jej provázela Meda, která vzala s sebou svou tříletou dceru, Becky. Přijela rovněž Margie Morganová jako ošetřovatelka pomáhat, a povzbuzovat nemocné, kteří čekali v modlitební řadě. Minuly právě tři roky od doby, kdy Margin manžel ji přivezl do Branhamova stánku v bezvědomí a umírající na rakovinu. Ona byla prvním Billovým případem poté, když obdržel Boží pověření nést dar uzdravení lidem na celém světě. Když Bill poprvé uviděl Margie, vážila kolem 25 kg. Nyní tato žena vážila přes 75 kg a cítila se velice dobře.

Hned prvního večera se do městského divadla nacpalo přes 5 000 lidí. Jako obvykle, začal Bill promlouvat k obecnstvu na téma víry v dokončené dílo Ježíše Krista. Vysvětlil postup Božského uzdravení, zdůraznil jeho biblické principy. Zmínil se o svém pověření. Popsal svá dvě znamení a vysvětlil dle svých nejlepších schopností způsob jejich působení. Pak popsal vidění, které měl o tom mrtvém chlapci, který by měl být přinavrácen k životu. “Poznamenejte si to na volné listy ve vašich Biblích,” vybízel, “když se to stane, poznáte, že jsem vám řekl pravdu.

Atmosféra v sále byla zdánlivě chladná a plná nedůvěry. Když se Bill zmínil o andělu Páně, zpozoroval, jak se mnozí v obecnstvu dívají skepticky jeden na druhého. Bill věděl, že to jsou ti, kteří nejsou nemocní. Nemocní jsou dychtiví, aby jim bylo pomozeno, jako hladoví po jídle.

Zatímco uvaděči formovali modlitební řadu, mladá žena v bílých šatech hrála na starém pianu hned pod stupínkem. Zkušenými prsty naplnila posluchárnu zvuky staré církevní písně: “Největší lékař je přítomen.” Prvním pacientem v modlitební řadě byl malý chlapec, ochrnutý po dětské obrně. Howard Branham ho přinesl na stupínek tak, aby maminka mohla sedět na židli. Bill vzal toto bezmocné dítě do náruče, sklonil svoji hlavu a modlil se: “Nebeský Otče, prosím tě, buď milostiv ...”

Najednou Bill spatřil oslnivé světlo. Nejdříve si myslel, že správce budovy k němu nasměroval reflektor. Bill si pomyslel: “To je neomalenost. I kdyby správce s tímto shromážděním nesouhlasil, přece by neměl něco takového dělat. Bill zašilhal směrem k balkónu s myšlenkou, že dá pokyn, aby to správce zhasnul. Právě tehdy si uvědomil, že to vůbec není reflektor, ale byl to přece anděl Páně, sestupující od stropu, hořící jasněji než obvykle. Teď už Bill mohl slyšet ten charakteristický zvuk, úúúúúú. Anděl sestoupil na pódium. Bill už nevnímal, co se pak stalo - jestli pustil dítě na zem, nebo vyskočilo samo z jeho náruče. Chlapec dopadl na podlahu na obě nohy a ony byly úplně zdravé. Začal vzrušeně křičet a utíkal z pódia po schodech dolů. Jeho maminka zakřičela a vyskočila ze své židle, natáhla ruce a chytila svého syna do náruče. Pak i ona rovněž uviděla tu hvězdu ... a omdlela.

Když to uviděla ta mladá žena hrající na piano, zvedla své ruce vysoko nad hlavu a zakřičela. Piano zázračným způsobem pokračovalo samotné v hraní té stejné písničky:

*Největší lékař je přítomen,
plný soucitu Ježíš.
Skleslým srdcím přináší útěchu
jen slyš to jméno Ježíš ...*

Mladá pianistka se postavila a stále se zvednutýma rukama začala tu píseň zpívat v neznámém jazyce, zatímco piano jí dělalo dál doprovod. Ve svých bílých šatech a s dlouhými blond vlasy připomínala svým vzhledem a hlasem anděla.

Tyto dva zázraky vliyly přesvědčení do srdcí celého obcenstva. Na sedm set lidí se namačkalo do uliček s touhou dostat se dopředu a odevzdat svůj život Ježíši Kristu. Jelikož vpředu nebylo pro tolik lidí dostatek místa, většina z nich poklekla v uličce a křičela: “Bože, smiluj se nade mnou hříšníkem.”

Když modlitba posléze skončila, dva muži vedli na stupínek slepého muže, aby se za něj Bill modlil.

Bill se jej zeptal: “Pane, věříš, že to, co říkám je pravda?”

“Ano, věřím,” zněla odpověď.

Pak se dostavilo vidění. Bill řekl: “Jmenuješ se John Rhyn. Jsi katolíkem. Bydlíš v Benton Harbour, kde prodáváš na rohu ulice noviny. Byl jsi slepý téměř dvacet let. Tak praví Pán, jsi uzdraven.”

Rhyn se poškrabal na hlavě. “Ale já stále nevidím.”

“To s tím nemá nic společného. Jsi uzdraven. Měl jsem vidění a vidění nikdy nezklame.”

John Rhyň poděkoval a byl odveden zpět. Později v ten večer, ti stejní lidé přivedli Johna Rhyň do modlitební řady znovu. Rhyň řekl: “Pane Branhame, ty jsi řekl, že jsem byl uzdraven.” “A ty jsi odpověděl, že mi věříš,” odporoval Bill.

“Já ti věřím. Ty jsi mi řekl o událostech z mého života, o kterých jsi nemohl mít ani tušení. A proto nemám důvod ti nevěřit. Prostě nevím, co bych měl teď dělat.”

Bill pochopil, že ten muž potřebuje něco, co by mocně upevnilo jeho víru. “Jen si opakuj: ‘Jeho ranami jsme byli uzdraveni’ a vydávej svědectví všem lidem, že tě Pán uzdravil. To se stane, neboť to je ‘Tak praví Pán’.”

Na druhý večer ve shromáždění seděl John Rhyň na balkóně. Během kázání vstával a vykřikoval: “Sláva Bohu za jeho uzdravení!” Ačkoliv byl slepý, jako předtím.

Toho druhého večera, procházela modlitební řadou žena s dívkou, která měla jednu nohu v sádře. Když Bill uviděl tuto sádku, řekl: “Sestro, to dítě má koňskou nohu, že ano? Sestro, uděláš, co ti řeknu?” Žena řekla, že ano. Aniž se za dívku pomodlil, přikázal mamince: “Jdi domů, a ještě dnes večer ji sundej sádku z nohy. Uvidíš, že noha bude normální. Přiveď ji zítra večer a svědč o tom, jak velkou věc Ježíš Kristus učinil.”

Naprostě výjimečný zázrak se stal druhý večer, když Ježíš Kristus vrátil zrak slepé dívce. A přece každé jedno uzdravení, ač neobyčejné nebo neokázalé bylo důležité pro osobu, která ho přijala - jako například šilhavá dívka, která nemohla dostat modlitební lístek. v polovině modlitební bohoslužby tato dívka šla do vstupní haly, kde paní Bosworthová prodávala křesťanskou literaturu a uviděla pláčící dívku a zeptala se jí, co se jí stalo.

“Právě jsem na pódiu viděla šilhavou dívku, jak byla uzdravena,” vzlykalo děvče. “Kdybych se jen mohla dostat do modlitební řady, mohla bych být rovněž uzdravena. Ale nedostala jsem modlitební lístek.”

Když paní Bosworthová spatřila, jak hrozně šilhá tato dívka, probudil se v ní soucit. Nepotřebuješ k tomu modlitební lístek, sestro,” řekla dívence. “Potřebuješ víru. Řeknu ti, co bys měla teď udělat. Vrať se zpět na místo, ze kterého budeš vidět na bratra Branhama, a celým srdcem věř, že rozpoznání je darem Božím. Mohu tě ujistit, že během několika minut tě vyvolá.” Bill byl na pódiu odvrácen od dívky zády a modlil se za ty, kteří byli v modlitební řadě. Najednou za sebou pocítil mocný tah víry, obrátil se tam a hledal její zdroj v zadní části budovy. Bylo tam tolik věřících lidí, že bylo těžké určit o koho jde.

Ale vycítil, že něčí víra se přehoupla do vyšší úrovně. Pak ji Bill našel. Řekl do mikrofonu: “Mladá žena v zeleném kabátě, sedící tam vzadu. Jsi šilhavá, je to tak? Už se více neboj, Ježíš Kristus tě uzdravil.” v okamžiku byly její oči normální.

Než modlitební bohoslužba skončila, Bill měl závratě hlavy z vyčerpání. Belhal se dolů z pódia na místo, zakryté před obecenstvem oponou.

Čekal tam na něj netrpělivě baptistický kazatel, dr. Pedigrew, a chtěl si s ním promluvit. “Pane Branhame, používáte tu nejmizernější mluvnicku, jakou jsem kdy slyšel užívat nějakého veřejného řečníka. A když se postavíte před tak početné obecenstvo - to prostě působí hrozně!”

Bill už v minulosti hovořil s dr. Pedigrewem a věděl, že on působil svou uhlazenou a preciznou výmluvností jako diplomat. “Ano, pane,” přiznal Bill pokorně, “vím, že moje gramatika je bídná. Jsem nejstarší z deseti dětí a můj otec onemocněl, když jsem byl mladým chlapcem a tak jsem musel pracovat místo toho, abych chodil do školy.”

“To není omluva,” trval na svém Pedigrew. Nyní jsi mužem. Můžeš si udělat korespondenční kurs a trochu oprášit svoji gramatiku.”

“Dobrá, ale teď mne Pán povolal ke svému dílu a celý čas strávím na modlitbách za nemocné. Nemám moc volného času.”

“Je to ostuda,” spílal dr. Pedigrew. Celé ty tisíce lidí slyší, jak používáš slova jako ‘*hain’t, fetch a tote*’.”

“Ó, domnívám se, že mi rozumí dobře.”

“O to se nejedná. Tito lidé se na tebe dívají jako na vůdce. Jsi povinen jim ukázat, co se sluší. Například dnes jsi řekl: “Nechť všichni přicházejí kolem toho bidélka.”

“Ano, pane. To je špatné?”

“Ne, ne, ne! To je pulpít a ne bidélko.⁸ Lidé si tě budou více cenit, když tvoje výslovnost bude správná.” Strhaný vyčerpáním z rozpoznávání už neměl sílu pokračovat v diskusi. “Pane, tyto lidi tam nezajímá, zda řeknu bidélko nebo pulpít. Oni chtějí, abych žil správným životem a předvedl to, co řeknu. Nezastávám se ngramotnosti, která se, po pravdě řečeno, podílí na zlém stavu toho světa. Ale na druhé straně věřím, že člověk nemusí mít veliké vzdělání, aby mohl poznat Ježíše Krista a měl věčný život.”

⁸ v anglickém textu to je podobné - ‘pole pit’ a ‘pulpit.

Zrovna se ukázal Ern Baxter a osvobodil jej. Když Baxter odvážel Billa s rodinou zpět do hotelu Indiana, kde byli ubytováni, zeptal se: “Bratře Branhame, proč ses nemodlil za tu poslední dívku s koňskou nohou?”

“Nebylo nutné se za ni modlit, neboť odpoledne jsem měl vidění, jak byla uzdravena. Nikdy jsem nebyl svědkem selhání vidění.”

Margie Morganová řekla: “Bratře Bille, pomáhala jsem chromým lidem sedícím vepředu a pociťovala jsem tíhu zvláště za jednoho člověka. Myslím si, že to je kvůli tomu, že se velice podobá mému muži. Jmenuje se pan Leeman. Všiml sis ho?”

“Ne, nikoliv, sestro Margie. Podívám se na něj zítra.”

V pátek, během posledního večera ve Fort Wayne, řekl Bill svým manažerům, že by chtěl udělat “bleskovou řadu” pokud jsou v domnění, že to zvládne. Oni souhlasili s podmínkou, že se podělí se svým břemenem s místními kazateli, aby modlitební bohoslužba netrvala příliš dlouho. To se Billovi zamlouvalo.

Modlitba začala svědectvím ženy, která minulého večera přivedla k modlitbě svou dcerku s koňskou nohou. Po bohoslužbě vzala svou dcerku rovnou domů a celou hodinu jí trvalo sejmutí sádrového obvazu. Noha vypadala normální. Dnes ráno lékař udělal rentgenový snímek a potvrdil, že noha je perfektní.

Toto svědectví uvedlo do pohybu náladu masivní kolektivní víry. Do této “bleskové” modlitební řady se tlačilo tolik lidí, že mnozí, kteří byli těžce postiženi, se tam nemohli dostat vůbec. Bill si všimnul pana Leemana, chromého muže, který se podobal na manžela Margie Morganové. Někteří lidé mu pomáhali a snažili se ho dostat do modlitební řady; ale řada byla tak beznadějně přeplněná, že toho nebyli schopni. A tak tito lidé přinesli pana Leemana blíž k místu kde se Bill modlil, zvedli ho na pódium a položili na podlahu s důvěrou, že se tam za něj pomodlí. Naneštěstí, lidé přicházející v tom zmatku si nevšimli bezmocného muže ležícího na podlaze. Bílá košile pana Leemana měla na sobě brzo stopy po otisku bot.

Když Bill zpozoroval tuto nepřijemnou situaci pana Leemana, přistoupil k mikrofonu a řekl: “Nenechávejte zde toho chudáka.” Když promluvil, Billovy oči se setkaly s očima pana Leemana. Bill cítil tah víry pana Leemana. Dva muži odnesli pana Leemana zpět na jeho místo. Bill se cítil být veden, aby sestoupil za ním dolů a promluvil si s ním.

“Ó, bratře Branhame,” řekl pan Leeman, když se Bill vedle něj postavil, “kdybych se jen tam na stupínku mohl dotknout tvé nohavice věřím, že bych byl uzdraven.”

“Bůh ti žehnej, bratře,” řekl Bill - a najednou se nad ním prolomilo vidění. Kromě jiných věcí Bill uviděl pana Leemana jak kráčí uprostřed polí; zpozoroval nějakého muže, jak seskakuje z traktoru a běží mu naproti. Bill viděl, jak se ti dva muži vrhli do náruče. Pak se vidění přerušilo. Bill řekl: “Bratře, máš roztroušenou sklerózu, že ano. To ti způsobilo postupné ochrnutí a během posledních deseti let jsi byl upoután na lůžko. Jsi podnikatelem z Fort Wayne a nepřestal jsi pracovat. Vidím tě, jak ležíš na speciálním lůžku, které se zvedá a umožňuje ti psát na stroji.

Pan Leeman byl viditelně překvapen. “To souhlasí, bratře Branhame. Odkud to víš?”

“Pán Ježíš mi dal o tom vidění. Modlil ses horlivě a on vyslyšel tvou modlitbu. Ježíš Kristus tě teď uzdravuje. Postav se na nohy.”

V budově bylo tolik hluku a povyku, že jen několik lidí si všimlo, jak se starší muž poprvé po deseti letech postavil na nohy. Bill se začal vracet ke schodišti vedoucímu na pódium. Další starší džentlmen sedící v přední řadě vztáhl ruku a dotknul se Billova kabátu, když procházel kolem něj. Kostnatá ruka tohoto starého muže byla hrozně znetvořená. Něco řekl, ale Bill to nemohl pochopit. Sklonil se, aby ho v tom hluku slyšel.

Ten muž říkal: “Bratře Branhame, já vím, že když se jenom dotknu tvého oděvu, budu uzdraven.”

Najednou si Bill uvědomil, že toho muže už někde viděl - ve vidění, které měl ohledně pana Leemana. To je ten muž, který byl v traktoru.

“Ty jsi farmář, že ano? A jsi přítelem pana Leemana, který je tamhle.” Při tom ukázal prstem tam, kde nyní pan Leeman chodil kolem dokola se zvednutýma rukama a spolu s ostatními oslavoval Pána.

“Ano, ano.”

“Trápila tě artritida už několik let, ale neboj se, neboť, ‘Tak praví Pán, uzdravíš se’.”

NA DRUHÝ DEN RÁNO na dvěře Billova hotelového pokoje zazvonil poslíček. “Kazateli Branhame, je mi líto, že vás musím o tom informovat, ale nebudete se moci dostat ven hlavním vchodem. Někakým způsobem se

prozradilo, že jste zde ubytován a teď je vstupní hala ucpána lidmi, kteří se s vámi chtějí vidět.”

“To není dobré,” řekl Bill. “Právě se chystáme jít na snídani.” Poslíček měl ale návrh. “Mohu vás zavést do aleje přes kotelnu, pokud nebudete mít námitky, že budeme muset vylézt po hromadě popela.”

“To zní lépe, než se postit.”

“Půjdu se přesvědčit, zda je volný průchod a za několik minut se pro vás vrátím.”

Za chvíli se poslíček vrátil. Bill, Meda, Becky a Margie Morganová následovali mladého muže do suterénu, prošli kolem kotle ústředního topení, pak přes hromadu popela ke dveřím a byli v aleji. Nikdo je ani nezpozoroval. Aby se Bill zabezpečil, že nebude poznán, narazil si hluboko do čela klobouk a postavil si límeček nepromokavého pláště. Nesl svou dcerku Becky a přitulil se k její tvářičce, což způsobilo, že měl zakrytou svoji tvář. Procházeli ulicí č. 2 podél městského bloku a pak přešli na druhou stranu ulice k Hobbovu domu, do restaurace, do které několik posledních dnů pravidelně chodili. Najednou Bill pocítil chvění v těle a rozpoznal přítomnost Pánova anděla. Zastavil se.

“Co je, miláčku?” zeptala se Meda.

“Duch Páně mi říká, abych teď odbočil vlevo.” Bill podal svoji dcerku Medě a začal kráčet rovnou kupředu.

“Ale, bratře Bille,” řekla Margie, “zde je místo, kam jsme chodili jíst.”

Meda položila ukazováček k ústům. “Pssst. Ten pohled v jeho tváři znám z minulosti. On je teď pod vedením Ducha. Pokračujme za ním.”

Prošli kolem několika dalších bloků, když Bill odbočil do přeplněné kavárny pod názvem Millerova kavárna. Tam si nabrali jídla na bufetový způsob a posadili se u stolu. Ještě předtím, než si Bill vložil do úst první sousto topinky, jistá žena od vedlejšího stolu zakřičela: “Bože můj!” postavila se a pohleděla na Billa.

Margie zašeptala Billovi: “Raději zmizneme. Jestliže to neuděláme, celá tato hromada lidí tě tu chytí do léčky.”

“To neříkej, Margie. Duch Svatý něco dělá.” Žena od toho vedlejšího stolu přistoupila k Billovému stolu. Nervózně řekla: “Bratře Branhame, nemysli si o mně, že jsem bezohledná, ale myslím si, že tě Pán sem přivedl proto, aby ses setkal se mnou.”

“Proč mi rovnou neřekneš, oč se ti jedná, sestro?”

“Můj bratr a já jsme z Texasu.” Ukázala na muže s bledou tváří, který nadále seděl u vedlejšího stolu. Pozoroval je, ale vůbec se nenamáhal, aby se postavil. Nevypadal příliš zdravě. Žena pokračovala: “Můj bratr umírá na srdeční poruchu. Lékaři mu nemohou pomoci. Jeho srdce je zvětšené a tlačí na bránici. Před týdnem byl vyšetřen a lékař mu řekl, že mu už zbývá pouze málo dnů života. Bratře Branhame, my jsme jezdili za tebou během posledních deseti shromáždění až sem, ale můj bratr se nikdy nemohl dostat do modlitební řady. Chyběly nám peníze, ale chtěli jsme udělat ještě jeden pokus, prodali jsme krávu a tak jsme si opatřili peníze na cestu do Fort Wayne. Když jsme sem potom přijeli, nedostali jsme se do budovy. Včera večer jsem upadla do stavu zoufalství. Modlila jsem se celou noc. Dnes nad ránem jsem usnula a měla jsem sen, že Bůh promlouvá ke mně, abych vyhledala místo pod názvem Millerova kavárna; že tam mám být v devět hodin se svým bratrem a on že bude uzdraven.”

Bill se podíval na hodinky. Bylo přesně devět. “Přiveď sem svého bratra.” Bill vzal do své levé ruky pravou mužovou ruku. Měl pocit, jakoby se dotknul elektrického vodiče. Démonické vibrace přímo sršely v Billově paži. Dokonce se zastavily i jeho hodinky. Bill sklonil svou hlavu a tiše se modlil: “Otče, ve jménu Tvého Syna, Ježíše Krista, prosím, uzdrav toho muže.”

Vibrace ustaly. Muž si položil ruku na prsa a zhluboka se nadechl. “Cítím se nezvykle,” řekl. Znovu se nadechl z plných plic, překvapen, že necítí žádnou bolest. “Cože, tak jsem se necítil, ani když jsem byl mladý.”

Probíhající scéna přitahovala pozornost dalších spoluúčastníků snídaně. Třebaže ani neokusil jídla, Bill se rozhodnul, že to místo raději opustí dříve, než ho poznají další lidé a bude mít problémy se dostat ven. Jakmile se ocitnul před kavárnou, nějaká žena stojící hned za dveřmi s překvapením otevřela doširoka oči. Hned v následujícím okamžiku padla před ním na chodníku na kolena a uchopila jej za nohavice. “Ó, Bože,” vzlykala, se zavřenýma očima, “ó, Bože, děkuji Ti.” Byla to drobounká žena v černých šatech. z jejích očí kanuly slzy a celá se chvěla vzrušením. Bill položil jemně svoji ruku na její rameno: “Postav se, sestro, a řekni mi, co ti je.”

“Jmenuji se Damicová a jsem z Chicaga,” řekla třesoucím se hlasem, zatímco se postavila. “Mám zhoubný nádor. Ani na Klinice Mayo mi nemůžou pomoci. Byla jsem na ozařování a podrobila se radioterapií, ale nádor stále roste dál. Můj manžel vlastní velkou továrnu na špagety a tak jsem měla dost peněz na operaci. Ale lékaři mi řekli, že v mém případě mi to nepomůže. Bratře Branhame, sledovala jsem tvá shromáždění. Velice jsem se snažila k tobě dostat, ale nepodařilo se mi to. Modlila jsem se a modlila - jsem zoufalá. Dnes

ráno jsem měla sen, že si Pán přeje, abych přišla sem a postavila se před Millerovou kavárnou deset minut po deváté. A ty jsi zde!”

Bill ji vzal za ruku a modlil se: “Nebeský Otče, vím, že Ty jsi náš Vůdce. Uzdrav tu ženu ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna.” Za chvíli pocítil, jak vibrace rakoviny slábnou až zmizely úplně.

Cestou zpět do hotelu Indiana se Meda chtěla zastavit v papírnictví a koupit omalovánky a pastelky pro Becky, aby se v hotelu zabavila. Bill se ztratil někde v oddělení sportovních potřeb a prohlížel si rybářskou výstroj. Znovu pocítil přítomnost anděla. Sklonil svoji hlavu a modlil se: “Nebeský Otče, co si přeješ, abych učinil?”

Tak zřetelně, jak slyšel hlas své manželky, která hovořila s prodávacem, slyšel Bill anděla, který mu přikazoval: “Jdi na konec bloku, přejdi silnici na druhou stranu ulice a zastav se.”

Medu a Margie poslal do hotelu a řídil se instrukcí Pána. Dlouho stál na rohu ulice a pozoroval velikého, kostnatého Ira pískajícího na píšťalce a řídícího provoz. Lidé na křižovatce přicházeli a odcházeli. Bill si prohlížel jejich tváře a byl zvědav, proč si Pán přeje, aby tam stál. Asi za deset minut si všiml mladé ženy, přicházející k obrubníku na protější straně ulice. Měla na sobě černo bílé kárované šaty a stylový vlněný skotský baret. Na Billa udělala nevysvětlitelný dojem, že to je asi ta osoba, se kterou se má setkat. Přešel kousek dál, tak, aby v případě, že žena projde na druhou stranu ulice, procházela kolem něj. Policajt zvedl ruku a zapískal; auta se zastavila a mladá žena přecházela na druhou stranu vozovky. Měla skloněnou hlavu a přešla těsně kolem Billa, aniž by si jej všimla. Bill pozoroval, jak se vzdaluje a pomyslel si: “To je zvláštní. Proč si Pán přál, abych se k ní přiblížil?”

Mladá žena ušla asi deset metrů, zastavila se a otočila. Na jejím obličejí se promítlo překvapení: “Ó, bratr Branham!” Rychle se hnala k němu. “Bratře Branhame, snad to není sen, je to skutečnost?”

“Ano, sestro, to jsem já. Máš nějaký problém, kde ti mohu být nápomocen?”

Chrlila ze sebe slova, jako kdyby se obávala, že on zmizne předtím, než mu to řekne. “Jsem z Kanady. Jsem na invalidním důchodu a pobírám 150 dolarů ročně. Na cestu do tvých shromáždění jsem utratila zbytek svých peněz, ale nedostala jsem se do modlitební řady. Poslední dvě noci jsem spala v křesle v hotelovém vestibulu. Dnes ráno jsem utratila svých posledních pět centů za šálek kávy a teď jdu směrem k hlavní silnici, abych se autostopem dostala zpět domů. Najednou se přihodilo něco zvláštního. Slyšela jsem nějaký hlas jakoby

v hlavě, který mi říkal, abych se otočila a šla opačným směrem. A ve chvíli, když jsem zvedla hlavu, uviděla jsem tebe.”

“Co potřebuješ, sestro?”

“Mám zmrzačenou ruku. Když jsem byla mladou dívkou, jezdila jsem na psu. Spadla jsem na ruku. Od té doby mi nikdy nefungovala správně.”

V Billových myšlenkách nebylo více pochyb ohledně toho, co má udělat. “Vztáhni ruku,” nařídil. “Ježíš Kristus tě uzdravil.”

Mladá žena zvedla svou zmrzačenou končetinu a začala křičet, když spatřila, že postižená ruka je stejně zdravá jako ta druhá. Lidé z ulice se začali shlukovat kolem Billa a prosit o modlitbu. Irský policajt opustil svůj post a připojil se k nim. Tam na ulici ve Fort Wayne, v Indianě, vedl Bill modlitební řadu, která trvala téměř hodinu. Nakonec jej našel místní pastor a doprovodil ho zpět do hotelu.

PO SKONČENÍ shromáždění v Fort Wayne se Johny Rhyn vrátil do Benton Harboru, v Michiganu. Dva týdny stával na rohu ulice, prodával noviny a vykřikoval: “Zvláštní, zvláštní vydání, sláva Pánu, že mne uzdravil,” ač bylo vidět, že je stále slepý a tak si všichni mysleli, že je padlý na hlavu. Jednou jej jistý chlapec z novinového stánku zavedl k holiči, aby ho oholil. Když mu holič mydlil tvář, tropil si z něj žerty: “Johne, někdo mi řekl, že jsi byl ve Fort Wayne u toho kazatele - blouznívce, aby se za tebe pomodlil. Dokonce jsem slyšel, že jsi byl uzdraven.”

John odpověděl: “To je pravda. Chvála Pánu za uzdravení.”

Jakmile to vyslovil, vrátil se mu zrak. Zakřičel radostí, vyskočil z křesla a běžel na ulici s ručníkem na krku, a hlasitě sděloval dobrou zprávu všem, které potkal. v ten večer ještě telefonoval Williamu Branhamovi.

Za několik měsíců se Bill zastavil v Benton Harboru a Johny Rhyna navštívil. Tento sedmdesátiletý muž mu názorně ukazoval, jak ostrý je jeho zrak tím, že hlasitě četl z novin. Potom Rhyn poprosil Billa zda by s ním nešel do Židovské synagogy, kde si s ním chtěl promluvit rabín. Bill souhlasil. Židovská synagoga se nacházela na kopci, s výhledem na přístav. Ke dvěřím synagogy přišel mladý rabín s ryšavou bradou. Když přivítal své návštěvníky, rabín řekl Billovi: “Vím, že John byl slepý. Mnohokrát jsem mu dával na ulici almužny. Chci vědět jakou autoritou jsi mu otevřel oči?”

“Já jsem jeho oči neotevřel. Udělal to Ježíš Kristus, Syn Boží.”

“To je absurdní. Ježíš Kristus nebyl Synem Božím a nebyl Kristem. Když přijde Mesiáš, bude mocným vládcem.”

“Pane, čekáte na Jeho druhý příchod. Ale to stejné Písmo hovoří o jeho prvním příchodu, jako o beránku vedeném na porážku.”

Rabín zavrtěl hlavou: “Vy pohané mluvíte o Bohu ve třech osobách. Říkáte Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý. To dokonce nedává smysl. Jestliže Otec je osobou a Syn osobou pak máte víc než jednoho Boha, a to znamená, že máte bohy jako pohané. Vy pohané nemůžete rozdělit Boha na tři části a dát Ho Židům.”

Bill odpověděl: “Snad někteří křesťané rozdělili Boha na tři části, ale já ne. Bůh je jeden. Ve Starém zákoně byl uveden ve známost jako Jahve a On se projevil rozmanitým způsobem, jako ohnivý sloup, který vyvedl Izraelské děti z egyptského otroctví. v Novém zákoně se Bůh projevil v těle ve svém Synu Ježíši, aby zemřel za hříchy světa. Pane, nevěříš svým vlastním prorokům?”

“Jistě že věřím.”

“Izaiáš řekl: ‘Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.’ Jak tedy vidíš to nejsou tři různé osoby; to je jeden Bůh, který se zjevuje ve třech úradech. v každém úradě se Bůh zjevuje v jiné formě, nejprve jako Otec, potom jako Syn a dnes jako Duch Svatý. To je důvodem, proč křtím lidi ve jménu Pána Ježíše Krista, neboť to je jméno Otce, Syna a Ducha Svatého.”

Slza stékala po hustém rabínově plnovousu. Bill byl plný naděje. “Ted věříš, že Ježíš byl Mesiášem, že ano?”

Rabín poukázal na symbol svého kněžství - šesticípu Davidovu hvězdu na vrcholku synagogy. Řekl: “To mi zajišťuje dobré živobytí. Kdybych nebyl rabínem, snad bych se musel vláčet po ulici a žebrať o něco k jídlu.”

“Raději bych pil vodu ze studny a pojídal suchary, ale říkal lidem pravdu,” řekl Bill, “než abych jedl denně smažené kuře a obhajoval lež.”

Rabín se začal třást, obrátil se a odešel zpět do synagogy.

KRÁTCE PO TOMTO interview William Branham konal jednodenní uzdravovací bohoslužbu v Pine Bluffu, v Arkansasu. Po skončení shromáždění se vrátil do svého pokoje, ve třetím patře hotelu na okraji města. Byl unaven a tak si ve svém obleku lehl na postel, a za chvíli upadl do hlubokého spánku, když najednou uslyšel klepání na dveře. Byl to hotelový zřízenec.

“Jste kazatel William Branham?”

“Ano. Děje se něco?”

Muž upadl do rozpaků. “Je mi líto, ale musím vás požádat, abyste opustil hotel.”

“Proč? Co jsem udělal?”

“Neudělal jste nic špatného, ale my si prostě tohle kolem hotelu nemůžeme dovolit.” Zřízenec přistoupil k oknu a ukázal prstem na ulici.

Bill přistoupil k oknu a podíval se. To byl pro něj šok. Řada lidí se táhla z hotelového vestibulu až na vzdálenost městského bloku.

“Nějak se muselo prozradit místo vašeho pobytu a já je nemohu přesvědčit, aby odešli.”

Bill se cítil tolik unaven, že ten problém byl pro něj téměř neřešitelný. “Opravdu, pane, nevím, co si mám počít.”

Zřízenec přišel s vlastním plánem. Jděte k nouzovému východu do aleje a já během toho zavolám taxi. Řeknu taxikáři, aby přijel do aleje a odvezl vás. Už jsem vám zajistil pokoj v jiném hotelu ve městě.”

Bill se znovu podíval z okna. Sněžilo. Viděl maminky, jak drží noviny nad svými nemocnými dětmi a tím je chrání před sněhem. Viděl jiné lidi s hůlkami. Všiml si silně třesoucího se muže, buď následkem chladu nebo ochrnutí. Bill se nemohl odhodlat k tomu, aby je tak nechal. Řekl manažerovi: “Mám jiný plán.”

Oblékl na sebe kabát a šel dolů na ulici, kde se na rohu zastavil. Tam na ulici v Pine Bluffu, pod žlutavým světlem lucerny se sněhovými vločkami padajícími na hlavu, se Bill modlil za nemocné. Tato modlitební řada přinášela stejné výsledky jako obdobné řady v plánovaných shromážděních. Jeden muž odhodil svou hůl a křičel: “Sláva Ježíšovi, jsem uzdraven!” Pak byl uzdraven další a další, což vyvolávalo více a více díkuvzdání. Někdo začal zpívat. Další se k němu připojili. Víra rostla. Sněhové vločky padající kolem světla lucerny se třpytily na pozadí temné oblohy. Byla to jedna z nejkrásnějších modlitebních bohoslužeb v životě Billa. Setrval na ulici, dokud mu neprokřehly prsty a nebylo více lidí, za které by se mohl modlit. Pak se doplahočil zpět do svého hotelového pokoje a usnul.

ASI MĚSÍC po shromážděních ve Fort Wayne pořádal Bill bohoslužbu v Little Rocku, v Arkansasu. Pani Damicová se ho také zúčastnila a s horlivostí povstala, aby vydala svědectví - ani jedna buňka rakovinného nádoru nezůstala v jejím těle!

Po uplynutí několika týdnů Bill obdržel dopis od pana Leemana, ve kterém psal, že lékaři nenašli ani stopu po roztroušené skleróze v jeho těle. Psal, že právě před týdnem, když se projížděl krajinou, setkal se se svým přítelem farmářem, který byl postižený artritidou a on právě oral pole. Pan Leeman zastavil svůj vůz a šel brázdou směrem k traktoru. Když uviděl přicházet svého přítele, slezl z traktoru a běžel mu naproti. Setkali se uprostřed pole a padli si do náruče, střídavě zvedali jeden druhého a společně velebili Ježíše Krista. (Bill si vzpomněl na své vidění a usmál se.) Pan Leeman se zmínil v dopise ještě o jedné věci. Řekl, že všem známým vyprávěl o svém uzdravení, včetně jednoho přítele z Anglie, který byl mimochodem soukromým sekretářem krále Jiřího VI.

Tím bylo možno pochopit telegram, který Bill obdržel z Anglie o několik dnů později. Zdravotní stav krále Jiřího, kterému nyní bylo 64 let, se během několika posledních let zcela evidentně zhoršoval. Ohromen zprávou o uzdravení pana Leemana si král přál, aby William Branham přiletěl do Anglie a modlil se za něj. Bill to považoval za Boží vůli, neboť se právě chystal na cestu do Skandinávie a to na jaře 1950 roku. Nebude tedy pro něj problém, aby se zastavil v Londýně a pomodlil se za jeho Veličenstvo krále Jiřího.

Bill se rozpomenul na tu noc, kdy obdržel pověření. Vzpomínal, co mu bylo andělem řečeno : *“Pojedeš do mnoha míst na zeměkouli a budeš se modlit za krále, panovníky a vládce ...”* v té době to vypadalo přitažené za vlasy a nepravděpodobné. Nyní se to stává skutečností.

PO DELŠÍM odpočinku byl Wiliam Branham schopen pořádat delší kampaně. A tak v lednu 1950 pro něj jeho manažeri naplánovali v Houstonu v Texasu 17 večerů po sobě. Shromáždění začala v koncertním sále, ve kterém bylo místo pouze pro 4 000 návštěvníků. Hned první večer bylo vidět, že tato malá budova nemůže pojmout takové množství lidí, kteří chtěli přijít. Druhý večer byla shromáž

KAPITOLA 46

ANDĚL VYFOTOGRAFOVÁN V HOUSTONU

1950

měli všichni postaráno o místo k sezení. Průměrná návštěvnost dosahovala každý večer asi 8 000 lidí, s výjimkou posledních dvou večerů kampaně, kdy nějaké nepředvídané oznámení náhle naplnilo budovu do posledního místa.

Ačkoli mnozí z křesťanských kazatelů města spolupracovali s úsilím o zdárný průběh těchto shromáždění, byli i takoví, kteří odmítli svou pomoc. Jeden kazatel si dokonce dovolil rozpoutat prudký, veřejný útok proti Branhamově kampani. Kazatel Best byl čerstvě po návratu z Baptistického semináře pro duchovní, a teď byl pastorem veliké církve v Houstonu. I proti jeho striktnímu varování, někteří členové jeho sboru navštěvovali Branhamovy bohoslužby. To přivedlo dr. Besta ke vzteku. v ranních novinách umístil dlouhý článek, kde obecně a zlomyslně kritizoval Božské uzdravení a obzvláště pak Wiliama Branhama.

Fred Bosworth přinesl Houstonskou kroniku rovnou do Billova pokoje v hotelu Rice. "Bratře Branhame, podívej se. Tady ve městě působí nějaký kazatel, jistý dr. Best, který tě vyzývá k diskusi na téma Božského uzdravení. Poslouchej, co zde napsal. 'Wiliam Branham je náboženský fanatik a podvodník. Měl bych se postarat o to, aby byl vyhnán z tohoto města!' Bratře Branhame, na tvém místě bych přijal tuto výzvu a dal tomu vychytralému zelenáči nějakou pořádnou lekci ze Slova Božího."

"Bratře Bosworthe, nemíním se s nikým hádat. Bůh mě sem poslal proto, abych se modlil za nemocné. Jsou zde tisíce těch, kteří tomu věří. Proč bych se měl hádat s nějakou horkou hlavou, která tomu nevěří? Nechme ho na pokoji. Ježíš řekl, že budou takoví jak on. Slepí vůdcové slepých."

Když jedna výzva prošla bez povšimnutí, druhý den si zaplatil doktor Best další článek, tentokrát ještě kousavější. Fred Bosworth prudce vstoupil do

Billova pokoje, hodil noviny na postel a řekl: "Ani tomu nebudeš věřit, co si ten kazatel dovolil o tobě napsat."

"A copak zase napsal?"

Bratr Bosworth vzal noviny do ruky a četl: "William Branham se bojí pravdy. Bojí se prověřit své učení o Božském uzdravení ve světle Slova Božího. Když se před něj předkládá skutečné evangelium, stydí se prodiskutovat toto téma, protože by to odhalilo jeho bludy. On se spokojí se sváděním bídných a negramotných lidí svou chytrou směsí psychologie a předsudků." Bosworth hodil ten kus papíru znovu na postel. "Bratře Branhame, nenech ho takto znevažovat Slovo Boží. Přijmi tuto výzvu."

"Bratře Bosworthe," řekl Billy klidně. "Každý večer přichází do shromáždění 9 000 lidí a asi 7 000 z nich touží po modlitbě. Mám před sebou tady v Houstonu už jenom pár dnů! Proč si pošetile zahrávat s nějakých zbrklým chlapíkem, když se místo toho můžeme modlit za nemocné a potřebující?"

"Ale, bratře Branhame, všichni lidé přicházející do těchto shromáždění by měli vědět, co je pravda. Někteří z nich se už začínají pozastavovat nad tím, zda vůbec víme o čem mluvíme."

"Je na mě pomazání Ducha Svatého, bratře Bosworthe, nemám čas na hádky."

"Pak mi dovol, abych tuto výzvu přijal já."

Bill se upřeně podíval na toho 73-letého bojovníka Evangelia a vzpomněl si na jedno místo Písma, ve kterém četl, jak Kálef požádal Jozua, aby mu dovolil zaútočit na Anakitské. Řekl mu: "Je mi už 85 let a jsem stále stejně silný jako tehdy, když mě před 45-ti lety poslal Mojžíš prozkoumat kananejskou zem." Billy řekl: "Bratře Bosworthe, obdivuji tvou horlivost." Ale tato slova jen tak utrousil a nebyl si docela jistý, jestli to měl říct, nebo raději ne.

Bosworth vycítil Billovu nerozhodnost a proto vedl svou při dál. "Tento muž nemá na svou obranu ani jediné místo Písma. Dovol mi, abych mu to dokázal. A nejen jemu, ale všem těmto lidem, kteří se snaží najít dostatek víry k uzdravení."

"V pořádku bratře Bosworthe, jestli chceš, udělej to, jen jestli mi slíbíš, že se nebudeš hádat."

Fred Bosworth zářil radostí. "Slibuji, že se nebudu hádat. Jen jim předložím Evangelium." Vrátil se do svého pokoje celý vzrušený, a hned dal odpověď novinářům, kteří čekali dole.

V dalším vydání Kroniky byl senzační článek o nadcházející diskusi pod fantastickým titulkem: "CÍRKEVNÍ KOŽICHY SE BUDOU PRÁŠIT." Associated Press okamžitě rozeslala tento článek do okolních novin. To vzbudilo veliký zájem v celém regionu a lidé začali proudit do Houstonu, aby sami byli svědky této pře. Debata měla začít v 6 hodin večer. Téměř všech 30 000 sedadel v Samově Houstonské posluchárně bylo obsazeno.

Billy původně neměl v úmyslu tam jít, načež se zúčastnit této debaty. Samotná myšlenka na to, že by měl naslouchat dvěma mužům, kteří se hádají o Božském uzdravování se mu jednoduše nezamlouvala. Viděl to tak, že Slovem Božím by se mělo žít a nikoli o něm debatovat. Ale když se setkání blížilo, cítil, že by tam měl přece jenom jít. Doprovázela jej Meda, bratr Howard a dva policisté. Když přijeli k posluchárně, volná místa byla už jen na třetím balkóně. Bill si zvedl límeček kabátu, klobouk si nasadil hluboko do čela, vystoupil po schodišti a posadil se do 30-tého oddělení na balkóně. Nikdo ho nepoznal.

Fred Bosworth, který se ještě nikdy předtím nezúčastnil veřejné debaty, přišel s dlouhým seznamem biblických citátů. Myslel si, že oni dva budou ve své diskusi prostě procházet jednotlivými biblickými verši a koncepty. Ale dr. Best se naučil debatovat v semináři. Navrhl, aby kazatel Bosworth jako první předložil svou spornou záležitost. On, že pak vezme druhou půl hodinu a předloží svůj názor. Pokud dojde k nějakým sporným otázkám, k tomu bude dán prostor až nakonec.

S hluboko zakořeněnou důvěrou, která byla výsledkem mnoha let modlitby a studia, Fred Bosworth vstoupil na pódium. "Doktore Beste, je mi líto, že musíme takovým způsobem diskutovat o Slově Božím, ale v novinách jste prohlásil, že bratr Branham je podvodník a že neexistuje taková věc jako je Boží uzdravení. Předmětem diskuse dnes večer není samotný dar rozpoznání bratra Branhama. Boží dary se budou obhajovat samy. Hlavní námět diskuse je to, zda Boží uzdravení je vyučováno v Bibli." Bosworth si vzal do ruky své poznámky. "Mám tady několik stovek odstavců z Písma, které dokazují, že Kristovo stanovisko k otázce nemocných je dnes stejné jako kdysi. Jestliže můžete vzít některý z těchto veršů a prokázat nesprávnost mého tvrzení nějakým dalším místem v Bibli, pak už nebudeme mít o čem diskutovat - přiznám svou porážku a odejdu z tohoto pódia."

Zde Fred Bosworth nabídnul jednu kopii těchto biblických poznámek svému oponentovi. Doktor Best aniž by se jich dotknul, řekl: "Budu se tím zabývat, až vystoupím tam nahoru. Jen si klidně povídejte, co chcete."

"Tak tedy, pane Beste, chtěl bych vám postavit jednu otázku a stačí když mi odpovíte ano nebo ne. Lze vykupitelské jméno Jahve aplikovat na Ježíše?"

Dr. Best se ani nepohnul.

Fred Bosworth pokračoval: "Jelikož jste učený dr. Beste, vím, že znáte sedm složených jmen Jahve, která se vyskytují ve Starém Zákoně. Každopádně bych je chtěl stručně připomenout kvůli našemu publiku. Na šesté a sedmé straně Scofieldovy Bible s poznámkami, dr. Scofield v poznámce pod čarou uvádí úplně jasně, že Jahve je vykupitelské Boží jméno a znamená samoexistujícího, který se zjevuje. Ve Svém vykupitelském vztahu k člověku má Jahve 7 složených jmen, ve kterých se zjevuje jako ten, který vychází vstříc každé potřebě člověka v jeho padlém stavu. Pan Scofield uvádí tato jména takto:

Jahve-shammah - Hospodin je přítomen

Jahve-shalom - Hospodin je naším pokojem

Jahve-ra-ah - Hospodin je pastýřem

Jahve-nissi - Hospodin naše korouhev

Jahve-tsidkenu - Hospodin naše spravedlnost

Jahve-jireh - Hospodin, který si opatřuje (oběť)

Jahve-rapha - Hospodin, který uzdravuje

"Tak tedy znovu se vás ptám, dr. Beste, lze některé z těchto vykupitelských jmen Jahve aplikovat na Ježíše?"

Dr. Best se zavrtěl na svém sedadle, ale neodpověděl.

"Copak, pane Beste. Jsem překvapen, že neodpovídáte. Jsou to jedny z nejjednodušších argumentů, které tady mám. Copak si neuvědomujete k čemu směřuji? Jestliže Jahve-jireh lze vztahovat na Ježíše, a každý křesťan s tím jistě bude souhlasit, pak i jméno Jahve-rapha musí být na něj aplikováno. Jestliže Ježíš je Boží obětí, kterou obstaral, aby nás zachránil z našich hříchů, pak musí být rovněž naším Uzdravitelem. Co tomu říkáte, pane Beste?"

"Já - ach, budu se tím zabývat, až přijdu tam nahoru. Jen si klidně využijte svůj čas."

A tak dalších 20 minut se kazatel Bosworth dotýkal tolika míst Písma pojednávajících o uzdravení, nakolik mu stačil čas. Objasňoval je a splétal dohromady v přesvědčivý gobelín pravdy. Připomínal následující verše Písma:

... nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.

Exodus 15,26

... kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé,

Žalm 103,3

Když potom nastal večer, přivedli k němu mnoho lidí posedlých démony a on ty duchy vymítal Slovem a uzdravil všechny nemocné, aby se naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše: "On sňal naše slabosti a nesl naše nemoci."

Matouš 8,16 -17

Ježíš tedy obcházel všechna města a vesnice, vyučoval v jejich synagogách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každý neuh mezi lidmi.

Matouš 9,35

A kamkoli přišel, do vesnic, do měst nebo na venkov, lidé pokládali nemocné na tržištích a prosili Ho, aby se mohli dotknout aspoň cípu Jeho roucha. A kdokoli se Ho dotkl, byl uzdraven.

Marek 6,56

A každý ze zástupu se Ho snažil dotknout, poněvadž z Něho [Ježíše] vycházela moc a uzdravovala všechny.

Lukáš 6,19

Bůh obdařil Ježíše z Nazaretu Duchem Svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním.

Skutky Apoštolů 10,38

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.

Židům 13,8

... Jeho rány vás uzdravily.

1. Petrova 2,25

... A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Matouš 28,20

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky;

budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na nemocné budou vzkládat ruce a uzdraví je.

Marek 16,17.18

Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.

Jakub 5,15

... Věřte, že všecko, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít.

Marek 11,24

Ježíš mu řekl: "Můžeš-li tomu věřiti. Všechno je možné tomu, kdo věří."

Marek 9,23

Kazatel Bosworth citoval tato místa Písma a zdůrazňoval, že jsou tématem všech kampaní Wiliama Branhama. Tím, čím byl Ježíš Kristus v minulosti, je i dnes a bude po celou věčnost. Jeho ranami jsme byli uzdraveni. Než uběhlo půl hodiny, kazatel Bosworth stačil předložit pouze část veršů z Písma, které si poznamenal, ale publikum už mělo jistou představu. Ježíš Kristus Spasitel je rovněž Ježíš Kristus Uzdravitel. Ted přišel čas na dr. Besta, aby čelil tomuto přesvědčení.

Dr. Best začal z 1. Korintským 15:

... tak je to také se zmrtvýchvstáním. Rozsívá se v pomíjivosti, křísí se v nepomíjivosti ... rozsívá se ve slabosti, křísí se v moci ... A když toto pomíjivé oblékne nepomíjivost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční to slovo, které bylo napsáno: "Smrt byla pohlcena ve vítězství."

Dr. Best argumentoval tím, že Bůh nejeví zájem o uzdravení lidských těl. Zajímá se pouze o spasení jejich duší. Jinak by křesťané umírali pouze stářím, poněvadž by je Bůh uzdravil pokaždé, když onemocní. Ale jelikož křesťané jsou i nemocní a umírají, jako všichni ostatní, kde potom je ta Boží uzdravující moc? Jistě, On uzdravoval, když byl na zemi, ale to bylo pouze pro Jeho den, aby dokázal, že je Syn Boží. Dnes ta uzdravovací síla není potřebná jako důkaz, protože to máme zaznamenáno v Novém Zákoně.

Po půl hodině, bylo patrné, že jeho argumenty jsou pro publikum nepřijatelné. A to dr. Besta nazlobilo. "Pouze ničemové a náboženští fanatici věří v Božské uzdravení," křičel. "Žádný opravdový baptista nebude věřit takovému brebentění."

Fred Bosworth přistoupil k druhému mikrofonu. "Moment, pane Beste. Ted' se chci zeptat obecnostva - kolik z vás baptistů zde přítomných může dokázat na základě lékařského osvědčení, že jste byli uzdraveni během těchto houstonských shromáždění? Můžete prosím povstat?"

Povstalo asi 300 lidí.

"To nejsou žádné důkazy," zavrčel dr. Best. Lidé mohou dosvědčovat cokoliv."

Ale bratr Bosworth klidně odpověděl: "Slovo říká, že to je pravda a důkazy jsou v těchto lidech. Jak můžete takovou věc zapírat?"

Vzteklý dr. Best zařval: "Přiveďte toho Božského uzdravitele at mi předvede ty věci tady na pódiu."

"Jakže, pane Beste. Přece bratr Branham není žádný Božský uzdravitel. Nikdy nic takového o sobě neřekl. Jednoduše prosí Ježíše Krista o uzdravení pro tyto lidi."

Dr. Best neposlouchal. "Přiveďte toho Božského uzdravitele," křičel. "Rád bych viděl, jak někoho uzdraví."

"Pane Beste, jste kazatelem spasení v Ježíši Kristu?"

"Jistě, ano."

"Dělá to z vás Božského spasitele?"

"Samozřejmě, že ne."

"Nuže, stejně tak zvěstování uzdravení v Ježíši Kristu nedělá z bratra Branhama Božského uzdravitele."

"Objasněte mi tedy prosím, proč nechal napsat na plakát: 'Zázraky každý večer.'"

"Za prvé, na ten plakát jsem to nechal napsat já. A ten plakát mluví pravdu. Zázrak je něco, co nemůže být pochopeno lidským rozumem. Bratr Branham má nadpřirozený dar, pomocí kterého může vidět do lidských životů a předvídat budoucí události. A navíc, to co vidí je vždy pravdivé, nikdy to nezklame. Tomu se říká zázrak. Setkáváme se s tím na každém večerním shromáždění. Můžete přijít zítra večer a sledovat to s ostatními."

"Moment," řekl dr. Best. Obrátil se a pokynul na dva fotografy, aby přišli dopředu. Kipperman a Ayers byli profesionálními fotografy ze studia Douglas z Houstonu a byli členy Sdružení amerických fotografů. Měli pořídit snímky z této diskuse pro článek, který měl vyjít na druhý den v novinách. Dr. Best si je osobně najal a proto si dělal nárok na to, že bude řídit obsahem všech zde pořízených fotografií. Prudce vyvrátil svou pěst k nosu svého oponenta a řekl: "Ted udělejte fotku." Po záblesku dr. Best napřáhl svoji ruku, přiložil ji pod bradu bratra Boswortha a zavrčel: "Udělejte další." A pak předstíral nastrojené pózy, dokud neudělali 6 záběrů.

Fred Bosworth řekl: "Co se mne týče, považuji toto shromáždění za ukončené. Pan Best není schopen odpovědět na ani jedno místo Písma, které jsem mu předložil. A tak jsem přesvědčen, že prohrál tuto debatu. Kolik z vás se mnou souhlasí? Řekněte: 'Amen.'"

V této obrovské kopuli zaznělo mohutné "Amen."

Do krajnosti rozčilený Best řval: "Přiveďte toho Božského uzdravovatele. Chci se přesvědčit, co je schopen udělat, když ho budu pozorovat."

Bratr Bosworth, který se nenechal nikdy jen tak vystrašit, řekl: "Vím, že bratr Branham je v této budově, protože jsem ho viděl přicházet. Ale on se s vámi nebude hádat dr. Beste. To není jeho styl. Ale jelikož jsme na konci naší debaty, pokud by chtěl přijít a rozpustit lidi, nemám nic proti tomu, i když by nemusel."

Lidé v celé posluchárně se začali rozhlížet. Howard Branham položil svou ruku na rameno Billa a zašeptal: "Sed' klidně."

"Taky si to myslím," řekl Bill. Ale asi za minutu uslyšel zvuk, jako závan větru - šššššš a pocítil nutkání, které prochvívalo jeho tělem a byl si jist, že anděl Páně má tentokrát jiné plány. Bill se postavil.

Meda ho pevně chytila za ruku: "Miláčku ne."

"Miláčku, anděl Páně mi řekl, abych šel dolů."

Když přišel Bill k pódiu, pan Ayers uchopil fotoaparát. Gordon Lindsay se mu postavil do cesty a požádal jej i pana Kippermana, at už nedělají žádné fotografie. Dobře znal záměr těchto dvou lidí fotografujících kazatele Boswortha a Lindsay nechtěl, aby podobizna Wiliama Branhama byla takhle poskvrněna.

Billy přistoupil k mikrofónu a řekl: "Je mi líto, že došlo k takovéto události. Nemějte hořkost vůči panu Bestovi. On má jistě právo na své názory, stejně jako já. Proto naši chlapci musí bojovat v Koreji, abychom my všichni tady v Americe mohli zastávat své vlastní názory."

"Nejsem Božský uzdravovatel. Nikdy jsem si nedělal nárok na to, že jsem uzdravovatel. Ježíš Kristus je jediný Božský uzdravovatel. Ale chtěl bych říct jen tolik: v den mého narození se přihodilo něco nadpřirozeného. Bylo to v chatrči daleko v lesích Kentucky. Tato malá stará chatrč neměla podlahu ani okna, byla tam pouze ve dveřích malá okenice se závorou. Několik minut po mém narození, asi v pět hodin ráno, nadzvedli tu okenici, a dovnitř vešlo světlo. Vířilo nad postelí, ve které jsem ležel s maminkou. Pak jsem se dozvěděl, že to je Boží anděl, protože mě to provází po celý můj život. Přichází to do shromáždění jako světlo a potom mohu vidět věci týkající se dotyčné osoby. Někdy něco o její

minulosti a někdy i o její budoucnosti. Vyzývám každého a všude, aby mi řekl o jediném případě, kdy jsem prohlásil něco ve jménu Páně a nebyla by to přesná pravda. Bůh je pravda. A On nemá nic společného s žádným bludem. A jestliže vydávám svědectví o pravdě, Bůh to jistě potvrdí."

Najednou Bill uslyšel znovu ten zvuk - šššššš - byl hlasitější než dřív. Zvedl oči a uviděl to nadpřirozené světlo visící nad třetím balkónem ve 30. oddělení, na tom místě, kde před chvílí seděl. Jakmile je spatřil, sestoupilo k němu.

V budově zavládlo ticho. Obecenstvo vycítilo, že se děje něco zvláštního. Někteří lidé měli dojem, že uslyšeli nějaký neobvyklý zvuk. Jiní se zase rozhlíželi a viděli spirálu světla, jako kdyby miniaturní mléčnou dráhu, galaxii, která se vířivým pohybem přesouvala z balkónu. Proběhlo to všechno tak rychle, že se lidé později divili jestli to nebyl nějaký trik na oči. Světlo sestoupilo nad stupínek a zastavilo se těsně u hlavy Williama Branhama. v tom nejhodnější okamžiku pan Ayers vyskočil se svým fotoaparátem a udělal snímek. Blesk dočasně oslepil lidi v budově. Než se jim oči znovu přizpůsobily, toto tajemné mystické světlo zmizelo.

Když se fotografové vraceli do studia, diskutovali o tom nadpřirozeném jevu. Ayers se zeptal svého spolupracovníka: "Co si o tom myslíš?"

Kipperman pokrčil rameny: "Jsem Žid. O křesťanství toho moc nevím."

"Jsem katolík," řekl Ayers "a byli jsme vyučováni, že zázraky se mohou stát, ale aby to mohlo být přijato za pocházející od Boha může se to stát pouze v katolické církvi. Naučil jsem se takto věřit, ale teď tomu nerozumím. Byl jsem svědkem překvapivých věcí, které se staly v několika posledních dnech. Snad se tu děje něco, co přesahuje rámec mého chapání. Snad jsem byl příliš kritický vůči Branhamovi."

"Opravdu jsi ho kritizoval velice tvrdě."

"No, co. Myslel jsem si tehdy v noci, že zhypnotizoval toho invalidního vojáka. Jak by mohl muž se zlomenou páteří nechat povstat a chodit?"

Kipperman znovu pokrčil rameny. "Nevím, co k tomu mám říct. Prostě se v tom nevyznám."

Když už byli ve studiu, Ayers řekl: "Nejdřív se musím postarat o ten film. Pan Best chce, abych udělal několik snímků pro ztřeštější noviny."

"Jsem unaven," řekl Kipperman. "Půjdu asi nahoru a na chvíli si lehnu."

Pan Ayers vstoupil do temné komory, zavřel za sebou dveře a zkušenými prsty začal vyvolávat film. Když skončil, rozsvítil světlo a prohlédl si první záběr.

Ke svému překvapení zjistil, že je prázdný. Stejně tak bylo s druhým záběrem. Bylo to zvláštní. Často používal tento fotoaparát i tento druh filmu a to se mu ještě nikdy nepříhodilo. Co se asi mohlo stát? Podíval se na čtvrtý, pátý a šestý záběr. Všechny byly prázdné. Když se nakonec podíval na sedmý, na ten poslední snímek, tady to bylo! Ayers vykřikl a zavrával. Ostrá bolest projela jeho hrudí. Měl dojem, že dostal srdeční infarkt. s chvěním lapal po dechu, vyběhnul na chodbu a křičel na svého kolegu.

Ted Kipperman rychle přiběhl. "Co se děje?"

"Podívej." Ukázal mu negativ. "Tede, to je pravda. Fotoaparát nemůže lhát."

Asi do deseti minut udělali několik kopií tohoto negativu. Na snímku byl zachycen William Branham z levé strany, jak stojí v tmavém obleku a opírá se o horní hranu kazatelny. Pravá ruka, ve které drží list papíru leží na kazatelně. Druhá mu visí uvolněně po boku. Na levé straně obrázku je vidět dva mikrofony nakloněné k evangelistovi, jako kdyby chtěly zdůraznit jeho slova, i když v tomto zvláštním okamžiku nemluvil. Ústa má zavřena. Klidný obličej, jehož rysy jsou ostré a kontrastní na tmavém pozadí, vymezují plešatější čelo, svislý záhyb mezi nosem a rty a jemný důlek na bradě. Hluboko posazené oči strnule hledí na publikum.

Ale zvláštní část fotografie, ta která způsobila u obou fotografů to chvění, byl dlouhý, úzký, šikmý proužek světla v pravém horním rohu snímku. Mohl by to opravdu být ten mystický oheň, který viděli sestupovat z balkónu? Kipperman začal zblízka studovat tento proužek světla. Jeho okraje nebyly výrazné. Už to samo o sobě svědčilo, že se nejedná o zcela normální jev. Každá jiná linie na této fotografii měla ostrou kresbu, ale okraje tohoto proužku byly zamřženy, jako kdyby světlo pulzovalo velikou rychlostí a fotoaparát nezachytil okrajovou část na jednom místě. Avšak největším překvapením byla poloha té svatozáře. Vznášela se těsně nad zadní částí hlavy Williama Branhama.

Uvědomili si, že mají v ruce něco nesmírně hodnotného, proto spěchali s fotografií do hotelu Rice, kde byl ubytován Bill. Navzdory jejich úsilí se jim nepodařilo projít se svým poselstvím skrze bezpečnostní stráž, která hlídala soukromí evangelisty. A tak okolo jedenácté hodiny večer odjeli na letiště a odeslali ten negativ letecky do Washingtonu D. C., aby byl patentován.

Snímek byl vrácen na druhý den leteckým kurýrem a Billy byl o této věci ihned informován. První reakcí Billa na tuto událost, byl pocit vděčnosti. Každý večer pozoroval tento plamen Ducha ve svých shromážděních a byl si vědom, že kdekoli se ocitl, tam přicházelo vidění. Mnohokrát během těch večerních

shromáždění vyprávěl publiku o tomto světle. Ted však bylo potěšující to, že všemohoucí Bůh potvrdil Svě Slovo skrze tuto fotografii.

Fred Bosworth ihned připomněl, že to není první případ, kdy byl ohnivý sloup během Billových shromáždění vyfotografován. Předtím ale pokaždé kritici tyto snímky zpochybňovali. Proč by to nemělo být stejné i dnes?

Gordon Lindsay přece jen sliboval, že tentokrát to bude vypadat jinak. Se souhlasem Douglasova studia Lindsay zařídil, aby byl tento negativ prozkoumán George J. Lacyem, soukromým vyšetřovatelem, o jehož služby ho často žádala FBI ve věci sporných dokumentů. Lacy vzal tento negativ a dva dny ho podroboval všem možným vědeckým testům. Kromě detailního prošetření samotného negativu, zkontroloval rovněž fotoaparát, aby se přesvědčil, že se světlo nedostalo na negativ nějakým jiným způsobem. Navštívil rovněž posluchárnu, aby se přesvědčil, jestli na stropě nedošlo k nějakému odzrcadlení světla, které by mohlo způsobit tuto odchylku.

Když byl pan Lacy hotov se svou konečnou zprávou, svolal tiskovou konferenci. Kromě novinářů z Houstonské Kroniky, byli přítomni rovněž dopisovatelé z novin Look, Colliers a Time Magazines. Ještě než se dostavil Billy se svými manažery, místnost byla téměř plná. Billy zaujal místo vzadu.

George Lacy seděl u stolu na druhém konci místnosti. Rudé vlasy měl učesané, jakoby měl jít k fotografování. Pan Lacy se představil a vysvětlil důvod této schůzky s odměřeností houževnatého policejního šéfa. A pak se zeptal: "Kdo se skrývá za jménem kazatele Williama Branhama?"

Bill se postavil: "Já, pane."

"Kazateli Branhame, budete muset odejít z tohoto světa spolu se všemi smrtelníky, ale dokud zde bude křesťanský národ, váš snímek tady zůstane. Podle mého nejlepšího vědomí je to poprvé v celé historii světa, kdy nadpřirozená bytost byla nejenom vyfotografována, ale i vědecky potvrzena. Co se týče mne, byl jsem rovněž vaším kritikem. Četl jsem o vašich shromážděních v časopisech, naslouchal jsem skeptickým uchem vašemu tvrzení o andělu. Říkal jsem si, že to je psychologie. Ale pane Branhame, mechanické oko fotoaparátu není schopno zachytit psychologii. To světlo skutečně zasáhlo film. Ten negativ je toho důkazem. Pane Branhame, můžete přijít sem dopředu?"

Bill přistoupil ke stolu.

George Lacy pokračoval: "Často se říkalo mezi nevěřícími, že neexistuje žádný důkaz nadpřirozeného Boha. Tyto dny patří už ted minulosti. Kazateli Branhame, tady máte ten negativ."

Pan Lacy natáhl svou ruku tak, aby Bill mohl vzít negativ. Bill zavrtěl hlavou: "On nepatří mně. Nakolik vím, autorské právo patří Sdružení amerických fotografů."

George Lacy dal na sobě znát své překvapení. "Kazateli Branhame, vy se nedožijete té chvíle, kdy ten obrázek bude náležitě doceněn, protože zůstavitel závěti zemře vždy před svou závětí. Jednoho dne bude ten snímek prodáván v každém krámku v celé zemi. Ale uvědomujete si, jakou má hodnotu právě teď? Odhadem bych řekl, že něco kolem 100 000 dolarů."

"Pane, pro mne má hodnotu života. Jestliže si mne Ježíš Kristus můj Pán, tolik vážil, že sestoupil dolů a udělal si se mnou tento snímek, já Ho za to tak miluji, že bych si nedovolil tu věc zpeněžit. Studio Douglas si tento snímek udělalo, tak ať ho tedy oni distribuují. Nechci s tím mít nic společného. Přál bych si pouze jedno - aby byl prodáván za tu nejnižší možnou cenu, aby si ho mohli koupit i ti nejchudší."

"Zcela jistě to tak budeme chtít udělat," řekl Ted Kipperman, když přistoupil dopředu, aby vzal ten negativ. "Ale záleží mi na tom, abychom mohli prokázat totožnost této fotografie."

Pan Lacy řekl: "Mohu vám dát fotostatickou kopii mé zprávy. Můžete si ji zkopírovat a připojit ke každé fotografii, kterou budete prodávat."

Bill si přečetl obsah této zprávy:

George J. Lacy
Vyšetřovatel pochybných dokumentů
Shall Building
Houston, Texas

29. ledna 1950

ZPRÁVA A POSUDEK

Věc: Žádost o prozkoumání negativu

28. ledna 1950 na žádost kazatele Gordona Lindsaye, který zastupoval kazatele Williama Branhama z Jeffersonville, Indiana, jsem obdržel z Douglas Studio, 1610 Rusk Avenue v tomto městě exponovaný fotografický film velikosti 4 x 5 palců. Tento film byl dle sdělení zhotoven Douglaským Studiem a znázorňuje kazatele Williama Branhama v Houstonské Samově posluchárně, během jeho návštěvy koncem ledna 1950.

ŽÁDOST

Kazatel Lindsay požádal, abych vědecky prozkoumal výše zmíněný negativ. Požádal, abych určil, pokud to bude možné, zda byl nebo nebyl tento negativ retušován nebo "zmanipulován" jakýmkoliv jiným způsobem po vyvolání toho filmu, což by mohlo způsobit, že se ukázal proužek světla ve formě svatozáře nad hlavou kazatele Branhama.

ŠETŘENÍ

Bylo provedeno makroskopické a mikroskopické šetření a rovněž průzkum celého povrchu filmu značky Eastman Kodak Safety Film. Obě strany byly vyšetřeny ve spektru ultrafialového světla, byly rovněž zhotoveny infračervené fotografie filmu.

Makroskopické vyšetření neprokázalo odhalení retuše na žádném místě ani žádným způsobem, kterým se provádí komerční retuše. Stejně tak mikroskopické vyšetření neodhalilo žádnou závadu emulze v místě nebo v okolí vyšetřovaného proužku světla.

Šetření ultrafialovým světlem na jedné i druhé straně negativu nezjistilo jakoukoli cizí látku nebo výsledek chemické reakce, která by mohla po zhotovení negativu tento světelný pruh způsobit.

Infračervená fotografie rovněž neodhalila nic, co by poukazovalo, že zmíněný negativ byl kompozicí negativů nebo že došlo k dvojité expozici filmu.

Nebylo tedy nalezeno nic, co by mohlo svědčit, že zkoumaný světelný pruh vznikl při procesu vyvolání. Stejně tak nebylo nalezeno nic, co by svědčilo, že vyvolání neproběhlo řádným a uznávaným postupem. Na tom nejsvětlejším místě nebyl tedy nalezen srovnávací metodou žádný rozpor.

POSUDEK

Na základě výše popsaného vyšetření a studia jsem rozhodně toho názoru, že negativ předložený k posouzení nebyl retušován, není kompozicí a nebyl dvojitě exponován.

Dále jsem rozhodně toho názoru, že světelný pruh nad hlavou ve formě svatozáře byl způsoben světlem, které zasáhlo negativ.

S úctou

George J. Lacy

Bill byl spokojen. Mohl si snad přát ještě nějaké další důkazy? Stejně tak tomu i lidé mohou a nemusí věřit. Záleží na jejich úsudku.

NĚKOLIK TÝDNŮ po skončení této kampaně, přicházely do Billovy kanceláře v Jeffersonville svědectví lidí, kteří byli uzdraveni během shromáždění. Tehdy - po shromážděních v Houstonu v Texasu - se mnoho lidí zmiňovalo, jak večer po té diskusi spatřilo neobyklé světlo kolem Billovy hlavy.

Příkladem je dopis od pana Beckera, prodavače v Clevelandu v Texasu, který trpěl silnými křečemi žaludku. Ačkoliv nevěřil v Božské uzdravení, jeho manželka laskavým přemlouváním obrátila jeho pozornost k Branhamově probuzení. A tak se rozhodli, že jej navštíví, a to právě ten večer, kdy se konala tato diskuse. Napsal: "Spatřil jsem světlo kolem hlavy kazatele Branhama, když stál na stupínku po skončení diskuse. To světlo nebylo způsobeno žárovkou. Bylo to spíš jako svatozář kolem jeho hlavy." Když Bill vyslovil výzvu k oltáři, pan Becker rychle vystoupil dopředu, aby odevzdal svůj život Ježíši Kristu.

Pan Becker navštívil poslední bohoslužby a obdržel rovněž modlitební lístek. Ale jeho číslo nebylo vyvoláno. Nicméně byl uzdraven ze svých žaludečních potíží v závěru Billovy Houstonské kampaně během hromadné modlitby o vysvobození. Ještě jednou bylo dokázáno to, co Billy tak často opakoval: "Abyste byli uzdraveni, nepotřebujete přicházet do modlitební rady. Je vám zapotřebí pouze vaše víra."

RÁNO, po skončení debaty, která se konala minulý den v Houstonu v Texasu, se Fred Bosworth zastavil v hotelovém pokoji Williama Branhama, a předal mu dopis právě doručený poštou. Meda zvědavě nahlížela přes rameno svého manžela. "Je to z Durbanu, z Jižní Afriky. Otevři to, Bille."

KAPITOLA 47
ZOUFALÝ LET FLORENCE
NIGHTINGALOVÉ
1948-1949

Bill rozložil list papíru a začal číst. Dopis pocházel od jisté soukromé ošetřovatelky Florence Shirlaw Nightingaleové která tvrdila, že je příbuznou slavné anglické ošetřovatelky z 19. století - Florence Nightingaleové. Slečna Shirlaw umírala na rakovinu a úpěnlivě prosila Billa, aby urychleně přiletěl do Durbanu v Jižní Africe a aby se za ní pomodlil. Byla už totiž příliš slabá na to, aby mohla podniknout cestu do Ameriky. Rakovina se jí ovinula kolem dvanácterníku a žaludku a zamezila trávení pokrmu. Ted' byla udržována při životě pouze pomocí nitrožilní výživy, ale přesto pomalu ale jistě chřadla. Lékaři předpokládali, že už dlouho nezůstane na živu. Její poslední nadějí by mohl být zázrak skrze Ježíše Krista.

Aby zdůraznila svou zoufalou situaci, slečna Shirlaw připojila svoji fotografii. Meda jen zírala. Bill se s hrůzou díval na tuto fotografii. Nikdy předtím nespátřil lidskou bytost tak vyhublou. Její paže vypadaly jako násady košťat, s výjimkou vyboulení v místech loketních kloubů. Bill mohl lehce spočítat její žebra. Tato ubohá žena vypadala jako kostra povlečená kůží.

Florence Shirlaw Nightingaleová poslala rovněž ve svém dopise s fotografií i letenku. Bill se podíval na tuto letenku a pak se tázavě podíval na svého manažera.

Fred Bosworth věděl, o čem uvažuje. "Bratře Branhame, neexistuje žádný způsob, jak bys mohl nyní odletět do Jižní Afriky. Máš povinnosti tady v Beaumontu na několik dnů a pak odjždíme do Pensacoly na Floridu. Pak máš ještě několik povinností v Arkansasu, potom v Carlsbadu, v New Mexicu a ve Státech toho máš dost až do dubna, kdy odletíme do Evropy. A až se v květnu vrátíme ze Skandinávie, pak ti teprve zůstává nějaký volný čas. s ním si můžeš nakládat jak chceš."

"Soudě podle znění jejího dopisu," Bill vzal tuto fotografii aby se na ni znovu podíval, "ona už asi do května nebude žít."

"Asi ne," souhlasil Fred Bosworth, "ale bratře Branhame, ty neustále dostáváš dopisy od různých lidí, kteří leží na smrtelných postelích, ale nemůžeš odletět a modlit se za každou umírající osobu, která ti posílá letenku. Pokud bys to tak dělal, nezbude ti čas na jiné věci. Musíš být veden Duchem."

"Právě o to se jedná," řekl Bill. "Duch mi říká, že něco významného provází tuto ženu. Snad mě Pán volá do Jižní Afriky."

V pokoji zavládlo na chvíli ticho, bylo slyšet pouze vzlykání Medy, která si utírala slzy. Pak Bill navrhl: "Tak se tedy za slečnu Shirlaw alespoň pomodleme."

Položil její fotografii na podlahu, všichni poklekli do kruhu a Bill se modlil: "Nebeský Otče, když jsem uviděl ta slova dopisu z Jižní Afriky, jako kdyby mi něco poskočilo v hrudi. Copak si přeješ, abych odjel do Durbanu a konal tam shromáždění? Otče, zde je ubohá umírající žena, která vyhlíží svou poslední naději na život. Prosím Tě, abys uzdravil Florence Shirlaw Nightingaleovou ve jménu Tvého Syna Ježíše. A Pane, jestli ji uzdravíš, přijmu to jako znamení od Tebe, že mám zahájit uzdravovací kampaň v Jižní Africe."

ZATÍM, CO v únoru 1950 kázali na Floridě, Bill přijal dálkový hovor od paní Reeceové. Její manžel, starý Billův přítel, byl právě raněn mrtvicí a nacházel se v nemocnici na prahu smrti. Bill nemohl udělat nic jiného, než se pomodlit za svého přítele po telefonu a poprosit Boha, aby se slitoval. Na druhý den paní Reeceová znovu telefonovala a posílala dobrou zprávu, že během uplynulé noci se stav jejího manžela výrazně zlepšil. Lékař již nyní mohl téměř s jistotou říci, že bude žít. Bill poděkoval Pánu, že ušetřil život jeho přítele.

V březnu měl Bill kampaň v Carlsbadu, v New Mexicu. Po skončení jedné bohoslužby on a Billy Paul stáli venku na chodníku, v tom uviděli pana Reecea, jak vychází z kostela. Bill k němu přispěchal a řekl: "Vítej", ale byl ohromen, když spatřil jak přítel zestárnul od doby, kdy se s ním viděl naposledy. Jedna ruka mu visela bezvládně a nebyla k ničemu, druhou sotva pohyboval a jeho manželka a řidič ho museli podpírat při chůzi.

"Bratře Branhame," řekl pozvolna se vzlykotem. "Včera večer bylo číslo mého modlitebního lístku už tak blízko. Vyvolal jsi čísla 25 - 35 a moje číslo bylo 36. Ó, kdybych jen měl tu příležitost dostat se do té modlitební řady."

"Bratře Reece, samotná příležitost dostat se do modlitební řady tě ještě neuzdraví."

"Vím o tom, bratře Branhame. Ale chtěl bych se dozvědět, čeho jsem se dopustil, že jsem si to zasloužil. Jestliže jsem se provinil nějakým špatným

skutkem, Bůh ví, že toho budu litovat. Chtěl bych ještě žít. Proč bych ale měl do konce svého života takto žít?"

"No co, bratře Reece, nevím, proč se tyto věci takto dějí. Ve shromážděních náhodně zvolím nějaké počáteční číslo a tím dávám všem stejnou příležitost. Jestliže by to bylo Božím úmyslem, abys ..."

"To je v pořádku, bratře Branhame, to není tvoje vina. Budu dál přicházet do tvých shromáždění a budu to zkoušet dál, dokud mi Bůh neukáže, zda se z toho zotavím nebo ne."

Bill s lítostí pohleděl na svého vetchého přítele, oblečeného do modrého obleku a červené vázanky. Pan Reece byl shrbený a sotva stál na nohou, takže jeho manželka a řidič mu museli pomáhat udržovat rovnováhu. A tu najednou Bill spatřil palmu, která se postavila mezi ně. Uviděl, jak se ukazuje jiný pan Reece, který má na sobě hnědý oblek, bílou košili a hnědou vázanku. Stojí pod palmou, je vzpřímený a pevný. Pozvedává obě paže nad hlavu a oslavuje Boha. Když toto vidění sláblo Bill řekl: "Bratře Reece, tak praví Pán! Uzdravíš se a budeš v pořádku. Nevím, kdy se to stane, ale je to jisté, protože tady nejsou žádné palmy. Jednou se setkáme vedle palmového stromu, ty budeš mít na sobě hnědý oblek bílou košili a hnědou vázanku, tehdy budeš uzdraven. Jestli to bude letos nebo v příštím roce nebo za deset let, to nevím. Ale pamatuj si bratře Reece je to: Tak praví Pán!"

6. DUBNA 1950, William Branham, Ern Baxter, Jack Moore, Gordon Lindsay a Howard Branham vstoupili na palubu letadla, které odlétalo do Londýna v Anglii. Bill považoval za vhodné oslavit své 41. narozeniny tím, že rozprostře svá křídla a povznese se do celosvětové služby. Když se letadlo dotklo přistávací dráhy na letišti v Notrholtu, prvním Billovým překvapením byl zástup lidí, který očekával na příležitost, aby se s ním mohli přivítat. Neoznámil ani neplánoval na Britských ostrovech žádná shromáždění. Bylo to pro něj pouze mezipřistání na cestě do Finska a měl se zde také pomodlit za anglického krále Jiřího VI. Každopádně tisíce lidí přispěchalo, aby využilo příležitosti ho vidět.

Když se Branhamova skupina prodírala touto tlačenicí, Bill uslyšel své jméno opakovat znovu a znovu v letištních reproduktorech. Kazatel Baxter nabídnul, že se půjde podívat, kvůli čemu je celý ten rozruch.

Ern Baxter se vrátil asi za 10 minut s dalším překvapením. "Bratře Branhame, možná tomu nebudeš věřit, ale ta žena z Jižní Afriky, Florence Shirlaw Nightingaleová, se nějak dozvěděla, že sem přiletíš a tak se rozhodla k poslednímu zoufalému pokusu přiletět sama, dokud je ještě naživu, aby ses za

ní pomodlil. Její letadlo přistálo právě 10 minut před námi. Ona se ještě nachází na jeho palubě." Ern Baxter ukázal na letadlo, které bylo přistaveno na druhé straně přistávací dráhy. "Bratře Branhame, slečna Shirlaw si přeje, abys se přišel za ní pomodlit pokud možno hned. Myslí si totiž, že právě teď umírá."

Bill váhal a přemýšlel o této situaci. Mezi nimi a letadlem Florence Shirlaw se tlačily tisíce lidí. Obrátil se tedy na jednoho z místních kazatelů, anglikánského biskupa, a navrhl mu: "Nemohl bys vzít slečnu Shirlaw domů? Pojedu do Buckinghamského paláce a pomodlím se za krále, a potom přijedu na tvou faru a pomodlím se za ní. Můžeš mi zavolat do hotelu Piccadilly, abychom si dohodli schůzku."

" Bratře Branhame," protestoval biskup, "ona už nemusí do té doby být naživu."

"Dobře, ale tady se k ní žádným způsobem nedostanu. Vidíš kolik tu je národa."

Biskup přikývnul hlavou: "V pořádku, uděláme to nejlepší, co budeme moci. Máš pravdu. Nejsi schopen se protlačit tímto davem do jejího letadla."

Jak se ukázalo, ten den byl pro Billa delší, než předpokládal. Po tom, co se pomodlil za krále v Buckinghamském paláci, jej hostitelé vzali do historického domu Johna Wesleye, proslulého evangelisty 18. století, který byl zakladatelem metodistické církve. Bill poklekl a pomodlil se v pokoji, kde se tento význačný muž pokud byl doma modlival, každý den v pět hodin ráno. Pak se Bill oblékl do Wesleyova pláště, vstoupil do kostela kde on kázal a postavil se za jeho kazatelnu. Rozjímal o tom, jak John Wesley kázal poselství posvěcení a zdůrazňoval lidem, že musí nejen přijmout Ježíše jako svého Spasitele, ale že mají rovněž žít svatým životem. Přemýšlel o tom, jak Bůh použil Johna Wesleye, aby zapálil probuzení, které pak zasáhlo celou Anglii a zavanulo rovněž do mnoha jiných částí křesťanského světa. Bill uvažoval, co asi řekne historie o současném probuzení, které se šíří z jeho služby.

Později, v průběhu dne, vzali hostitelé Billa do Wetminster Abbey, kam přijela velká skupina kazatelů, která ho již očekávala. A tak jej neodvezli do hotelu Piccadilly hned, ale až po druhé hodině odpoledne.

Druhý den bylo teplo, navzdory husté dubnové mlze. Bill a jeho skupina si zavolali taxi a odjeli na adresu biskupova bydliště. Byla to krásná fara, která sousedila s velkým anglikánským kostelem. Biskup se s nimi přivítal ve dveřích a pak je vedl po kruhovém schodišti do horního pokoje.

Při prvním pohledu na Florence Shirlaw Nightingaleovou Bill na chvíli oněměl. Ačkoli viděl fotografii, znázorňující její stav, tato fotografie jej

nepřipravila dostatečně na tu strašnou realitu. Bill jen s hrůzou zíral. Florence Shirlaw ležela na zádech, přikryta bílým prostěradlem přichyceným z obou stran a vypadala jako egyptská mumie. Tváře měla propadlé, oči hluboko zapadlé do očních důlků a ústa tak pevně sevřena, že skrze kůži jí Bill viděl zuby. Vypadalo, že tato ubohá žena neváží ani 25 kg. Bill si přitom vzpomněl na Georgii Carterovou, která rovněž tak zchřadla, že vážila méně než 25 kg, předtím než ji Pán uzdravil z tuberkulózy. Ale Georgie nevypadala tak vyhuble jak ona. Georgie Carterová byla malá, zatímco Florence Shirlaw Nightingaleová měřila skoro 2 metry.

Doktor slečny Shirlaw stál vedle ní u dveří. Bill zaslechl jeho hlas a zeptal se tiše: "Je pro ní ještě nějaká šance?" Lékař záporně zavrtěl hlavou: je to beznadějně. Tuhý pokrm už nejedla celé 2 měsíce. A teď je tak hubená, že její žíly na rukách a nohách zkolabovaly natolik, že už jí nejsme schopni vpíchnout infúzní jehlu."

"Ó, to je hrozné, zašeptal Bill." Přistoupil k lůžku a řekl: "Dobrý den, slečno Shirlaw. Jsem bratr Branham."

Zamrkala očima, otevřela je a pohnula rty, ale Bill nepochopil, co chtěla říct. Ošetřovatelka se sklonila nad ní a řekla: "Bratře Branhame, ona by ti chtěla podat ruku."

Ošetřovatelka vytáhla ruku pacientky zpod prostěradla a vložila jí do Billovy dlaně. Pocítil chlad smrti. Kůže přiléhala tak těsně ke kosti, že Bill měl pocit, jakoby držel kostru.

"Bratře Branhame," řekla ošetřovatelka, "Florence velice bedlivě sledovala tvou službu a modlila se houževnatě a dlouho, aby se s tebou mohla setkat. Věřila, že když se jí podaří dostat se do tvé blízkosti, Ježíš Kristus ji uzdraví. Ale obávám se, že už se této naděje vzdala. Myslím si, že brzy zemře, bratře Branhame, proto si tě přála ještě alespoň vidět."

Potůček slz stékal po tvářích této umírající ženy, když náhle pohnula rty a vzchopila se k tomu aby vyslovila par nesrozumitelných slov. Bill se divil, jak mohla vůbec plakat, odkud se ještě vzala vlhkost v jejích očích.

Ošetřovatelka řekla: "Přeje si, abys viděl její tělo."

Když z ní stáhli prostěradlo, Bill pocítil vlnu soucitu smíšenou se zvedáním žaludku. Její ramena a nohy nebyly silnější než kosti. Byly žíhané hlubokými modrými čarami zkolabovaných žil. Prsa a žaludek byla propadla, žebra vyčnívala do posledního detailu, dokonce kůže jí srostla kolem kyčelního kloubu. Vypadala jako živá kostra.

Florence Shirlaw Nightingaleová znovu pohnula rty. Ošetřovatelka se sklonila, aby pochopila, co jim chtěla říct a opakovala slova pacientky: "Řekni bratru Branhamovi, at' poprosí Boha, abych mohla zemřít."

Bill měl pocit, jako by mu mělo puknout srdce. "Pomodleme se," řekl.

Pak se Gordon Lindsay, Ern Baxter, Jack Moore, a tři angličtí kazatelé, dvě ošetřovatelky a lékař přiblížili k posteli Florence Shirlaw. Bill se začal modlit modlitbou Páně. "Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno Tvé ..." Zatím, co se Bill modlil, přiletěla holubice a usedla na parapet otevřeného okna těsně za jeho hlavou. Holubice se rychle procházela sem a tam po parapetu, a vrkala: "Vrkůů, vrkůů, vrkůů." Když Bill skončil modlitbu Páně, pokračoval: "Všemohoucí Bože, prosím, aby Tvé požehnaní odpočinulo na té ubohé, umírající, smrtelné bytosti. Nemohu Tě prosit o smrt, protože ona tak úpěnlivě prosila o život. Prosím, smiluj se nad ní, Otče. Prosím o to ve jménu Tvého Syna, Ježíše. Amen."

Bill uslyšel šum křídel odlétající holubice. Když otevřel oči, uviděl, že kazatelé se nemodlili, ale pozorovali tuto holubici.

"Všimli jste si té holubice", zeptal se někdo z nich.

Otevřeli ústa a řekli: "Ano." Bill s překvapením uslyšel svůj hlas: "Tak praví Pán: Tato žena nezemře, ale bude žít!"

Všichni v pokoji byli ohromeni. Vypadalo to naprosto nemožně.

"Bratře Branhame, jsi si tím jist?" zeptal se Ern Baxter. "Neměl jsem vůbec v úmyslu vyslovit tato slova," odpověděl Bill. "To jsem neřekl já. To byl On. A proto se to stane. A až se to stane, bude to znamení, že mám jet do Durbanu v Jižní Africe."

LETADLO NA JEHOŽ PALUBĚ SE NACHÁZEL William Branham přistálo v Helsinkách ve Finsku 14. dubna 1950. Na letiště se s ním přijeli přivítat někteří kazatelé, včetně pastora Nanninena, který jako první poslal Billovi pozvání, a také slečna May Isaacsonová, Američanka finského původu, aby byla Billovou překladatelkou.

KAPITOLA 48
VZKŘÍŠENÍ MRTVÉHO CHLAPCE NA
ZÁKLADĚ VIDĚNÍ
1950

Shromáždění začala již ten večer v největší posluchárně v Helsinkách, Messuhalli Hall, která měla 25 000 míst. První večer navštívilo shromáždění pouze 7 000 lidí. Každopádně dar rozpoznání udělal na přítomné tak hluboký dojem, že o tom pověděli jiným lidem a druhý večer se dav ztrojnásobil.

Bill se divil, jak se Finsko liší od Ameriky. Druhá světová válka skončila před pěti lety, ale finská ekonomika se z ní dosud nevzpamatovala. Lidé byli chudí. Běžné spotřební zboží v obchodech scházelo. Nejpozoruhodnější však byla nepřítomnost osobních automobilů. Ačkoliv 20 000 lidí naplnilo Messuhalli Hall, Bill napočítal pouze 10 aut zaparkovaných před budovou. Lidé přicházeli pěšky a na kolech.

Škoda, že tato shromáždění nemohla pokračovat v Helsinkách plynule, ale vznikla pětidenní přestávka, kdy Messuhalli Hall byla rezervovaná pro jiné účely. v tomto čase vezla stará roztřesená parní lokomotiva Branhamovu skupinu 350 km na sever do Kuopia, druhého největšího finského města, které leží blízko polárního kruhu.

V pátek 21. dubna byl Bill už druhý den v Kuopiu. Místní kazatelé, kteří sponzorovali tuto kampaň, jej pozvali na oběd uspořádaný pro kazatele v restauraci na vrcholku výrazného pahorku Puija. Kvůli těžkému duchovnímu boji, který prožíval během minulé noci před prvním shromážděním v Kuopiu, se Bill před večerním shromážděním postil, aby tak mohl přivést své tělo do bližšího společenství s Bohem. Kvůli své tlumočnici May Isaacsonové měl Bill určité potíže s vnímáním a sdílením se s těmi třiceti kazateli, sedícími kolem dlouhého stolu na tomto banketu. Byl přítomen rovněž guvernér Kuopia spolu s hlavními představiteli města.

Gordon Lindsay naléhal: " Bratře Branhame pojď, a něco si sněz."

"Ne, bratře Lindsayi, až do šesti večera nebudu jíst. Chtěl bych jenom říct, že něco visí ve vzduchu. Nevím co, ale něco cítím v mém duchu. Brzy se stane událost duchovního razu."

Oběd skončil ve 3 hodiny. Než vyrazili zpět do Kuopia, Bill vyšel s některými kazateli po schodech na vyhlídkovou věž, podívat se z ptačí perspektivy na okolní krajinu. Kromě blízkého města viděli mnoho jezer a borových lesů, které se rozprostíraly na nejasném obzoru. Dole na úpatí hory Puija Bill zpozoroval nějaký rozruch. Jakoby viděl osobní auto v příkopu. Lidé se zbíhali k tomuto autu ze všech stran, ale Bill byl příliš daleko na to, aby mohl poznat, co se stalo. Tam z toho orlího bidélka mu lidé připadali jako mravenci, kteří se hemží kolem dětských hraček.

Na vrcholku hory Puija stála pouze dvě osobní auta. Většina kazatelů přijela koňským taxíkem v kočárech. Bill nasedl do jednoho z aut spolu z Gordonem Lindsayem, Jackem Moorem, May Isaacsonovou a s finským pastorem Vilho Soininenem. Trvalo jim téměř dvacet minut, než se dokodrcali úzkou točitou horskou stezkou k úpatí hory. Než se dostali na místo toho shluku lidí, vozidlo, které Bill viděl v příkopu, bylo už pryč. Na jedné straně cesty se lidé shromáždili kolem drobné postavy, ležící nehybně v trávě.

"Podívejte, tady asi byla autonehoda," řekl pastor Soininen. "Snad můžeme nějak pomoci." Vilho Soininen vysedl a šel se podívat co se tu vlastně stalo. Slečna Isaacsonová šla s ním. Když se vrátili slečna Isaacsonová vyprávěla co se stalo. Dva chlapce, kteří se vraceli ze školy domů, srazilo auto. Jelikož ve Finsku je tak málo osobních aut, tito chlapci nebyli zvyklí na silniční provoz. Prostě nedávali pozor na křižovatce. Fordka model 1938 jela rychle z kopce a překvapila je. Rozběhli se na dvě strany. Jeden se snažil uniknout k severu, druhý k jihu. Řidič se je snažil objet a stočil prudce na sever.

Chtěl sešlápnout brzdový pedál, ale naneštěstí místo toho jeho noha šlápla na plyn. To zpečetilo osud těchto chlapců. Toho, který běžel na jih, auto srazilo předním nárazníkem a odhodilo přes cestu tak, že uhodil hlavou do stromu. Byl těžce zraněn, ale žil a tak jej rychle naložili do auta a odvezli do nejbližší nemocnice. Ten druhý chlapec, který běžel k severu, neměl tolik štěstí. Jedoucí auto do něj čelně narazilo, dostal se pod vozidlo, které ho zachytilo předním kolem, pak vymrštilo vysoko do vzduchu a odhodilo dozadu. Zemřel na místě.

Finské zákony nedovolovaly odvézt mrtvé dítě bez souhlasu rodičů, a tak jim někdo musel o tom podat zprávu do jejich zaměstnání, nebo do práce na poli. Zástup lidí teď čekal na příjezd jeho rodičů.

Lindsay a Moore vystoupili, aby se také podívali na toho chlapce. Vrátili se do auta a byli velice pohnuti. Jack Moore řekl: "Nikdy jsem neviděl tak rozmačkané dítě. Nemohu se zbavit myšlenky, že by to mohl být můj syn. Bratře Branhame, měl by ses tam jít také podívat."

Bill si pomyslel na svého syna Billy Paula, kterému bylo 14 let. Co kdyby najednou přišel telegram z druhé strany oceánu, že ho srazilo auto. Bill uvažoval, jak se asi bude cítit ta nebohá finská maminka, když se vrátí z pole a zjistí, že její miláček, její syn, leží studený, strnulý v trávě, přikrytý pláštěm. Bill vysedl z auta a přiblížil se k lidem stojícím kolem mrtvého chlapce. Když ho uviděli, začali si mezi sebou šeptat.

Slečna Isaacsonová řekla Billovi: "Není to hrozné? Tito lidé říkají: 'Zde je ten zázračný muž z Ameriky. Jsme zvědaví, co teď asi udělá.'"

Bill nechal tyto poznámky bez povšimnutí. "Oni tomu prostě nerozuměli."

Ženy v dlouhých teplých šatech a těžkých pracovních botách žalostně naříkaly. Jeden muž poklekl na zem a odhrnul kabát, který přikrýval mrtvé tělo chlapce. Dítě vypadalo asi osmi až desetileté. Jeho obličej byl pohmožděný a zakrvácený. Ústa měl pootevřena a vypláznutý jazyk visel ven. Oči měl obrácené v sloup, takže bylo vidět jenom bělmo. Měl na sobě typické finské oblečení - pumpky, sahající do poloviny lýtek a silné bílé pruhované podkolenky. Při nehodě byla jedna bota stržena z nohy a teď trčely prsty skrz roztržený konec ponožky.

Byl to žalostný pohled, zejména pro Lindsaye a Moorea, protože oba dva měli malé chlapce. Gordon Lindsay zavzlykal, Bill pocítil dávení. Otočil se aby se vrátil k autu. Najednou však měl pocit, jako kdyby se někdo rukou dotkl jeho ramene. Bill se zastavil a ohledl se, kdo to je. Bylo to dost zvláštní, ale nikdo nestál tak blízko, aby se ho mohl dotknout. A tak se obrátil zpět k autu, ale když chtěl udělat další krok, ta neviditelná ruka jej znovu zadržela. A jakmile se Bill otočil k oběti nehody, ta ruka opět ustoupila. Najednou Bill uslyšel pískot, ten známý zvuk větrného víru. Anděl Páně byl blízko. Bill si uvědomil, že se zde děje něco významného a má to souvislost s touto nehodou. Ještě jednou se podíval na mrtvého chlapce. Najednou jakoby si na něco začínal vzpomínat. Obrátil se na slečnu Isaacsonovou: "Zeptej se těch kazatelů, jestli ten chlapec nebyl včera v modlitební řadě."

Ne, nikdo z nich toho chlapce nepoznával.

"Toho kluka jsem už někde viděl. Nemohu si ale vzpomenout kde." Když se však Bill začal soustředit, jeho zrak padl na skály navrstvené na sobě. Uhodilo to do něj jako blesk z nebe. Ted' si vzpomněl, kde už dřív to dítě viděl.

Vzrušením se rozechvěl a rychle zavolal na své společníky. "Bratře Moore, bratře Lidsayi, vzpomínáte si na to vidění, které jsem vám vyprávěl v Americe o jednom chlapci, který bude vzkříšen z mrtvých? Otevřete své Bible a přečtěte mi, co máte napsáno na vašich záložkách."

Jack Moore rychle otevřel Bibli a četl, co si poznamenal asi před dvěma roky: "Hnědé vlasy, hnědé oči, věk 8 až 10 let, chudý oděv cizího původu, znetvořený následkem autonehody, krajina se skalami navrstvenými na sobě, uprostřed jehličnatých lesů. Bratře Branhame, to všechno odpovídá přesně tomuto popisu."

"To je on," potvrdil Bill. Jeho srdce poskočilo vzrušením, když si vzpomněl na výsledek svého vidění. " Tak praví Pán: Ten chlapec bude navrácen zpět k životu."

Gordon Lindsay ve své nevěře lapal po dechu. "Chceš mi říct, že toto znetvořené dítě bude znovu dýchat? Jak by se to mohlo stát?"

Bill pocítil příliv důvěry. Přece nezáleží na tom, že ten chlapec je mrtvý už půl hodiny. Vidění nemůže nikdy zklamat. Odvážně prohlásil: "Jestliže ten chlapec neožije do několika minut, můžete mi připevnit na záda tabulku, že jsem falešný prorok. Ted' prosím řekněte těm ženám, at' se na chvíli uklidní."

Zatímco slečna Isaacsonová požádala místní ženy, aby se na chvíli uklidnily, Bill poklekl vedle mrtvého chlapce a bedlivě dával pozor, aby bylo všechno přesně tak, jak to viděl ve vidění. A pak se modlil: "Nebeský Otče, vzpomínám si, když Tvůj Syn, Ježíš Kristus řekl Svým učedníkům: 'Uzdravujte nemocné, očistujte malomocné, křistě mrtvé, vyhánějte ďáblы, darmo jste vzali, darmo dávejte.' Před více než dvěma léty jsi mi ukázal tuto scénu ve vidění a já jednám podle Tvého Slova, jak podle toho psaného, tak i podle toho mluveného Slova skrze vidění. A říkám smrti: 'Nemůžeš déle držet toto dítě. Pusť ho, ve jménu Ježíše Krista.' "

Někde na té tajemné pouti za životem se duše zastavila a vrátila se zpět. Hrud' chlapce se pozvedla a plíce se naplnily vzduchem. Oční víčka zamrkala, otevřel oči a znovu spatřil svět. Pak otočil hlavu.

To změnilo nařikání těch selských žen v úžas a ohromení. Během několika minut už chlapec seděl a byl vyšetřován. v jeho těle nebyla zlomena ani jedna kost, zůstalo pouze několik povrchních odřenin a pohmožděnin, jinak byl naprosto v pořádku.

ZPRÁVY o tomto zázraku se roznesly po celé provincii Kuopia, jako lesní požár, který zapaluje všechno, co se mu postaví do cesty. Tento večer byla

posluchárna v Kuopiu zaplněná do posledního místa. Víra jasně hořela a zázraků byla hojnost. Následující večer bylo tolik lidí, kteří měli touhu se dostat dovnitř, že tato obrovská budova je už nebyla schopná všechny pojmout. Dveře musely být zavřeny předčasně, tisíce lidí zůstalo venku na ulicích a nemohlo vejít dovnitř. Finská vláda povolala národní gardy na pomoc při udržování pořádku.

Po bohoslužbě se Bill chystal odejít do svého hotelu a tu se najednou mladý finský manželský pár, který čekal venku před vchodovými dveřmi, na něj vrhl a začal tak rychle mluvit finsky, že jim dokonce ani slečna Isaacsonová nerozuměla. Jednali tak zběsile, zvláště ta mladá žena, která se přitiskla k Billovi tak těsně, jako kdyby její život závisel od tohoto sevření. Lindsay, Baxter a Moore ho museli doslova vytrhnout ze středu těchto zoufalých lidí, aby ho mohli bezpečně dopravit do hotelu. Bill málem přišel o kabát.

Slečna Isaacsonová tam zůstala, aby se dozvěděla, oč se vlastně tomuto manželskému páru jedná. Asi za deset minut přišla se zprávou: "Je to matka a otec toho druhého malého chlapce, který byl zraněn včera při té autonehodě. Jejich syn je stále v kómatu a lékaři se nemohou s jistotou vyjádřit, zda to přežije. Rodiče si přejí, abys přišel do nemocnice a pomodlit se za něj."

"Bratře Branhame, my ti to samozřejmě nemůžeme dovolit," řekl Ern Baxter. "To bylo vždy naším pravidlem již od dob bratra Boshworta, ještě než jsem se stal manažerem tvých shromáždění. Jestli jednou půjdeš do nemocnice, dostane se to do novin a ty budeš zaplaven žádostmi jiných zoufalých lidí, kteří budou chtít, aby ses přišel rovněž za ně pomodlit do nemocnice nebo do jejich domovů. A jelikož není možné, abys vyhověl všem, způsobíš tím nelibost těch ostatních a to neprospěje tvým shromážděním. Ne, ač je mi sebevíc líto té mladé maminky, myslím si, že náš dohodnutý způsob jednání je rozumný. Lidé musí sami přinést své nemocné a postižené do shromáždění, aby mohli mít všichni stejnou možnost."

Bill se smutkem souhlasil, ale řekl: "Chtěl bych si s nimi alespoň promluvit a objasnit jim to. Přiveďte je."

Maminka a tatínek vypadali na něco málo přes dvacet. Podle jejich oblečení se dalo poznat, že jsou chudí. Maminka, která stále plakala a byla celá zoufalá, vyhrkla svou prosbu. Slečna Isaacsonová přeložila: "Pojď a uzdrav naše dítě. Je stále v bezvědomí. A lékař říká, že umírá."

Bill odpověděl: "Je mi líto, ale já nemohu uzdravit vaše dítě."

"Ale ty jsi přece uzdravil toho druhého chlapce."

"Nikoliv, toho chlapce uzdravil Ježíš Kristus. Já ne. Já s tím nemám nic společného. Před dvěma léty mi Bůh ukázal ve vidění, že ten druhý chlapec bude přiveden zpět k životu, ale On mi nikdy nic neukázal o vašem chlapci."

"Pak prosím, měj vidění ohledně našeho syna."

Bill zavrtěl nesouhlasně hlavou: "Nemohu mít přece vidění jen tak pro nic. Mohu je spatřit pouze tehdy, když to Bůh chce. Budu se modlit za vašeho syna, aby ho Bůh uzdravil. Ale jestli ho Bůh uzdraví nebo ne, to zaleží na Něm a na vaší víře. Jste oba křesťané?"

Ani jeden z nich nebyl křesťan. A tak jim Bill vysvětlil některé základní pojmy Evangelia. "Víte, vy tak mnoho očekáváte od Boha a žádáte Ho o uzdravení vašeho syna, zatímco vy sami jste Mu neodevdali své životy. Přemýšlejte o tom takto: Jestliže váš syn zemře, Bůh si ho vezme do nebe, protože je příliš mladý, aby nesl zodpovědnost za svůj život. Jestliže ale vy zemřete jako hříšníci, nikdy víc se s ním nevidíte. Ale kdybyste přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele, tak i kdyby váš syn zemřel, jednoho dne se s ním setkáte v nebi, protože tam odcházejí křesťané po smrti. Chcete teď odevzdat vaše životy Ježíši Kristu? Jakmile se stanete křesťany, můžete s důvěrou prosit Boha, aby uzdravil vašeho syna. Snad ho Bůh ušetří."

Pro tyto mladé rodiče to znělo jako obchod, na kterém nemohou prodělat. Oba poklekl na podlahu a Bill v jednoduché modlitbě, ve které poprosil Ježíše Krista, aby se stal Pánem jejich života, přivedl tento pár ke Kristu. Jakmile skončil, maminka se postavila a hystericky zablábolila: "Ted' už tedy můžeš mít vidění o našem synovi."

"Přece jsem ti už řekl, že nemohu přimět Boha k tomu, aby mi dal vidění. Jestliže to neučiní On sám, tak to prostě neudělá. A jestliže to učiní, pak ti to hned řeknu. Nech mi číslo telefonu, kde budeš."

Té zoufalé mamince to ale nestačilo. Hned druhý den, v neděli 23. dubna, telefonovala do hotelu každých 15 minut a ptala se slečny Isaacsonové: "Měl už nějaké vidění?"

UPLYNULY 3 DNY od vzkříšení mrtvého chlapce. Zprávy o tomto zázraku se dostaly do nejvzdálenějších usedlostí Laponska. Davy lidí proudily do města Kuopia z každého koutu provincie a posluchárna byla naplněna ihned popoledni. A když přišla chvíle, aby se Bill ukázal na pódiu, zjistil, že bez cizí pomoci se k této budově nepřiblíží ani na vzdálenost tří městských bloků. Hlavní guvernér poslal policejní gardu, aby mu pomáhala. Tito muži se seřadili do tvaru

šlípou se vztaženými meči kolem evangelisty a tak postupovali kupředu. Zástup couval na uctivou vzdálenost.

Ochranka se pomohla Billovi dostat do suterénu posluchárny a zavřela za ním dveře. Většina jednotky zůstala venku, a jen čtyři gardisté - dva vpředu, dva vzadu - vedli Billa tak dlouho, dokud neměli jistotu, že se dostal až na pódium. Celý veliký suterén byl prázdný, s výjimkou několika lidí, kteří čekali v řadě před veřejným záchodem. z hlavní posluchárny zněla hudba až sem. Byla to finská národní lyrická hudba hraná v molové tónině. Bill procházel suterénem směrem ke schodišti s vědomím, že teď přichází řada na něj.

Ušel pouze několik kroků, když se najednou otevřely dveře dámské toalety a začala se z nich šourat o berlích zmrzačená dívka. Bylo jí asi deset let. Měla rozčuchané vlasy sahající po ramena, jako kdyby si je sama přistříhla. Šaty sahající pod kolena měla roztrhané na cary, ale ta hlavní věc, která připoutala Billovu pozornost byly její výztuhy. Byla jedním z nejvíce postižených dětí, které byly ještě schopny stát a pohybovat se po vlastních nohách, jaké kdykoliv viděl. Jedna noha byla pevná a zdravá, zatímco ta druhá nebyla k ničemu. Byla o několik centimetrů kratší se silnou podrážkou na botě, obepruta těžkou sponou s kloubem a připevněna ke kovovému popruhu, upevněnému kolem pasu. To bylo prostě něco, co Bill nemohl pochopit. K té botě se silnou podrážkou byl připevněný provázek, který vedl až k jejímu rameni a byl spojen se šlípou na zádech.

Jakmile dívka spatřila Billa, který ji pozoroval, sklonila svou hlavu. Slzy jí kanuly po tvářích a třpytily se v tom pološeru elektrických světel. Bill si byl jist, že ho dívka poznala. A zcela jistě věděl, že by chtěla přijít k němu, ale bojí se, že by to bylo neslušné.

Vojáci, kteří šli před Billem, se zastavili a dívali se, proč nejde dál. Ti další dva vojáci ho ze zadu pobízeli, ať pokračuje. Jelikož ale žádný z těch čtyř gardistů nemluvil anglicky, Bill jim dal znamení hlavou a rukou, že se chce na chvíli zastavit. Když se tato dívka podívala znovu, Bill ji pokynul, aby přišla blíž. Belhala se tedy k němu. Ted' pochopil účel toho provázku, visícího z jejího ramene až k botě. Nejdřív vysunula obě berle dopředu, potom se o ně opřela, trhla ramenem, a tím se její postižená noha posunula kousek dopředu. Vypadalo to velice nemotorně, ale fungovalo to. Bill cítil, jak mu srdce jihně dojetím a soucitem.

Když tato zmrzačená dívka došla k němu, uchopila lem Billova saka zvedla jej ke rtům a políbila. Potom jej pustila a slzy kanuly z jejích modrých očí. Pak sklonila hlavu a přidržela si svou potrhanou košili. Byla to její, byt' nešikovná dívčí úklona, jako by tím chtěla finsky říct "děkuji".

Bill spatřil stín nad její hlavou, který bledl, až se proměnil v podobiznu té samé dívky, která se procházela ve vzduchu po dvou zdravých nohách. "Miláčku," řekl celý vzrušený, "můžeš hned odhodit ty šle. Bůh tě uzdravil."

Nemohla samozřejmě pochopit, co jí bylo v angličtině řečeno. A jelikož tam nebyl žádný překladatel, jeho slova byla pro ní bezvýznamná. Gardisté, kteří stáli za ním, uznali, že už příliš dlouho hovoří a začali jej pobízet, aby šel dál ke schodišti. Jelikož víc nebyl schopen v dané chvíli učinit, Bill si pomyslel: "Ó, Bože, určitě to jednou pochopí."

Ten večer, když ti prostí Laponci viděli dar rozpoznání, který dokazoval, že Ježíš žije, stovky lidí ani nepotřebovalo přijít do modlitební řady přijmout své uzdravení. Bill z pódia pozoroval, jak odhazují berle daleko od sebe a jak vstávají z invalidních vozíků.

Po ukončení modlitby za druhou skupinu lidí s modlitebními lístky, Howard položil ruku na rameno svého bratra a nabádal ho k opatrnosti: "To snad pro dnešní večer stačí, Bille. Během této cesty máš před sebou ještě mnoho bohoslužeb a nechceme, aby ses úplně vyčerpal."

"Howarde, mám ještě trochu síly. Zavolejme ještě pár modlitebních lístků. Začneme od čísla 45."

Když Howard seřazoval posledních deset pacientů do modlitební řady, Bill se otočil, aby si vypil skleničku vody. Najednou za sebou uslyšel nějaké drnkotání a řinčení. Obrátil se a uviděl tu stejnou zmrzačenou dívku, se kterou před chvílí hovořil tam v suterénu. Ted' se prodírala ke schodišti vedoucímu na pódium. Její číslo bylo 45.

Billovo srdce poskočilo radostí. Obrátil se ke slečně Isaacsonové a řekl: "Prosím tě, opakuj moje slova přesně, i když jim nebudeš rozumět." Když se tato dívka k němu přibelhala, usmála se. Chyběl jí vepředu jeden zub. Bill řekl: "Ty jsi ta dívka, kterou jsem potkal na schodišti před bohoslužbou, že ano?"

"Ano," odvětila. "Jmenuji se Veera Ihalainenová. Jsem válečný sirotek. Moji rodiče byli zavražděni Rusy. Ted' bydlím ve stanu tady v Kuopiu. Myslíš, že mne Ježíš uzdraví?"

"Miláčku, Ježíš Kristus tě už uzdravil. Uzdravil tě tam u schodiště před bohoslužbou. Jdi, posad' se a popros někoho, aby ti pomohl sundat ty výztuhy. Potom přijď, chtěl bych se s tebou vidět."

Zatímco jeden finský kazatel rozvazoval Veeriny výztuhy, Bill začal hovořit s dalším pacientem. Najednou vzduchem zazněl pronikavý výkřik a hle, zde přichází Veera. s jásáním drží berle v jedné ruce a výztuhy ve druhé, běží a

bosýma nohama dupe po dřevěném pódiu a skáče jako mladý sob. Bill připojil i svůj hlas k této harmonii chvály, která se pozdvihla v celém obecnstvu.

Po bohoslužbě Howard odváděl Billa do hotelu. Když procházeli hotelovou předsíní, začal Howard opatrně hovořit. Tím se pokoušel odpoutat svého bratra od pomazaní zpět do fyzického světa. "Bille, vzpomínáš si, jak jsme byli v Prince Albert a ty jsi jedl ty hrozné kanadské bombóny?"

"Hm hm."

"Víš co, jestli si myslíš, že byly špatné, můžeš ochutnat tyto finské. Myslím, že cukr, stejně jako ostatní potraviny, je tady vzácný a tak to dělají jinak. Dělají to se škrobem. Vezmi si jich několik." Howard vzal dva bombóny, takové tvrdé bombóny a dal je do ruky svému bratru, ale Bill je nevložil do úst.

Když vystoupili z výtahu, procházeli kolem jediného telefonu v hotelu, který se nacházel na tomto podlaží. Byl to takový staromódní přístroj, s pevně připevněným mikrofónem ve tvaru zvonku. Byl umístěn v dřevěném boxu, s natáčecí klikou a sluchátkem, které vypadalo jako zvonek na konci telefonní šňůry.

"Víš," poznamenala slečna Isaacsonová, "ten druhý chlapec, který měl tu nehodu, je stále v kómatu. Jeho matka telefonovala celý den každých patnáct minut a chtěla se dozvědět, jestli jsi už měl nějaké vidění. Jestli to tak bude pokračovat i zítra, tak z toho zešlím." Paní Isaacsonová otevřela dveře svého pokoje.

"Pán mi ještě ohledně toho nic neukázal," řekl Bill a vstoupil do svého pokoje.

Položil svou Bibli a ty dva bombóny na staromódní stůl s mramorovou deskou. Pak se postavil k oknu. Hleděl na východ směrem k Rusku. Ačkoliv se blížila půlnoc, noční obloha spíše připomínala soumrak doma v Indiáně. Stále bylo ještě tolik světla, že by se venku dalo číst noviny. Je to země půlnočního slunce. Byli blízko polárního kruhu, kde se dubnové slunce schovává za obzorem jen na krátkou chvíli a znovu vychází a putuje po nebi následující den. Ulice byly plné lidí odcházejících z posluchárny. Všichni spolu rozmlouvali. Není divu, měli si co říct o těch velikých skutcích, jichž byli svědky dnes večer ve shromáždění. A pak Bill s úžasem pozoroval skupinu finských vojáků, kteří se objímali s ruskými vojáky. Bill si pomyslel: "Taková věc, která dosáhne toho, že Fin obejme Rusa, je schopna vyřešit každou válku na zeměkouli. Ježíš Kristus je tou odpovědí, ano pánové."

Bill pozvedl svou ruku se zbožným pocitem. "Nebeský Otče, Ty jsi tak nádherný, ó jak Tě miluji, za uzdravení toho zmrzačeného sirotka dnes večer. Ó,

veliký Jahve, Bože, jak nádherný jsi. Jednou prolomíš to východní nebe a přijdeš znovu. Tentokrát to bude ve slávě. Tisíce těchto finských lidí vejde do věčného života na základě rozhodnutí, které učinili dnes večer. Ó, Ježíši Kriste, můj mistře a můj Pane, ó, jak Tě velebím, ó, jak jsem Ti vděčný za Tvé působení."

Najednou za sebou uslyšel nějaký zvuk. Otočil se a s úžasem zjistil, že to je anděl Páně stojící vedle starožitného stolu. Anděl vypadal stejně jako vždycky: vysoký, s plnou hrudí, bez plnovousu, s olivově tmavou pletí a temnými hustými vlasy padajícími na ramena, v bílém rouše, které nezakrývalo celé jeho nohy. Jeho vzhled byl jako vždy přísný. Nad andělem vířilo to věčně přítomné světlo. Ruce měl složené jako obvykle, ale musel je složit právě teď, protože na stole stála úzká váza, která tam předtím nebyla. Zvuk, který Bill před chvílí uslyšel, musel být způsoben tím, jak anděl pokládal vázu na mramorový povrch stolu. Bill věděl, že to není vidění a anděl i váza jsou hmotné věci, stejně jako on. Kdyby se jich Bill dotkl, mohl by je nahmatat. Ale neodvážil se toho.

V té váze byly dva žluté narcisy. Jeden se skláněl k severu a ten druhý k jihu. Anděl se díval na tyto květiny a zeptal se: "Co to je?"

"Připadají mi jako velikonoční květy," odvětil Bill.

"Ty dvě květiny znázorňují dva chlapce, kteří před třemi dny měli nehodu. Chlapec, který byl sražen k severu, zemřel ihned, ale byl navrácen k životu. Ten chlapec, který byl odhozen k jihu právě teď umírá."

Bill hleděl jak květ, který se skláněl k severu náhle padl až na stůl, zatímco ten květ, který se skláněl k jihu, padal zvolna. Tak jako ručička na hodinách zvolna klesá při každém tiknutí.

Anděl se zeptal: "Co ti dal tvůj bratr?"

"Dva bonbóny."

"Sněž je."

Ty dva bonbóny ležely na stole jeden na jedné, druhý na druhé straně vázy stejně jako ty květy. Bill zvedl ten ze severní strany a vložil jej do úst. Byl velice chutný. Bill pokousal bonbón, a narcis, který ležel na stole náhle poskočil nahoru a narovnal se ve váze. Ale ten jižní květ klesal níž a níž, tak jako by časomíra odpočítávala - tik, tak, tik, tak.

"Ted' sněž ten druhý bonbón," přikázal anděl.

Sáhnul pro ten druhý hranatý bonbón, vložil ho do úst a začal kousat. Ale chutnal odporně. Byl bez chutě a bylo ho cítit škrobem tak, že ho Bill vyplivnul do dlaně.

Anděl ho varoval: "Jestli ho nesníš, ten druhý chlapec zemře."

Právě teď se ten druhý narcis téměř dotknul povrchu stolu. Bill rychle vložil ten nakousnutý bombón zpátky do úst. Chutnalo to sice odporně, ale pokousal ho. Když ho spolknul, ten klesající květ poskočil nahoru, a narovnal se tak, jako jeho společník. Anděl mírně sklonil svou hlavu. Vzal vázu s květinami, splynul s vířícím světlem nad svou hlavou a zmizel.

Bill stál několik minut nepohnutě. Cítil se úplně ztuhlý. Nakonec ale odklo- pýtal na chodbu a zakřičel: "Sestro Isaacsonová, pojď rychle sem!"

Slečna Isaacsonová prudce otevřela dveře a pospíchala k němu. "Bratře Branhame, co se stalo, co se děje?"

"Anděl Páně se právě se mnou setkal v mém pokoji a dal mi slovo ohledně toho druhého chlapce, který měl tu nehodu. Chci, abys zavolala té mladé mamince a řekla jí: 'Tak praví Pán: Tvůj syn zůstane naživu.'"

Slečna Isaacsonová běžela na konec chodby a klikou natáčela telefon, aby se spojila s operátorem, který zazvonil domu rodičům. Slečna Isaacsonová prohodila jen par slov a pak naslouchala. Potom zavěsila telefon. "Doma byla pouze opatrovnice dětí. Manželé odjeli do nemocnice asi před půl hodinou. Myslím si, že obdrželi zprávu, že jejich syn umírá."

"V pořádku," řekl Bill, "pak musíme zatelefonovat do nemocnice. Slíbil jsem, že jí řeknu, jakmile mi Bůh něco ukáže."

A tak se slečna Isaacsonová znovu spojila s operátorem, který ji přepojil do nemocnice. Brzy na to rozmlouvala finsky s tou mladou maminkou. "Bratr Branham říká: Tak praví Pán: 'Váš syn zůstane naživu.'"

Slečna Isaacsonová poslouchala asi minutu, potom se s překvapivým úsměvem podívala na Billa: "Matka říká, že už to ví. Když přijeli do nemocnice, srdeční tep jejich syna rapidně klesal. Stáli kolem něj v očekávání na posledního dech. Ale asi před pěti minutami se jeho puls náhle zlepšil a byl úplně normální, pak otevřel oči a začal s nimi hovořit. Jeho řeč byla rozumná a vypadalo to, že je v pořádku. Lékaři byli ohromeni. Říkali, že jestliže se mu bude tak dobře dařit, jak to teď vypadá, může se druhý den ráno vrátit domů."

Bill s uspokojením přikývnul: "Řekni jí, jak jsme oba šťastni z uzdravení toho chlapce. A připomeň jí, že ani já, ani vidění neuzdravilo jejího syna. Způsobila to její víra v Pána Ježíše Krista."

Z FINSKA se pak Branhamova skupina přemístila do sousedního Švédska a pak do Norska. Na druhý den pobytu v Norsku se Bill náhle probudil

asi v pět hodin ráno. Stál vedle něj anděl Páně a pozoroval ho. Ruce měl složené, tak jako vždy. Nad ním kroužilo to nadpřirozené světlo a vrhalo tajemný žár na stěnu hotelového pokoje.

"Obleč se," nařídil anděl, splynul s tím světlem a zmizel.

Bill se oblékl a čekal. Nic se nedělo. "Co to všechno má znamenat?" Přemýšlel. "Přeje si Pán něco ode mne?"

Jelikož neobdržel žádné další pokyny, rozhodl se, že si vyjde na procházku a bude se za tuto věc modlit. Prošel asi pět kilometrů norským městem a zastavil se u řeky. Uvelebil se pod stromem a snažil se uvolnit a modlit se, zatímco se slunce na obloze zvedalo výš. v devět hodin začal být nervózní a pomyslel si, že jestli ho nenajdou v pokoji budou mít o něj starost. A právě teď Bill uslyšel hlas anděla, který přísně přikazoval: "Vstaň a jdi zpět."

Ušel asi míli a znovu zřetelně uslyšel andělův pokyn: "Odboč vpravo." Bill odbočil a když prošel kolem několika městských bloků, anděl řekl: "Odboč vlevo." Bill poslechl, ačkoliv se tomu divil, kam ho Pán vede. A náhle uviděl Nora, který překládal jeho poslední večerní shromáždění.

Tento muž rovněž uviděl Billa a přispěchal, aby mu podal ruku. Ve tváři tohoto Nora se odráželo velké překvapení. "Bratře Branhame, to je zvláštní. Já ..."

"Moment," přerušil ho Bill. Mezi nimi se zformovalo vidění. Bill viděl toho muže v nějakých nesnážích. Pak uviděl sám sebe ke konci včerejšího večerního shromáždění jak se skloněnou hlavou a zavřenýma očima vede shromáždění k modlitbě. Ted' Bill zpozoroval něco, čeho si nevšiml včera večer. Když skončilo vidění, Bill řekl tomu muži na ulici: "Ty ses zrovna vrátil z nemocnice, že?"

"Jakže, ano, odkud to víš?"

"Máš pouze jednu ledvinu a bojíš se, abys o ní nepřišel."

"To je pravda. Včera večer jsem se sotva držel na nohou, když jsem tě na pódiu překládal."

Bill přikývnul. "Asi před třemi nebo čtyřmi roky jsi měl udělat něco pro Pána a neudělal jsi to, je to tak?"

Překvapení se zrcadlilo v každém záhybu jeho vrásčitého obličeje. "Bratře Branhame, to je pravda."

"Potom ti museli vyoperovat jednu ledvinu. Pak to přešlo na tu druhou, a to ti dělá starosti. A včera večer, když jsme se modlili společnou modlitbou,

lehce ses přidržel okraje mého saka a modlil ses: 'Prosím, Pane Ježíši, uzdrav mne.' "

Ten muž zvedl ruku k nebi. "To je pravda, bratře Branhame. Také jsem prosil Boha, aby mi dal potvrzení, že jsem byl skutečně uzdraven. Asi před půl hodinou jsem měl zvláštní pocit, že bych měl přijít sem a zůstat stát na ulici. A tady jsem tě potkal. Jsem si jist, že mne Ježíš Kristus uzdravil."

Když se Bill vrátil do hotelu, Lindsay, Moore, Baxter a místní norští pastoři, se právě chystali jít na snídani. Vyšli spolu na ulici a než vstoupili do restaurace, krátce se zastavili před výlohou jednoho obchodu.

Bill se obrátil k ostatním a řekl: "Tak praví Pán: z této budovy vystoupí muž a zastaví nás. Bude mít na sobě tmavý oblek a světlý klobouk. Požádá mě, abych s ním šel nahoru a pomodlil se za jeho nemocnou manželku. Já to ale nemohu udělat, protože to je čas jejího odchodu."

Jack Moore se zeptal: "Kdy se to stane?"

"Snad ještě dřív, než se vrátíme do hotelu," odpověděl Bill, "to vidění bylo tak zřetelné, že se to stane dnes ráno."

Po snídani odcházeli zpět do hotelu a když šli kolem té výkladní skříně, náhle nějaký muž vyšel z toho obchodu. Byl celý rozrušený a chtěl se setkat s Billelem. Prostřednictvím norského pastora, který překládal, se dozvěděli, že bydlí v bytě nad tím obchodem a jeho manželka je smrtelně nemocná. Ten pán, majitel obchodu, úpěnlivě prosil "velikého amerického evangelistu," aby s ním šel nahoru a pomodlil se za jeho manželku.

Bill s politováním tuto žádost odmítl, musel říct: ne. Věděl, že musí být poslušný viděním, ač se mu to líbí nebo ne. A to je ta vysoká cena, která provázela jeho dar a povolání.

KAPITOLA 49

PŘÁTELE A NEPŘÁTELE

1950

V červnu 1950 když vedl Wiliam Branham uzdravovací kampaň v Lubbocku v Texasu, byl proti němu namířen další veřejný útok. Tentokrát se o to postaral vydavatel místních novin v kousavém článku, ve kterém žaloval Billa, že okrádá lehkověrné křesťany pytlím plným psychologických triků.

Gordon Lindsay se rozčiloval: "Přečetl sis tento článek, bratře Branhame? Říkají tady, že během svých shromáždění nasbíráš tolik peněz, že k jejich odnesení jsou zapotřebí dva lidé. Ten článek je plný takových lží. Jsem opravdu rozhořčen. Bratře Branhame, proč nepřivoláš oheň z nebe, aby spálil toto místo?"

Bill se usmíval: "Ó, bratře Lindsayi, aj! Myslím, že když jednou v nějakém městě odmítli Pána, Jakub a Jan si přáli udělat totéž. A Ježíš jim řekl: "Nevíte, jakého ducha jste. Protože Syn člověka nepřišel, aby zničil životy lidské, ale aby je zachránil."

"Nemyslel jsem tyto lidi, ale tu tiskárnu, která si dovoluje publikovat takovou špínu."

"Dobře, bratře Lindsayi, snažím se takové smetí prostě ignorovat. A navíc bych nikdy neudělal žádný drastický krok, dokud by mi Pán bezprostředně neřekl, abych to udělal."

Lindsay přesto nebyl spokojen. "Potřebujeme takové proroky jako byl Eliáš. Nemusel mít žádné vidění a přesto jednal. Vstoupil na horu Karmel, postavil oltář a vyzval Bálovy proroky: 'Pojďte sem a my vám dokážeme, kdo je Bůh.' Eliáš chodil kolem nich, posmíval se Bálovi i těm mužům, a říkal: 'Jen dál, uvidíme, co Bál dokáže.' Tito falešní Bálovi proroci si připadali velice hloupě, když oheň sestoupil z nebe a pohltil Eliášovu oběť spolu s vodou a vším ostatním. Eliáš prostě věděl na čem stál, aniž by měl nějaké vidění. Dnes nám jsou potřební takoví proroci."

"Moment, bratře Lindsayi," oponoval Bill, "jsi skvělý učitel, ale zapomněl jsi na jeden důležitý bod, když Eliáš všechno řádně připravil, když zabil volky, položil je na oltář, polil je vodou - řekl: 'Pane, učinil jsem to přesně podle Tvého Slova.' Vidíš, Pán mu to nejdřív ukázal ve vidění, takhle jednájí proroci. Vždy na základě vidění. Dokonce i Ježíš, Bůh - prorok, řekl: 'Otče, činím pouze to, co jsi mi ukázal.'"

Lindsay zdánlivě souhlasil, aby se nepouštěl do sporu, ale brumlal si: "Přesto bych chtěl v dnešní době vidět více takových proroků jako Eliáš."

O několik týdnů později vedl Bill třídní kampaň v Harlingenu, v Texasu. Bylo to malé městečko asi 30 km na sever od mexické hranice. Během prvního večera obecenstvo působilo stísněným dojmem. v tomto shromáždění asi 4000 lidí naplnilo posluchárnu, ale zdálo se, že neprožívají stejné vzrušení a očekávání, s jakým se Bill setkával na jiných místech. Naštěstí ten nevýrazný trend nepřekážel působení daru na pódiu. Přece však anděl Páně nepůsobil mezi publikem tak často jako v minulosti. Druhý den odpoledne, když se Bill modlil ve svém pokoji, zatelefonoval mu jeho manažer. "Bratře Branhame, jedu do města na oběd. Opravdu se mnou nepojedeš?"

"Ne, děkuji, bratře Baxtere, dnes ne. Stále se postím před Pánem."

"V pořádku. Mohl bych se s tebou setkat za několik minut v hotelovém vestibulu? Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit ještě před večerním shromážděním."

Ve vestibulu mu Ern Baxter nastínil svou záležitost. Sbírka, kterou vybrali minulý večer, byla velice malá. A teď jim scházely prostředky k dalšímu konání kampaně.

"Kolik chybí?" zeptal se Bill.

"Nejméně 900 dolarů."

"Jsem zvědav, v čem to vězí," přemýšlel Bill. "Myslím si, že takové množství lidí, by mohlo tolik peněz lehce darovat."

"I já jsem nad tím přemýšlel a zeptal jsem se na to místního pastora. Je patrné, že v posledních měsících byli v Harlingenu jiní evangelisté, kteří zde konali uzdravovací bohoslužby, a tito chlapíci tvrdě obírali lidi."

Ted' Bill pochopil postoj tohoto zástupu v posledním shromáždění. "Myslím tedy, že je nesmíme obviňovat za to, že jsou vůči mě nedůvěřiví."

"Bratře Branhame, měl bys mi dovolit udělat takový maličký nátlak na tyto lidi, jinak budeme muset skončit s nepořízenou."

Bill si vzpomněl na slib, který dal Pánu, že zůstane evangelistou jen tak dlouho, dokud se Pán postará o jeho potřeby, aby nikdy nemusel prosit o peníze. "Nedá se nic dělat. Ne, pane, nemůžeš to udělat. Bratře Baxtere, kdybychom měli být jednou naléhat na lidi kvůli penězům, třeba v jediném mém shromáždění, v ten den si podáme ruce jako bratři a já si půjdu dál sám. Nebude žádné vybírání peněz v mých shromážděních. Bohu patří dobytek na tisíce pahorcích, všechno patří Jemu. I já Mu patřím a On se o mne postará."

"V pořádku, bratře Branhame, jestli to tak cítíš, pak se o penězích nebudu zmiňovat."

Cestou zpět do pokoje Bill zaslechl srdcervoucí vzlyky. Rozhlížel se kolem a spatřil dvě dívky, jak se plačíc objímají, jako kdyby byly odsouzené na smrt. Bill k nim přistoupil a zeptal se: "Co se vám stalo?"

Jedna dívka zalapala po dechu: "Ó, bratře Branhame, jsi to ty?"

"Ó, vidím, že mě znáš. Mohu ti nějak pomoci?"

"Bratře Branhame, to je moje přítelkyně. Má psychické problémy a jestli Bůh neudělá zázrak, bude muset jít do ústavu pro mentálně postižené. Seděla jsem ve tvých shromážděních v Lubbocku a viděla jsem působení Ducha Svatého. A vím, že Bůh může uzdravit mou přítelkyni, kdybych ji jen byla schopna přivést do modlitební řady, aby ses za ní pomodlil. A tak jsem ji přivedla sem do Harlingenu. Ale minulý večer jsem vůbec nedostala modlitební lístek a obávám se, že jsme jeli celou tu cestu zbytečně."

Lubbock se nachází v Texaském pruhu, přibližně ve vzdálenosti 1600 km od Texasu. Bill si byl vědom, jak ohromnou víru měla tato dívka, aby přivedla svou přítelkyni z takové dálky do Harlingenu. "Dobře tedy, sestro, jestliže jsi byla schopna přivést svou přítelkyni až sem do těchto shromáždění můžeš přicházet každý večer a snad jednou dostaneš ..." Zde přerušil. Mezi nimi se zformovalo vidění a on pozoroval rozhodnutí. To nebyl plochý obraz jako v televizi, byl to trojrozměrný obraz, jako ve skutečnosti. "Mladá dámo, tvoje maminka je invalidní a ty patříš do metodistické církve, že ano?"

Dívka přiložila ruce na ústa a užasla. "Ano!"

"Přijely jste ve žlutém roadsteru. Cestou sem, jste se ty a ta druhá dívka smály a v tom jste vjely do ostré zatáčky. Najely jste na takové místo, kde byla polovina betonu a polovina asfaltu a málem jste se s autem převrátily."

"Bratře Branhame, to je pravda!"

"A to je také pravda Tak praví Pán, tvoje přítelkyně je uzdravena."

Obě dívky zavýskly jako ve vytržení. Když se Bill od nich vzdaloval, byl si jistý, že ani jeden závan nejistoty už nezastiňoval jejich mysl.

Večer, po bohoslužbách, kazatel Baxter přišel k Billovi a řekl: "Bratře Branhame, podívej se, tady na tom talíři pro dobrovolné dary je obálka. Je anonymní a obsahuje devět stodolarových bankovek, je to přesně tolik, kolik potřebujeme do konce. Bratře Branhame, měl jsi pravdu. Bůh se o nás postará. Promiň mi, že jsem chtěl vymáhat peníze."

"Jistě, bratře Baxtere, je to pouze lekce, jak důvěřovat Pánu." Bill to tehdy neřekl, ale dobře věděl, odkud jsou ty peníze. Bůh mu ukázal ve vidění, jak ta dívka z Lubbocku položila neoznačenou obálku na talíř pro sbírku.

Druhý den ráno se Ern Baxter zastavil v Billově pokoji, aby si u něj něco ověřil. "Budeš s námi dnes ráno snídat, bratře Branhame?"

"Ne bratře Baxtere, stále se postím."

"To už je třetí den, co jsi nejedl. Buď opatrný, abys to nepřehnal. Potřebuješ také fyzickou sílu."

"Potřebuji ale i duchovní sílu. Budu si dávat pozor, cítím však nutkání, abych to tak dělal. Mám pocit jako kdyby se něco chystalo a potřebuji být duchovně připraven."

"V pořádku, zeptám se tě večer znovu." Baxter se otočil ke dveřím, ale podíval se ještě zpět a řekl: "Mimochodem, znáš ty dívky, za které jsi se modlil včera odpoledne v hotelu? Jsou tak rozrušené, že vyprávějí, kde jen mohou, že Ježíš osvobodil jednu z nich z duševní nemoci. Dnes brzy ráno to vykládaly všem v hotelové hale a pak je viděli, jak jdou ulicí a zastavují lidi. Nevím, jestli to je dobré. Tady je přece nezná nikdo, a tak nikdo nemůže vědět, jestli ta dívka byla opravdu v tak hrozném stavu."

Bill se usmíval. "Jsem rád, když vidím takové věci. Když jsou lidé ochotni vydat svědectví, že je Ježíš uzdravil."

Odpoledne kazatel Baxter znovu zaklepal na Billovy dveře. Tentokrát byl velice sklíčžený.

"Co se stalo, bratře Baxtere?"

Ten statný muž klesl do křesla, naklonil se dopředu, opřel si ruce o kolena a klobouk si položil k nohám. "Bratře Branhame, obávám se, že brzy můžeme mít nesnáze. Dnes odpoledne mi telefonovalo několik pastorů, kteří tady sponzorují tvá shromáždění. Patrně dal někdo vytisknout propagační leták, ve kterém tě hezky setřel. Ať už to je kdokoli, ale rozšiřuje ty letáky po celém městě, vkládá je pod stěrače zaparkovaných automobilů. Takhle jich bylo rozšířeno už tisíce."

"No co, to není poprvé, co jsem veřejně pomlouván. A copak v tom letáku je?"

"Ještě jsem ho sám nečetl, ale asi je v něm něco, jako že předvádíš na pódiu velikou podívanou, že používáš mentální triky ke svádění publika a že ti lidé co mají problémy, a ty je rozpoznáváš, že to je dopředu domluveno. Jsi tam nařčen z toho, že jsi jako čaroděj Šimon z knihy Skutků a že se zajímáš hlavně o

peníze. To nejhorší na tom je, že v tom letáku se tvrdí, že byl vytištěn ..." (tady se zastavil, aby to zdramatizoval), že byl vytištěn pod záštitou Federálního úřadu pro vyšetřování."

Bill zapískal: "Tak to je tedy nějaká nová finta."

"Ano, je tam také, že dnes večer se tě chystají agenti FBI odhalit jako podvodníka. Bratře Branhame, co s tím teď uděláme?"

"Myslím, že bychom měli pokračovat stejně jako dřív a nechat ty věci v Pánových rukách. On se včera v noci o nás postaral, že ano? Postará se také i dnes."

Mohutné Baxterovy ruce svíraly klobouk. "Když si pomyslím, že nějaký chlapík tě obviňuje z toho, že se zajímáš o peníze! Sám jsem byl svědkem, jak ti ten muž z Texasu dal šek na 25 tisíc dolarů a ty jsi ho před jeho očima roztrhal."

"Vzpomínáš si jak mi ten milionář poslal šek na jeden a půl miliónu? Odmítl jsem ho. Někteří lidé mi nabízeli domy po celé zemi, právě nedávno mi jistý chlapík nabídl nového Kadillaka. Vždy jsem tyto nabídky odmítal. Záleží mi na důvěře lidí a ne na jejich penězích."

To podnítilo Baxterovou zvědavost. "Umím si představit, jak vracíš domy a peníze, ale proč jsi odmítl Kadillaka? Vždyť vím, kolik musíš cestovat. Nové auto potřebuješ."

"Nejsem proti novému autu, ale Kadillak, to je pro mě moc. Jak bych pak mohl přijet do Arkansasu v Kadillaku? A některá z těch chudých arkansaských maminek, která jí pouze uzený bůček s kukuřičným chlebem na snídani; má na ruku samé boláky od česání bavlny, pak přichází do mého shromáždění s těžce vydělaným dolarem a přináší mi ho jako dar, a já bych tam měl přijet v Kadillaku? Ne, v žádném případě! Tohle nikdy neudělám. Chci být rovným těm lidem, za které se modlím."

"To má smysl. Ale já jdu na oběd do města pěšky. Jsi ochoten přerušit svůj půst? Řekni."

"Ano, půjdu s tebou."

Když vstoupili do kavárny, kazatel Baxter se opřel a zašeptal: "Vidím, že jsou tady naši přátelé Wilbanksovi. Možná by si přáli posadit se k nám a promluvit si s tebou."

"Raději ne. Víš, jaké to je, když na mně spočívá pomazání. Bůh prostě začne zjevovat věci a já se nechci vyčerpat před shromážděním."

Posadili se tedy k obědu sami a když už se chystali k odchodu, manželé Wilbanksovi rychle povstali a setkali se zároveň s nimi u pokladny a zaplatili jejich účet. Pan Wilbanks řekl: "Bratře Branhame, rád bych stiskl tvou ruku."

Bill sevřel podanou ruku a chtěl něco říct. Ern Baxter mu skočil do řeči a řekl: "Podívej, bratře Wilbanksi, neměl bys s ním teď mluvit. On se připravuje na večerní shromáždění."

"Rozumím."

Ale když s Ernem Baxterem vyšli na ulici, Bill uslyšel vnitřní hlas, který k němu mluvil: "vrať se a jed' autem s Wilbanksovými." Bill přikývnul hlavou, myslel, že slyší někoho cizího. "Máme hezký večer, bratře Baxtere, že ano?"

"Ó, ano."

Najednou měl ale pocit, jako kdyby jeho nohy byly z olova. Pokusil se udělat krok, ale nohy odmítly poslechnout.

Baxter se k němu otočil a zmateně se díval. "Co se to děje?"

"Bratře Baxtere, musíme se vrátit a jet autem s Wilbanksovými."

"Bratře Branhame, to není možné."

"To je Duch Páně."

"Tedy v pořádku."

Wilbanksovi byli šťastní, že jim mohli poskytnout takovou pomoc a oni se autem vrátili do hotelu mnohem dříve, než kdyby šli pěšky. Ern Baxter vstoupil do budovy, ale Bill se zastavil v polovině schodiště. Znovu uslyšel ten hlas, který řekl: "Vrať se a promluv s Wilbanksovými." Bill se tedy vrátil k autu. "Bratře Wilbanksi, doufám že se tvé rodině nepříhodilo nic zlého."

"Ne, opravdu jsme v pořádku."

"To je zajímavé, něco mi říká, abych tady zůstal ale nevím proč."

Po několika minutách povídání chtěl Bill odejít do hotelu, ale najednou uviděl drahé auto, které se k nim blížilo. Bill to auto poznal, patřilo panu Reeceovi. Auto přijelo až k obrubě vedle velkého palmového stromu. Na tom místě stálo na ulici několik zaparkovaných vozidel. Řidič vysedl, obešel auto, otevřel dveře spolujezdce a pomohl panu Reeceovi vystoupit. Pan Reece vypadal stejně vetřelý, jako minule v březnu, když se s ním Bill setkal v Carlsbadu v New Mexico. Ted' už Bill věděl, co se to vlastně děje. Tady stojí ta palma, kterou viděl ve vidění, tady je jeho přítel v hnědém obleku a ve vázance, všechno bylo na místě.

Když pan Reece spatřil Billa, hned se podíval na tu palmu. A pak, aniž by řekli jediné slovo, vztáhl obě ruce vysoko vzhůru a křičel: "Sláva Bohu, jsem uzdraven!" Přešlapoval nohama, a mával rukama, křičel a tancoval. Ted' už vůbec nevypadal jako vetchý starý muž, kterému bylo potřeba pomoci vystoupit z auta, jako před několika minutami.

Cestou do pokoje dohonil Billa na chodbě kazatel Baxter. "Bratře Branhame, ty dvě dívky se chystají odjet. Jsou velice rozrušeny. Raději jdi dolů a promluv si s nimi."

"Jistě, ve kterém jsou pokoji?"

Bill vyhledal číslo jejich pokoje a zaklepal. Dívka z Lubbocku přišla otevřít dveře. "Ó, bratře Branhame," řekla, potáhla a utřela si slzy. "Je mi líto, že jsme ti způsobily všechny ty potíže."

"Jaké potíže, sestro, co jsi mi mohla způsobit?"

"My jsme vlastně poštvaly proti tobě FBI. Myslím, že jsme všem dokola až příliš svědčily. A ted' se tě FBI bude snažit usvědčit přímo na pódiu."

"No co, jestli jsem něco spáchal, pak potřebuji být usvědčen."

"Copak se tam dnes večer nebojíš jít? Bude tam přece FBI."

"Bát se? Jistě, že ne. Proč bych se měl bát, jestli konám to, k čemu mě sem Bůh poslal. A mimochodem, znal jsem agenty FBI, kteří už dřív přicházeli do mých shromáždění a pokaždé byli spaseni; jako například kapitán Al Ferrar v Tacomě ve Washingtonu. Možná, že s tímto chlapíkem to dopadne stejně. Ať tak či onak, vy dvě přijďte dnes večer do shromáždění a uvidíte Pána v akci. To On bojuje ten boj, ne já."

Když se vrátil do svého pokoje, poklekl vedle postele a modlil se: "Nebeský Otče, kvůli čemu je celý ten povyk?"

Po několika minutách spatřil vidění a pak už věděl.

PŘED BOHOSLUŽBOU přiběhl Bill do zákulisí za svým manažerem, který právě mluvil se správcem budovy. Ern Baxter držel v ruce jeden z těch rouhavých letáků.

"Kazateli Branhame," řekl správce, "je to ostuda, co tady o tobě v tom propagačním letáku píše."

Baxter souhlasil. "Když si pomyslím, že tady tě nazývají podvodníkem a přitom moje dcera byla včera večer ve shromáždění uzdravena."

Správce řekl: "Dnes večer na parkovišti někdo zastrčil ty hanlivé letáky za okno každého vozidla a já jsem najal deset mexických dětí, aby to posbíraly."

"Na neštěstí jich byly ještě stovky rozdány po celém městě." A Baxter přidal: "To už si přečetl asi každý člověk," a zmačkal ten leták, jako zavrženíhodnou věc. "Zákon by měl dopadnout toho, kdo to provedl."

"To je pravda," řekl Bill, "ale existují ještě vyšší zákony, než ty pozemské. Sám Pán se o to postará. Pamatujte, co řekl Ježíš: 'Kdokoliv řekne slovo proti Duchu Svatému, nebude mu odpuštěno ani v tomto světě, ani v tom příštím.'"

Správce řekl: "Každopádně, kdybych dopadl toho chlapíka, pak bych ..."

"Nestarej se o to," řekl Bill. "Bůh ho dostane ve svém čase."

Obecenstvo už začínalo zpívat "Jenom věř." Bill vstoupil na pódium. Věděl, jaké myšlenky trápí tyto lidi. A tak přistoupil rovnou k věci. "Dostal se mi do rukou nějaký leták, ve kterém stojí, že jsem jako čaroděj Šimon z knihy Skutků a také, že se zajímám pouze o peníze těchto lidí. Domnívám se, že většina z vás si to přečetla. Myslím, že tisíce těch hanlivých letáků bylo dnes rozšířeno po městě. Je tam rovněž napsáno, že nějaký představitel FBI se mě chystá dnes večer usvědčit tady na pódiu. Tedy v pořádku. Jsem připraven k tomu, abych byl usvědčen. Dokonce jsem poslal svého manažera do zadní části budovy, aby mi nepřekážel. A tak prosím všechny agenty FBI, abyste teď přišli sem dopředu a usvědčili mne."

Nervózní ticho se rozprostřelo mezi obecenstvem. Bill čekal. Nikdo se ani nepohnul. Bill řekl: "Asi jste ještě nepřišli. Nechám vám tedy ještě chvíli. Mohl by někdo přijít zazpívat nějakou píseň?" Potom, co nějaký muž zazpíval sólo, Bill řekl: "Čekám tedy na FBI, kde jste? Na základě toho letáku jste měli přijít dnes večer tady dopředu a usvědčit mě. Pokud jsem udělal něco v rozporu s Bibli nebo něco proti zákonům tohoto národa, chci být usvědčen. A tak prosím, abyste s tím vyrukovali."

Bill čekal, prohlížel si dav svým orlím zrakem. Když byl v hotelovém pokoji, Pán mu už ukázal, kdo je tím pravým viníkem. Ale ještě ho nemohl v publiku vypátrat. Najednou koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Obrátil se tím směrem a spatřil temný stín, jako mrak s neostrým okrajem, který se přesouval nad lidskými hlavami. Zahleděl se do tváří lidí pod tím mrakem. Nikdo z nich nebyl v tom vidění. Pak se ten mrak zvedl a přesouval se na druhé poschodí, dokud se nezastavil nad dvěma muži v první řadě, kteří se opírali o zábradlí balkónu. Bill jim viděl rovnou do tváře. To byli oni.

"Přátelé, tady nejsou žádní agenti FBI. Má vůbec FBI něco společného s kázáním evangelia? Ne. Není tady žádná FBI, aby mne usvědčila. Ale nějaké

usvědčení tady jistě bude. Tito dva muži, kteří vytiskli ten leták sedí tam na balkónu v první řadě. Jeden je v modrém obleku a druhý v šedém. Nejsou však agenti FBI. Jsou to kazatelé, odpadlíci. Pán mi je oba ukázal ve vidění dnes odpoledne."

Každá hlava se otočila jako na klikové hřideli, aby se podívala. Tito dva projektanti se zarděli a prudce se shrbili ve svých sedadlech.

"Proč jste si dřepili?" řekl Bill do mikrofonu. "Ted' máte možnost se postavit a usvědčit mne." Muži se krčili, ale nemohli už zapadnout níž. Bill pokračoval: "Vy dva jste řekli, že jsem jako čaroděj Šimon a že se zajímám pouze o peníze. Proč tedy nepřijdete sem na pódium a nepotvrdíte to? Jestli já jsem čaroděj Šimon a vy jste svatí muži Boží, tak ať mne Bůh raní mrtvicí. Ale jestli já jsem mužem Božím, pak vy dva jste na omylu a Bůh může ranit mrtvicí vás. Pojd'te ted' tady a přesvědčíme se, kdo je kdo." Tito dva muži rychle povstali a pospíchali k východu. "Vidím, jak utíkají. Snad přijdou sem. Zazpívejme ještě jednu píseň a počkejme."

Než shromáždění ukončilo zpěv několika veršů písně, bylo vidět, že ti dva neměli v úmyslu přijmout Billovu výzvu. "Vypadá to tak, jako kdyby opustili budovu. Tím by to bylo vyřešeno. Přátelé, vy dobře víte, že jsem nepřijel kvůli vašim penězům. Nedovolil bych manažerovi udělat ani sbírku, kdybychom nepotřebovali pokrýt výdaje související s tímto shromážděním. Ale když všechny výdaje už zaplatíme a ještě něco zůstane, bude to použito na misi. A co se týče mne, mám pouze velice malý týdenní plat, můžete se zeptat mého manažera a těch, kteří mne dobře znají. Podívejte, nechci vaše peníze. Záleží mi na vaší důvěře.

PO MĚSÍCI stráveném v Texasu, se Wiliamu Branhamovi zastesklo po domově, po manželce a dětech. Právě dnes odpoledne odletěl z Dallasu. Na neštěstí nebezpečná bouře přicházela k jihovýchodu a přinutila letadlo, na jehož palubě se nacházel, k nouzovému přistání v Memphisu v Tennessee. Letecká společnost poslala cestující do hotelu Peabody, aby tam přečkali bouřku. Bill zatelefonoval domů Medě, co se přihodilo a zbytek času věnoval psaní dopisů.

V Memphisu se strhl obrovský liják. Noční oblohu čas od času ozařovaly blesky s ohlušujícím burácením hromu. Krátce před půlnocí přestalo pršet. Bill se podíval do okna a mezi jednotlivými záblesky mohl vidět sem tam nějakou hvězdu. Měl dojem, že se obloha po bouře vyjasňuje.

V šest hodin ráno dispečer letecké společnosti Billovi telefonicky oznámil, že letadlo odletí přesně v osm hodin. Bill vstal, oblékl se do světlehnědého obleku, podíval se na hodinky a zjistil, že má ještě dost času na to, aby vyhledal poštovní schránku a vhodil do ní dopisy.

Ráno bylo teplé a jasné. Květiny v zahradách naplňovaly vzduch nádhernou vůní, která ještě více zesílila, po osvěžujícím dešti z uběhlé noci. Ptáci všude zpívali, což způsobilo Billovi radostnou náladu. Broukal si křesťanské melodie, jako kdyby vdechoval ty voňavé krásy světa, které stvořil jeho Otec.

Když ušel vzdálenost asi dvou bloků, našel před budovou banky poštovní schránku. Vhodil do ní dopisy a chtěl se vrátit zpět, v tom ale uslyšel ten známý zvuk větrného víru: ššššš. Billovi se na zádech udělala husí kůže, když pocítil přítomnost anděla, blížícího se k němu. Ustoupil do stínu sloupu, sklonil svou hlavu a řekl: "Otče, co si přeješ od svého služebníka?"

Tak zřetelně, jak hlas zpívajících ptáků, uslyšel povel anděla Páně: "Jdi dál." Byl to jediný pokyn, který uslyšel při návratu do hotelu. Když se přiblížil k hlavnímu vchodu hotelu, přirozeně chtěl vstoupit dovnitř. Ten hluboký andělský hlas však řekl znovu: "Pokračuj dál." Bill se podíval na hodinky. Za hodinu odlétá letadlo. Přesto prošel kolem hotelu, aniž by věděl, kam jde a proč ho Pán vede.

KAPITOLA 50

PRÁDELNA PŘINUTÍ LETADLO K PŘISTÁNÍ

1950

Svízně urazil několik mil, broukal si a radoval se z té osvěžující vůně zimolezů a růží prosycující deštěm občerstvený vzduch. Cítil, jak dobře je žít. Přesto byl nervózní. Čím více se blížila osmá hodina, tím častěji se díval na hodinky. Pokaždé, když se podíval, anděl naléhal: "Jdi dál." Když ručičky překročily osmou, Bill rezignoval a přemýšlel, že si asi bude muset nějak sám zajistit návrat domů. "Pane, nevím, proč tady jsem. Ale Ty jsi mi řekl, at' jdu dál. Co to všechno má asi znamenat?"

Mezitím se dostal do jedné z nejchudších čtvrtí města Memphis. Ulice tam už nebyly zpevněné, nebyly tam ani chodníky. Sestupoval z pahorku cestou podél malé říčky. Najednou před sebou uviděl podsaditou černošku, která stála na svém dvorečku a lokty se opírala o závoru brány. Místo šátku měla kolem hlavy ovázanou mužskou košili. Když se Bill přiblížil, řekla mu: "Dobré ráno, kazateli."

Bill si sundal klobouk a odpověděl: "Dobré ráno, teto." Hned potom se ale zastavil, protože jej něco zvláštního udeřilo. Ona řekla kazateli. Otočil se tedy k této černošce a zeptal se: "Vy víte kdo jsem?"

"Ne, pane."

"Odkud tedy víte, že jsem kazatel?"

Usmála se. "Věděla jsem, že přijdete."

Bill přistoupil k bráně. "Odkud jste věděla, že přijdu? Sám jsem to přece nevěděl."

Ona mu však vysvětlovala. "Kazateli, už jste někdy četl v Bibli o Sunamitské ženě, která nemohla mít dítě? Slíbila Bohu, že jestli jí dá dítě, vychová je pro Pána. Nuže, já jsem také taková žena. Slíbila jsem Pánu totéž. On mi dal dítě a já jsem se ho snažila vychovat pro Pána. Ale před několika lety se dostal mezi zlé kamarády. Sešel na špatnou cestu a onemocněl společenskou nemocí, totiž syfilidem. Než zjistil, co s ním je, nemoc pokročila příliš daleko. Ted' leží na mé posteli a umírá. Včera přišel lékař, vyšetřil ho a řekl: 'Nemá už žádnou naději. Má díru v srdci a jeho krev je samý hnis. Každou chvíli můžeme čekat to nejhorší.'"

"Kazateli, nemohu snést pohled na mého chlapce, jak umírá v takovém stavu. Mým přáním je, aby byl zachráněn. A tak jsem se včera večer modlila a modlila a říkala jsem: 'Pane, jestliže jsem jako ta Sunamitská žena, pak kde je tvůj Elizeus?'"

"V noci jsem usnula v křesle a měla jsem sen. Zdálo se mi, že stojím u této brány a přichází kazatel v hnědém obleku s kloboukem na hlavě. Když

jsem se za ranního úsvitu probudila, vyšla jsem ven a od té doby tu stojím. Čekám na vás. Kazateli, věříte ve vedení Ducha Svatého?"

Srdce Billa se zachvělo. Jeho nervy se napnuly. To přece musel Pán chtít, abych sem přišel. "Teto, jmenuji se Branham. Už jste někdy o mne slyšela?"

"Ne, kazateli Branhame. Nikdy jsem o vás neslyšela."

"Moje služba, je modlitba za nemocné. Přejete si, abych vešel dovnitř a pomodlil se za vašeho syna?"

"Ano, pane Branhame. Prosím, udělejte to."

Bill otevřel závoru na bráně. Byla zajištěna zrezavělým řetězem, připojeným pomocí šroubu k bráně. Žena přivedla Billa do malé vápnem vybělené chatrče. Podlaha ze zažloutlých topolových palubek byla pečlivě vydrhnuta. v jednom rohu stála plechová vana o níž se opírala valcha. Zřejmě si takhle vydělávala na své živobytí. Nade dveřmi visel nápis: "Bůh žehnej našemu domu." Bill už byl ve svém životě zván do královských paláců, různých nejskvělejších domů v této zemi, ale nikde se necítil vítán více, než v tomto skromném obydlí.

V druhém koutě stála stará kovová postel, na níž ležel její syn. Byl to vyšší chlapec, měl asi 190 cm a vážil asi 90 kg. Ležel na slamníku, svíjel se, sténal a rukama mačkal deku: "Hm, hm ... Je tady tma ... Ó, mámo, taková tma. Nevím, kam jdu."

"Asi předevcírem se mu pomátlo v hlavě," objasňovala maminka. Myslí si, že je v nějaké loďce a že se ztrácí někde v oceánu. A já to prostě nemohu snést, kazateli. Víím, že můj syn je ztracený." Pohládila ho s láskou po rameni. "Miláčku, dítě, poznáváš svou maminku?"

Zachvěl se a zasténal: "Hm ... hm ... Je tu taková zima, taková zima."

Políbila ho na čelo a řekla: "Maminčino děťátko."

Ano, pomyslel si Bill, to je mateřská láska. Nejde o to, co udělal. Je stále považován za maminčino děťátko. Řekl: "Teto, pomodleme se. Nejdřív vy."

Když poklekli vedle lůžka, tato pokorná pradlena vylila své srdce před Bohem tak vroucně, že slzy kanuly z Billových očí. Skončila svou modlitbu slovy: "Pane, jestliže jen uslyším od mého syna, jak řekne, že jde k Ježíši, budu se radovat."

Bill položil ruce na chlapcovy nohy a cítil, že jsou studené jako led. "Drahý Bože, nevím, co se vlastně děje, ale tam na ulici dnes ráno jsi mne otočil a poslal sem do této chudé chatrče. Víím, že mé letadlo už odletělo, ale na tom

nezáleží. Poslušný vedení Tvého Ducha kladu své ruce na toho chlapce ve jménu Tvého Syna, Ježíše Krista."

Najednou se chlapec pohnul a řekl: "Maminko, tady se rozjasňuje." Mnul si oči. A pak jako kdyby zaostřil zrak na její obličej. "Jakže, mámo, co tu děláš?" Zvedl hlavu ze slamníku. "A kdo je tento muž?"

Bill počkal ještě několik minut. Viděl ještě, jak se chlapec posadil na okraj postele a řekl, že se chce obléknout. Pak se Bill omluvil a rychle pospíchal ke dveřím. Když ušel vzdálenost asi několika městských bloků, zamával na taxi, které ho brzy přivezlo na letiště. Ke svému překvapení a úlevě zjistil, že jeho letadlo ještě stojí na startovací dráze. Mělo zpoždění asi dvě hodiny a právě zahřívalo motory k odletu. Bill se divil, co může vykonat modlitba spojená s čistou vírou. Pomyslel si, že to byla jistě modlitba této pradleny, která přinutila jeho letadlo k přistání na dobu osmnácti hodin.

"Ano, teto," pomyslel si. "Věřím ve vedení Duchem Svatým."

V SRPNU v 1950 konal Wiliam Branham probuzeneckou kampaň v Clevelandu v Ohio. Probíhal už desátý den dvoutýdenní kampaně, když pan Boeing - místní milionář, který zbohatl na výrobě automobilových nárazníků - řekl:

"Bratře Branhame, myslím si, že tvá

shromáždění v Clevelandu by mohla být úspěšnější, než doposud. Do tvého stanu se vejdou pouze čtyři tisíce lidí. Než se místní lidé vrátí z práce, poobědvají a než přijdou sem, stan je už plný přespolních lidí. A stovky místních lidí se nemohou dostat dovnitř. Kdyby ses přestěhoval do městské posluchárny, bylo by to mnohem lepší. Všichni lidé, kteří chtějí přijít, by dostali místo k sezení. Ověřil jsem si cenu. Je to 1900 dolarů za jeden večer. Zaplatím všechno, jestliže se rozhodneš přestěhovat se tam."

Zdvořile, ale zcela odhodlaně Bill odpověděl: "Bratře Boeingu, i kdybys zaplatil za celý rok v této posluchárně, nebudu tam stejně moci jít, jestliže mi k tomu Bůh nedá pokyn. A pokud jde o současnou situaci, mám sepsanou smlouvu s bratry, že se ještě tři dny budou konat shromáždění v tomto stanu. Musím dodržet své závazky."

Pan Boeing měl však další návrh. "Až skončíš s těmito stanovými shromážděními, zbývá ještě pár dnů do začátku další kampaně. Proč bys to než odjedeš z Clevelandu nezkusil alespoň jeden večer v této posluchárně?"

"Budu se modlit, abych se dozvěděl jaká je vůle Páně."

Druhý den ráno měl být Bill čestným hostem na snídani kazatelů. Modrý sedan Kadillak přijel k hotelu, aby vzal Billa a Gordona Lindsaye do restaurace. Po snídani když uklidili talíře, prosili kazatelé Billa, aby jim vysvětlil průběh vidění.

"Vidění se obtížně vysvětlují," začal Bill, "ale pokusím se, nakolik budu schopen, abyste tomu mohli porozumět. Jistě jste byli toho svědky, jakým způsobem mi Pán dává vidění na pódiu. Viděli jste, jak Bůh zjevuje tajemství různého druhu a jak každé rozpoznání je na sto procent přesné. Není tedy pochyb o tom, že jste si všimli, jak mne ihned opouštějí síly, a právě to je mezníkem, který omezuje počet lidí, kterým mohu osobně posloužit každý večer. A to je v souladu s Písmem. Vzpomeňte si, jak se žena s krvotokem dotkla Ježíšova roucha a On pocítil, že Ho opustila moc. Víra té ženy to vytáhla z Ježíše."

KAPITOLA 51

VÝKLAD VIDĚNÍ

1950

"A ten stejný Ježíš je dnes s námi. Každý večer ve shromážděních koná uzdravení. Je pravda, že mi Bůh dal dar vidění. Ale tam na pódiu to vlastně vaše víra vytahuje od Boha a vyvolává tato vidění. Já se prostě podvoluji Bohu a mnohokrát ani sám nevím co říkám. Je to Duch Svätý, který skrze mne promlouvá. To nejsem já, koho se ti lidé dotýkají. Dotýkají se vírou velekněze, Ježíše Krista tak, jak se Ho dotkla ta žena s krvácením, a byla uzdravena."

"Když jsem doma nebo někde na samotě, Bůh mi rovněž dává vidění. Může mě poslat na nějaké místo, abych vykonal konkrétní věc, nebo mi ukazuje něco, co se stane v budoucnosti. Pokaždé, když se to stane, je to přesně tak, jak to bylo ukázáno ve vidění. Zvláštní je ale to, že tato vidění mne nezbavují síly. Někdy mohou trvat i celou hodinu a přece, když mne opustí, cítím se obvykle posilněn a občerstven."

"Tak tedy jeden druh vidění mne občerstvuje, zatímco ten druhý se mě snaží zničit. Proč je to tak? Nuže, shledávám, že stejné to bylo i v životě našeho Pána. Měl vidění o Lazarově vzkříšení z mrtvých a toto vidění Ho vůbec neoslabilo. Ale když se ta žena dotkla okraje Jeho roucha a byla uzdravena z krvotoku, řekl že zeslábl. v tom prvním případě Bůh použil Svůj vlastní dar, v tom druhém ta žena sama použila ten dar od Boha."

"Doufám, že jste schopni pochopit toto porovnání, které vám chci načrtnout. Neříkám, že ten dar který mám je tak veliký, jako ten dar který byl v Ježíši Kristu, protože v Něm přebývala celá plnost Božství tělesně, ale je to přesto ten stejný Ježíš Kristus, který koná ty stejné skutky. Vidíte, že je to On, tak, jak nám to předkládá bratr Bosworth. Jako ta voda v oceánu. Ten můj dar je jako lžíce vody z toho oceánu a přece stejné chemické látky nacházející se v oceánu jsou rovněž také v této lžici."

"Dovolte mi to ilustrovat ještě jiným způsobem. Připusťme, že vy a já jsme malí chlupci, kteří se chtějí jít podívat do cirkusu. Ale nemáme dost peněz, abychom mohli vejít hlavním vchodem. A tak jsme přišli zezadu a obhlížíme oplocení. To je na neštěstí z prken a je příliš vysoké na to, aby kdokoli z nás viděl na druhou stranu. Co můžeme udělat? Připusťme, že já jsem vyšší než vy, vyskočím si nahoru, uchopím se plotu a přitáhnou se tak vysoko, abych viděl do díry po suku, která je pod vrchem toho plotu. Vy se mne ptáte, co vidím a já vám říkám, že vidím žirafu, jak okusuje listy ze stromu. Moje ruce ale hned zeslábnou. Musím seskočit dolů, abych si odpočinul a vy se mne znovu ptáte, co jsem ještě viděl, ale nestačil jsem už zahlednout nic jiného. Musím proto znovu vyskočit a podívat se. Vydržím to ale jen tak dlouho, dokud nejsem úplně vyčerpaný. A takové to je tady na pódiu každý večer, když lidé používají můj dar vidění."

"Dovolte mi ještě vysvětlit, jak to funguje, když si Bůh ten dar používá Sám. Abych pokračoval v té ilustraci o cirkusu, představme si, že přichází manažer cirkusu a ptá se, co tady děláme. Připustme, že ten člověk má pro nás pochopení a tak mi říká: 'Pomohu ti, abys mohl lépe vidět.' Má silné, mohutné ruce a zvedá mne tak vysoko, až je moje hlava nad tím plotem. Mohu teď dobře vidět, co se tam děje. Vidím lvy, tygry, slony a klauny, prostě celý cirkus. Vidím mnohem víc, než jsem viděl, když jsem se zvedal jenom k té dřě po suku. Nejsem vůbec unavený, protože on Sám mne tam zvedl. A tak to je, když Bůh používá Svůj vlastní dar."

"Možná, budete zvědaví, kde jsou ty věci v Písmu. Vzpomínáte si na tu ženu, která se tajně dotkla okraje Ježíšova roucha? Vzpomínáte si, že Ježíš zeslábnul? Řekl, že z Něj vyšla síla. Vidíte, ta žena z Něj vytáhla ten Boží dar. Zcela jinak to ale bylo u Lazarova hrobu. Ježíš nejdřív spatřil vidění o Lazarově vzkříšení. A později, když naplnil to vidění, neprojevila se při Něm žádná slabost. Bylo to proto, že Bůh si použil Svůj vlastní dar."

Nuže, Bůh dal dar každému z nás. Možná jste kazatelé nebo učitelé, já se nepovažuji ani za jednoho ani za druhého. Mým darem je vidět vidění. Všichni jsme byli povoláni k různým druhům služby, ale stejně tak jsme všichni částí jednoho velikého těla. A jaký účel mají tyto dary? Mají proslavit nějakého muže, nebo nějakou organizaci? Ne. Mají oslavit pouze Ježíše Krista.

Po skončení tohoto krátkého vysvětlení, seděl Bill delší chvíli tiše, jen usrkával kávu. Pak prohodil několik slov se svými přáteli, mezi nimiž byl také pan Boeing. Jistý ukrajinský kazatel řekl: "Ted' když jsi nám objasnil tato vidění už to lépe chápou. Ale stále jsem zvědavý, jak to funguje za určitých okolností." Když tato vidění přicházejí, co vlastně vidíš? Je to nejasné, neurčité, tak jako ve snu?

"Ne, to co vidím je krystalický čisté, jako kdybych tu událost sledoval ve skutečnosti."

"Ale jak se to může stát?"

"U Boha není nic nemožné. Minulost i budoucnost jsou pro Něj stejně skutečné, jako přítomnost. Zapamatujte si, čas je něco, co Bůh stvořil, a On přesahuje čas. On může znát konec před začátkem. Jak jinak by mohla být Bible naplněna proroctvími, která se uskutečnila? Jak jinak by zde mohli být proroci, kteří byli schopni nahlédnout do minulosti i budoucnosti?"

"To dává smysl, viděl jsem, jak se vidění zjevují na pódiu, ale vy říkáte, že máte vidění i když jste sám. Co vám tehdy Pán zjevuje?"

"Dám vám příklad, abyste to mohli pochopit. Včera večer mě pan Boeing požádal, abych zůstal v Clevelandu ještě jeden den a at' udělám shromáždění v městské posluchárně. Řekl jsem mu, že se budu muset za to nejdřív pomodlit a potom se s ním budu kontaktovat. Dnes ráno mi Pán dal vidění, aby mi pomohl pochopit, co mám dělat. Někdy během dnešního rána mám uvidět jistou dámu, která bude přecházet přes ulici, a bude držet za ruce dvě děvčátka, dvojčata. Obě budou mít kostkované šatičky a vlasy spletené v copy. To bude první znamení. Dále, ačkoliv jsem přijel na tuto snídani v modrém autě, budu se vracet do hotelu v červeném. A když pojedu tím červeným autem uvidím jít po ulici dvě mladé dámy v dlouhých večerních šatech. A když se tato tři znamení uskuteční, pak budu vědět, že mi Bůh dovolil konat to další shromáždění v Clevelandské posluchárně."

Tento rozhovor pokračoval ještě déle než hodinu. Nakonec přišel ke stolu Gordon Lindsay a řekl: "Bratře Branhame, nemyslíš, že bychom se už měli vrátit do hotelu?"

"Domnívám se, že ano," souhlasil Bill. Když sahal pro kabát, koukl se do okna. "Podívejte, pánové, vidíte je?"

Kazatelé se podívali. Naproti vedlejšího bloku přecházela žena na druhou stranu ulice a držela za ruce dvojčata. Obě byla oblečena stejně, přesně tak, jak je Bill před chvílí popsal. Měla kostkované šaty a copy jim vlály ve větru. Pan Boeing zatajil dech a řekl: "Jedno je za námi. Ted' číslo dvě."

Gordon Lindsay řekl: "Bratře Boeingu, ten muž, který nás sem přivezl, již musel odjet domů. Mohl bys nás odvézt zpět do hotelu?"

"Jistě, bratře Lindsayi, bude to pro mne milá příležitost. No, bratře Branhame, to já jsem ten kdo má to červené auto."

"To je tedy číslo dvě," řekl Bill. "A ted' sleduj. Třetí znamení nemůže být daleko."

Šest mužů se vtěsnalo do červeného auta a pan Boeing nastartoval motor. Parkoviště u restaurace bylo zakončeno dvěma jednosměrnými ulicemi. Pan Boeing měl správně jet vlevo, ale místo toho odbočil vpravo. Policista na koni, který stál na rohu ulice se musel uhnout.

Pan Boeing otevřel okno a ten policista mu začal nadávat jako mladému delikventovi. "Chceš mi říct, že jsi z Clevelandu, a děláš takové věci? Nemáš nic na svou omluvu!"

"Omlouvám se strážníku," ospravedlňoval se pan Boeing. "Asi jsem se nad něčím zamyslel."

Tento člen policejní hlídky ale pokračoval velice tvrdě v napomínání pana Boeinga. A tím se zdrželi na parkovišti ještě několik minut. Mezitím zpoza rohu vyšly dvě mladé dámy ve vysloveně večerních společenských šatech. Když procházely kolem jejich auta, Bill poklepal pana Boeinga po rameni a řekl: "Koukej bratře, tady jsou."

Ten zapomněl na to, že mu četník nadává. Zvedl ruce a křičel: "Sláva Bohu! Haleluja! Haleluja ...!" Připojil se také i ukrajinský kazatel: "Sláva Pánu! Sláva Ježíši Kristu!" A najednou začal mluvit v neznámém jazyce.

"Jste blázni," vyštěkl četník. "Zmizte."

S Božím svolením, které mu právě bylo dáno, Bill konal v srpnu 1950 ještě jedno shromáždění v Clevelandu a více než 12 000 lidí naplnilo městskou posluchárnu, aby slyšelo poselství vysvobození skrze moc Ježíše Krista.

NĚKOLIK DNŮ po ukončení kampaně v Clevelandu, cestoval William Branham železnicí do Phoenixu v Arizóně. Vlak měl krátkou přestávku v Memphisu v Tennessee. A tak si Bill odskočil koupit sendvič. Na stanici se tlačili cestující, jedni příjížděli a další odjížděli. Bill se proplétal mezi zástupem a přitom si všiml železničního zaměstnance v červené čepici, jak před sebou tlačí vozík pro zavazadla a blíží se k němu. Když se mladý tmavý muž podíval a uviděl Billa, jeho tvář se rozjasnila překvapením. Nechal stát svůj vozík, přiběhl k Billovi a vzrušeně mumlal: "Kazateli Branhame! Kazateli Branhame!" Uchopil Billovu ruku a srdečně jí potřásal. "Vítejte zde, kazateli Branhame."

Bill se podíval na toho mladého muže a pomyslel si: "Snad se se mnou setkal někde ve shromáždění?"

"Kazateli Branhame, nepoznáváte mne?"

"Asi ne."

"Bylo to asi před šesti měsíci, když vaše letadlo nuceně přistálo v Memphisu. Vzpomínáte si na toho chlapce, který umíral a vy jste se za něho modlil?"

"Snad to nejsi ...?"

"Ano, pane, to jsem já. A byl jsem nejen uzdraven, stal jsem se i křesťanem."

Na Billa vždycky blahodárně působilo, když mohl jako první vidět výsledky svých modliteb, nebo když se setkával s lidmi, kterým bylo pomozeno jeho službou. Do dneška to byly desítky tisíc lidí po celé zemi.

Na podzim roku 1950 Bill obdržel dva dopisy, které ho hluboce dojaly. První byl od jeho dřívějšího pastora, doktora Roy Davise - baptistického kazatele, který jej ordinoval v prosinci 1932. Ten dopis nebyl adresován Billovi osobně, ale byl poslán Gordonu Lindsayovi spolu s žádostí, aby byl otištěn v časopise Hlas uzdravení. Dr. Davis se chtěl veřejně omluvit za dřívější kritiku Billa a jeho služby.

Bill se po přečtení tohoto dopisu zamyslel. v myšlenkách se přenesl daleko do toho rána v květnu 1946 ... Pospíchal na faru říci dr. Davisovi o tom andělu, který mu dal pověření, aby nesl dar Božského uzdravení lidem na celém světě. Bill si vzpomněl, jak dr. Davis zesměšnil tuto myšlenku slovy: "Billy, co jsi měl včera k večeři?" Bill mu odpověděl se vší vážností: "Doktore Davisi, tohle jsem od vás nečekal. Jestli nemáte o mne zájem, najde se někdo, kdo mne bude chtít. Bůh mne poslal a já půjdu." Ten starší muž se mu vysmál a řekl: "V pořádku, Billy, klidně jdi. Vezmi to rovnou kolem světa. A jsem zvědav, jak daleko se dostaneš." A teď je tady dopis s omluvou za tento trpký vtíp. Dr. Davis napsal: "Kdybych byl upřímnější a studoval pečlivěji Bibli, pak bych lépe pochopil vidění a Boží moc."

Druhý dopis byl z Jižní Afriky. Florence Shirlaw Nightingaleová, která byla uzdravená v Londýně, mu teď posílala podrobné svědectví svého postupného uzdravení z rakoviny žaludku. Během posledních šesti měsíců přibrala na váze z původních 25 kg na více než 75 kg. Připojila také současnou fotografii, aby dramaticky zdůraznila tuto neuvěřitelnou proměnu. (viz obrázek na obálce) Bill žasnul nad tímto záběrem a byl ohromen. Vůbec mu už nepřipomínala tamtu ženu. Na snímku byla v šatech skotského vzoru, jak stojí na ulici a drží v ruce dámskou kabelku. Její ramena, nohy a obličej se tak zakulatily, že Bill by ji nepoznal, kdyby nevěděl, že v dubnu byla jenom krok od smrti.

Bill si vzpomněl na modlitbu, kterou vyslovil v tom mlhavém dubnovém ránu: "Pane, jestli uzdravíš tuto ženu, přijmu to jako znamení, že si přeješ, abych konal uzdravovací kampaň v Durbanu v Jižní Africe." Nyní držel potvrzení ve své ruce. Černobílou fotografii robustní Florence Shirlaw Nightingaleové. Bill zavolal svého manažera a požádal jej, aby začal dělat přípravy. Netrvalo dlouho a Ern Baxter obdržel potvrzený závazek Národní církevní rady z Jižní Afriky. Byli žádostiví toho, aby takový slavný americký evangelista stanul na jejich půdě. Předběžný termín byl stanoven na polovinu roku 1951.

Bill byl vzrušený. Jestliže jej Bůh volá takovýmto zvláštním způsobem do Durbanu v Jižní Africe, pak ho jistě budou provázet veliká znamení a zázraky. Jednoho dne, když pak byl ve Shreveportu v Louisianě, jej Duch Svátý varoval a řekl: "Tak praví Pán: 'Bud' opatrný, satan na tebe nalíčil v Africe léčku.'" Neřekl nic víc. Pouze toto a nechal Billa v nejistotě, o jaký druh léčky se bude jednat.

LÉTO ROKU 1950 splynulo s podzimem a Wiliam Branham nemohl v sobě potlačit vzrušující stesk po horách. Jeho oblíbený měsíc se blížil. Bill si vášnivě oblíbil říjen, protože říjen pro něj znamenal mysliveckou sezónu. A lovecká sezóna s sebou přinášela změnu a výzvu i únik ke svobodě.

KAPITOLA 52

OREL NA STEZCE PODÉL ŘEKY TROUBLESOME

1950

Ale lov pro Billa znamenal něco víc, než pouhé přerušení naplněného programu. Lov jej vracel k jeho kořenům. Už jako chlapce jej divočina citově udržovala. Byla mu utěšitelkou, štěstím i duševním zdravím. Bylo to jediné místo v jeho nepokojném dětství, kde mohl zakusit pokoj ve svém nitru. Nuže, divočina tedy byla svým způsobem omlazovací kúrou. Byla příležitostí k úniku od neustálých požadavků jeho veřejné služby, byla klidným místem pro společenství se Stvořitelem v kráse neposkvřněného Božího stvoření. Lov mu poskytoval čas k odpočinku, a také čas k přemýšlení a hledání, hluboko ve svém nitru, opravdového smyslu svého života. Poskytoval mu čas k prozkoumání svých cílů a motivů a přesvědčení se o tom, zda se ještě nachází na správné stezce. Řídký horský vzduch povzbuzoval mysl, tělo a ducha.

Dosud každý podzim Billova života v dospělosti, jej přivedl na loveckou dovolenou. Dokonce ani svatba z Medou roku 1941 nenarušila tuto tradici. Jednoduše zkombinoval svatební cestu s loveckým výletem. Ale po tomto jediném výletu se Meda rozhodla, že už nechce prožívat takové drásání nervů a tak se víc nezúčastňovala lovu se svým manželem. Kvůli tomu pak během celého manželství už Bill a Meda nikdy netrávili výročí svatby společně, prostě Bill vždycky v tento den tábořil někde v divočině sám. Když byl mladší, lovil blízko domova. Ale během posledních několika let, kdy se jeho působíště rozšířilo na celý kontinent Severní Ameriky, Bill trávil svou loveckou dovolenou ve Skalnatých horách Colorada. Měl tam znovu namířeno v říjnu 1950.

Bill chtěl ulovit losa. Sezóna začala už před týdnem a tak se už stáda nenacházela v dolních částech údolí; ale to všechno bylo v jeho plánu. Bill věděl, že jakmile zazní první výstřely sezóny, losi se přesunou blíž k vrcholům, kde je bude obtížnější ulovit. Většina lovců neměla ani čas ani sílu sledovat stopu těchto stád tak daleko do divočiny. Ale Bill měl to oboje. Se svým přítelem jeli na koních údolím proti proudu řeky Troublesome. Založili tábor na místě, kde se řeka rozbíhala. Nacházeli se asi 300 km od nejbližšího města a 50 km od nejbližší civilizované osady.

Na druhý den ráno se rozdělili, Bill sledoval jedno rameno řeky vysoko do hor, zatímco jeho přítel šel podél druhého ramena. Měli v plánu lovit v okolí jedné hory, s tím, že jí při lovu obejdou a setkají se za několik dnů.

Bill se proplétal houštím lesních porostů a křovím osik podél břehu řeky Troublesome. Když se cesta stávala neschůdná, vzdaloval se od řeky a šplhal strží. Musel zdolat velmi strmé svahy porostlé smrkem, modřínem, cedrem a borovicí. Když se nakonec přiblížil k hranici lesa, rozhodl se slézt dolů a prozkoumat úpatí hory. v této sezóně ještě nenapadal sníh a tak byla stáda losů roztroušená někde mezi těmi vrcholy. Koně v otevřeném prostoru přitahují příliš mnoho pozornosti. Kdyby šel tiše jako indián, měl by jistě lepší příležitost k tomu, aby ulovil nějakého trofejního býka. Bill tedy svázal své dva koně k sobě, dal jim dostatečně dlouhé lano, aby se mohli napít a napást během jeho nepřítomnosti. Potom s puškou v ruce strávil zbytek dne hledáním vhodné stezky mezi skalami na hranici lesa, ale zdržoval se v jehličnatém lese, který ho maskoval.

Tohoto odpoledne na rozeklaném obzoru zaburácel hrom. Blesk ozářil krajinu a hrom uhodil tak hlasitě, jakoby se rozpůlila hora. Začalo pršet. Bill vyhledal skrýš pod jehličnatým doširoka rozvětveným stromem, jako pod deštníkem, který jej chránil před promoknutím. Pušku si opřel o kmen, stál a rozhlížel se po údolí. Uvažoval o tom, jak veliký a dobrý je jeho Pán a Stvořitel.

Asi po dvaceti minutách přestalo pršet. Studený vítr foukal z vrcholků dolů a kapky deště, které stékaly po větvích stromů, zamrzly a oblékly stromy v údolí do tisíců malých rampouchů. Byla to uchvacující scénérie. Mezi mraky začalo prosvítat slunce a dotýkat se západních vrcholků hor a koupat svět v oranžovém světle, které zesilovalo stíny a obkreslovalo drsné linie každé hory a trhliny. Pak velká duha překlenula údolí. Bill cítil, jak se zvedají jeho emoce a hlasitě řekl: "Ó, veliký Jahve, Bože, tady na obloze je duha, ta nádherná starozákonní smlouva s Tvým lidem, ve které jsi zaslíbil, že už nikdy nezničíš zemi potopou." Pak Bill uvažoval o Zjevení, 10. kapitole, která popisuje duhu překrývající Kristovu hlavu a znamenající smlouvu Nového Zákona. To byla ta nejkrásnější smlouva všech dob. Smlouva krve, ve které Bůh zaslíbil spasit všechno, co pohlédne k oběti Jeho Syna Ježíše Krista. Slzy kanuly po Billových tvářích, když o tom přemýšlel.

Stádo losů muselo být během té bouřky rozehnáno. Kdesi z dálky Bill uslyšel troubit samce. z jiného místa mezi vrcholky, ne příliš daleko, slyšel vytí šedého vlka. Jeho druh mu odpovídal kdesi z údolí. City, které se v něm probouzely, byly dědictvím po babičce. Byl přesvědčen, že to krev indiánů Cherokeeů v něm způsobuje tu hlubokou lásku k přírodě. Ty hory byly tak živé a proycené Božím dechem, že měl dojem, jako by ho Stvořitel volal z každé

borovice a z každého slunečního paprsku. Nemohl se déle udržet a začal běhat kolem dokola stromu tak rychle, jak mu to jen dovolovaly nohy a vykřikoval na slávu Boží tak hlasitě, nakolik mu stačil hlas. Nakonec se zastavil, opřel se o sukovitý kmen a lapal po dechu.

Asi 50 metrů níž, vpravo ve strži, seděla na pahýlu stromu borovicová veverka a nepřetržitě štěbetala.

"Proč jsi tak rozrušená, moje malá přítelkyně," zeptal se Bill. "Nechci ti ublížit."

Ten malý obyvatel borového lesa se na něj ani nepodíval. Bill sledoval směr, kterým se veverka upřeně dívala, dolů až tam, kde na sobě leželo několik převrácených suchých stromů. A tam uviděl to, co přitahovalo její pozornost. Bouřka přinutila k přistání velikého bělohavého orla. Ten stál na malé mytíně, kolébal se v křoví a rozhlížel se sem a tam. Sem na lidskou bytost a tam na obyvatele borového lesa.

Bill řekl: "Bože, vidím Tě v těch jehličnatých lesích, v těch rozeklaných vrcholcích, vidím Tě v bouřce, ve větru, v hromu, v blesku, v dešti, mohu Tě pozorovat v zapadajícím slunci a v duze, ale nevidím Tě nijak v tomto orlu. Je to prostě mrchožrout. Proč jsi upoutal mou pozornost právě na toho ptáka?"

Čím déle ho Bill pozoroval, tím více si uvědomoval, jak chladný a soustředěný vypadal tento orel. Bill si pomyslel: "Vím, že Bůh si přeje takové křesťany, kteří jsou odvážní, když je třeba uvěřit Slovu Božímu. Jsem zvědavý, jestli si Bůh přeje, abych pozoroval tohoto orla pro jeho nebojácnost. Asi se budu muset přesvědčit o jeho statečnosti." Potom hlasitě řekl: "Proč se mne nebojíš? Copak nevíš, že tě mohu zastřelit?"

Když Bill promluvil, orel přestal věnovat pozornost borovicové veverce a podíval se přímo na tu lidskou bytost. Bill předstíral, že bere do ruky pušku, ale orel se ani nepohnul. "Stále se mne nebojíš? Proč asi?" Pak si Bill všimnul, jak orel pozvolna, ale půvabně pohybuje křídly. "Ted' tedy vidím, proč jsi tak statečný. Bůh ti dal tato dvě křídla, abys mohl odletět ve chvíli nebezpečí. A ty důvěřuješ tomuto daru, který ti Bůh dal. Jakkoli rychle bych uchopil pušku, odletíš z toho křoví dřív než vystřelím. Tak dlouho, dokud máš tato křídla, víš, že jsi v pořádku. A dokud já cítím Ducha Svatého ve svém životě, také vím, že jsem v pořádku."

Orel a člověk se pozorovali dlouhou chvíli ve vzájemném respektu. Nakonec se pták podíval dozadu na veverku, která na něj stále štěbetala. Orel jako by tím byl už znechucený. Poskočil do vzduchu, udeřil dvakrát křídly, pak je

nastavil na vítr a už víc nezamával křídly. Vzdušný vír jej vynesl vysoko k západu slunce.

Bill sledoval toho orla jak se vznáší vysoko na obloze, dokud nebyl tak malý, jako špička tužky. Slunce, které se teď blížilo k průsmyku mezi dvěma vrcholky, připomínalo Billovi to všespatřující oko Boží, které hledí a pozoruje Svě stvoření. Bill zbožně zvedl ruce: "Nebeský Otče, jak nádherný je Tvůj svět. Pomoz mi být jako tento orel. Pomoz mi odpoutat se od všeho toho pozemského štěbetání. A nauč mne, jak mám rozprostřít křídla v moci Boží a pozvednout se v duchu do takové výšky, do jaké mne voláš."

Večer v táboře se Bill posadil u ohniště se zkríženými nohama, vytáhl z vaku u koňského sedla opotřebenou Bibli a nalistoval 2 Mojž. 19. kapitolu, kde čteme: ... "a tu rozbili Izraelští stany naproti hoře. Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin z té hory, řka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským: Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě. Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země."

Jak neobvykle to vypadalo, že Bůh přirovnal svého proroka Mojžíše k orlím křídům. Ale po tom, co Bill dnes viděl, nebyl překvapen. Věděl, že orel má ten nejostřejší zrak, ze všeho stvoření království zvířat, což znamená, že se může povznášet výš a vidět dál, než kterýkoli jiný pták. A to je právě to, k čemu je povolán prorok, aby viděl dál, než všichni ostatní, buď do minulosti nebo do budoucnosti a rovněž do samotného Božího úmyslu.

Bill uvažoval o tom vidění, které mu dovolilo spatřit minulost i budoucnost. Byl si vždy vědom toho, že takový dar nemůže být použitý pro osobní potřebu. Spíše byl určen pro blaho církve Ježíše Krista na celém světě. Ale jaký je jeho nejzazší účel? Připomněl si hlas tam nad řekou, který řekl: "Jako Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Ježíše Krista, tak ty jsi poslán, abys předešel Jeho druhý příchod." Co to vlastně mělo znamenat? Copak jeho služba byla základem pro něco velkolepého? Copak příchod Ježíše Krista byl tak blízko?

Vznášel se v těchto myšlenkách výš, než ten orel na nebi, kde jsou atomy řidší. Procházel kolem měsíce a planet, mléčné dráhy, až nakonec měl dojem, že se vznáší mezi nespočetnými galaxiemi vesmíru, tak obrovskými, že jeho smrtelné smysly jsou k ničemu. Připadalo mu to hanebné, že by se měl vrátit zpět na zem. Ale právě dohasínající táborák mu připomněl, že cítí noční chlad.

Rozfoukal tedy znovu žhavý popel, dokud nezačaly šlehat plameny, potom přihodil další poleno a táborák brzy plápolal.

Zatímco Bill pozoroval tyto plameny, uvažoval o tom nadpřirozeném ohni, který provázel jeho shromáždění. Jak se liší od toho pozemského ohniště. Mnohokrát se pokoušel popsat lidem tento nadpřirozený jev, ale vždy se jeho popis vzdaloval od skutečnosti. Co se týče velikosti toho světla, mohlo se měnit od jedné do několika stop v průměru. Někdy mělo kulovitý tvar, jako hvězda a někdy spíše válcovitý, který se postavil vzpřímeně, jako ohnivý sloup. Jindy byl plošší vznášející se vodorovně, spředen jako mléčná dráha, miniaturní galaxie. Častokrát plápolal žářem jantarové barvy a někdy žlutozelené. Příležitostně blikal nebo se v něm ukazovaly záblesky všech duhových barev. Během nočních uzdravovacích kampaní, když se pohyboval od Billa směrem k publiku, vypadal jako neslábnoucí blesk fotoaparátu. Pak začal kroužit a pulzovat, jako kdyby žil nějakou vnitřní silou, zatímco vydával zvuky mohutného větrného víru. Ale bylo ještě něco většího, než velikost, barva a dimenze tohoto světla. I když ho Bill ještě neviděl, věděl kdy je nablízku. Mohl cítit Jeho vyzařující přítomnost, kterou nelze popsat.

Potom se zjevoval anděl Páně, který byl tak důvěrně spřízněný s tím světlem. Bill zjistil, že tento anděl Páně je zcela nepopsatelný. Jistě existovaly některé aspekty, které bylo možno popsat, jako: ruce anděla, dlouhé vlasy, tmavá pleť; ale když se Bill pokoušel načrtnout charakter té nadpřirozené tváře, pak jeho slova nestačila. Jak by mohl vylíčit takový pokoj a upřímnost současně s takovou ohromující silou? Byl to zkrátka paradox, tajemství. A to byla pouze jedna z mnoha věcí u té nadpřirozené bytosti, kterým Bill nerozuměl. Neznal jméno toho anděla. Věděl s jistotou, že anděl není samotným Pánem Ježíšem Kristem. Nemohl úplně pochopit souvislost mezi andělem a tímto světlem. Ale nejdůležitější otázka byla, proč ten anděl k němu přichází? K čemu to všechno vede?

Bill se převracel ve spacím pytli. Natáhl si textilní povlak na ramena. Ležel na zádech a upřeně hleděl na jasnou oblohu posetou hvězdami. Kolem něj se vznešeně tyčily k nebi černé borovice. Na východní obloze právě vycházelo souhvězdí Orionu. Nad Orionem se třpytilo malé seskupení hvězd, kterým se říká Kuřátka. Bill uvažoval o tom, jak prorok Job před tolika tisíci lety, hleděl právě na tato dvě souhvězdí. Když se takto upřeně díval, jeho pohled se přesunul směrem k Velkému vozu. Všiml si blikajícího světla na křídle letadla, které směřovalo právě k východu. Když přemýšlel o tom letadle zastesklo se mu po domově. Ó, jak mu chyběla manželka a děti. Právě v tento říjnový den, před devíti lety byli on a Meda oddáni. Za několik měsíců očekávali další dítě. Bude to krásné, až se opět setká se svou rodinou. I když věděl... a povzdechl si. Jeho

pocity v této oblasti mu připadaly velice zvláštní. Toužil po domově vždy, kamkoli cestoval. Chtěl být se svou rodinou, ale po několika týdnech strávených doma, vždy toužil být znovu na cestách. Nesporně to byl Pán, který mu dal takovou zvláštní charakterovou vlastnost, která mu je nápomocna v konání díla evangelisty. Vzpomněl si na vidění, jak kladl základní kámen Branhamovy modlitebny, které mu Bůh tehdy ráno ukázal. Ve vidění spatřil ukončenou budovu, do posledního místa naplněnou lidmi a to ho zcela přirozeně vzrušilo. Anděl Páně ho pak překvapil následujícími slovy: "To není tvoje modlitebna." Zvedl ho, postavil pod jasnou modrou oblohu a řekl mu: "Toto bude tvoje modlitebna." Krok za krokem se to stávalo skutečností. Od svých skromných začátků, jako pastor maloměstského kostelíka, se jeho služba rozrostla do takového rozměru, že pokrývala celý severoamerický kontinent a teď se šířila po Evropě, Africe a ještě dál.

Na noční obloze se ukázalo další letadlo. Tentokrát směřovalo k západu a Bill přemýšlel, odkud asi letí. Jeho myšlenky jej hnaly zpět k vlastním začátkům. Vzpomněl si na toho malého bosého chlapce, který byl nucen nosit vodu po svahu do destilačního přístroje, ve kterém jeho otec páčil kořalku. Tento den se navždy vryl do jeho paměti. Jeho sklíčení a slzy; ticho; topol; větrný vír; hluboký hlas, který řekl: "Nikdy nepij, nekuř a neposkrvňuj žádným způsobem své tělo. Až budeš starší, bude pro tebe připravené dílo." Během svého neklidného dětství a mládí Bill často uvažoval o těchto slovech. Jednou, když se pokusil vypít doušek whisky a podruhé, když si chtěl zakouřit cigaretu, zvuk tohoto větrného víru k němu znovu a znovu přiváděl ta slova a bránil mu opakovat chyby svého otce.

Bylo to nesnadné dětství, plné chudoby, odmítání a zmatku. Nenalezl pokoj, dokud jako mladý muž nakonec neodevzdal svůj život Pánu Ježíši Kristu. Ten zmátek však nezmizel, dokud se nesetkal s andělem Páně tváří v tvář. A onen večer 7. května 1946 se nesmazatelně zapsal do jeho paměti - jeskyně, tma, bolest a zoufalství, světlo, stopy, muž vystupující ze světla, Billova hrůza, která se rozplynula v pokoj, jakmile anděl řekl: "Neboj se," a jeho poselství. Bill nikdy nezapomněl na jeho slova: "Jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha, abych ti oznámil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život ti měl ukázat na to, že máš být nositelem daru Božského uzdravení pro lidi celého světa."

Stalo se přesně tak, jak řekl anděl. v roce 1946 byl neznámým maloměstským kazatelem. Dnes, v roce 1950, pouze o několik let později, je známým a respektovaným kazatelem, kterého žádají o modlitby králové i jiní vysocí vládní hodnostáři. Kazatelé z mnoha různých denominací mu píší stále stejnou žádost: "Přijed' a konej uzdravovací kampaň v našem městě." Žádostí

z měst a oblastí měl víc, než je možné uskutečnit v průběhu jednoho roku. Bylo těžké pochopit, proč je tak žádán. Přesně tak, jak anděl zaslíbil, znamení na jeho ruce mu otevřelo cestu k rozpoznání skrze vidění, což probudilo u mnoha miliónů lidí vědomí, že Ježíš Kristus je vševědoucím Bohem.

Zvuk letadla sílil. Ó, jak nevhodně to znělo v té horské pustině. Tam nahoře letělo letadlo západním směrem a blížilo se k polovině dráhy mezi dvěma horizonty. Bill uvažoval, že jeho život snad již dosáhl toho prostředního bodu. Jeho služba jistě dospěla k vrcholu. Mohl tak vidět mocnou sílu Ježíše Krista která způsobovala, že chromí chodí, slepí vidí, hluchí slyší, rakovina je uzdravována i jiné zázraky, včetně vzkříšení z mrtvých. Co většího se ještě mohlo stát? Samozřejmě čekal, že obdobné zázraky ho budou provázet i v Jižní Africe, protože Pán jej do této země zvláštním způsobem nasměroval skrze to velkolepé uzdravení Florence Shirlaw Nightingaleové. A co jestli tam satan na něj nalíčil léčku? Co asi satan mohl nachystat k jeho porážce zvláště, když byl před touto věcí varován?

Marně Bill pozoroval nad hlavou blikající světlo na křídle letadla, směřujícího parabolou směrem k západnímu obzoru. Přemýšlel, kam asi letí - do Los Angeles, Californie? Do Tucsonu, Arizony? Bill uvažoval o tom, jak miluje tyto západní státy. Pak si vzpomněl, jak mu před léty naprosto cizí astroložka řekla o jeho narození, popsala provázející ho auru a pak mu řekla, že jeho osudem je západ. Bylo to zvláštní, protože mnohá jeho vidění měla něco společného právě se západem. Tehdy jako čtrnáctiletý chlapec při operaci, ve které mu byl odstraněn náboj z kulovnice a střepiny olova z oteklé nohy, měl vidění, jak stojí na prérii na západě se zdviženými rukama ke světelnému kříži, který vysílá paprsky světla do jeho srdce a duše. Také potom, co Hope a Sharon Rose zemřely, se mu zdál velice živý sen, jak na západě prochází kolem starého vozu krytého plachtou s polámaným kolem. Sharon Rose jako mladá žena, se s ním setkala vedle toho vozu a ukazovala mu na sídlo, kde na něj čekala Hope. v tom snu zapadalo slunce a vysílalo oranžové paprsky světla na oblohu. Později, když se už oženil s Medou, spatřil znovu vidění, ve kterém se procházel na severovýchodě a anděl Páně jej otočil tak, aby směřoval k západu. Šel přes hory a obrovské pouště, a tam našel gigantický stan nebo klenutou katedrálu, překrývající velkou hromadu chleba života. Anděl mu řekl, aby nakrmil tímto chlebem tisíce lidí, kteří přicházeli napříč pouští ze všech stran. Bill si dokonce vzpomněl na sen své matky o šesti holubicích, které sestupovaly z nebe ve formě písmene "S" a posadily se na jeho hrudi. v tomto snu stavěl dům na západě.

Podle těchto záchytných bodů, mu bylo naprosto jasné, že jeho osud jej čeká opravdu na západě. Ale jaký osud to má být? Může se stát ještě něco

většího, než vidění, uzdravování a zázraky, které již vyzařovaly z jeho služby? Letadlo zmizelo z jeho dohledu za západním obzorem. Sám ale nemohl uvidět svůj vlastní obzor. Nevěděl, že satan před něj vychytralým způsobem připraví v Jižní Africe léčku a jak blízko to bude k jeho pádu. Stejně tak nemohl předvídat, že přijde čas, kdy o jeho bohoslužby už víc nebude zájem. Nemohl také vědět, že Bůh se chystá změnit jeho službu tím, že ho povznesse do povolání vyššího, než evangelista. Této chladem pronikající říjnové noci 1950 si William Branham nedovedl představit stezku těch nadpřirozených událostí, která jej povede do pohoří zapadajícího slunce v Arizoně. Tam bude nakonec jeho osud zpečetěn. Kdyby to věděl, jistě by se zachvěl uctivou bází, protože se ozve hrom a hlas, který záchvěje zemí.

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Knih třetí:

Muž a jeho pověření (1946 - 1950)

Krátce po tom, co anděl navštívil Williama Branhama a sdělil mu, že byl pověřen nesením daru uzdravení pro lidi na světě, projevil se první znamení - fyzická reakce na ruce, která se objevila jen při dotknutí se někoho, jenž trpěl jakoukoliv nemocí. Během dvou měsíců nesení tohoto pověření tento neobvyklý dar Williama Branhama na sebe obrátil pozornost celého národa. Tisíce lidí se shromažďovaly kolem něj, aby vyslechly, jak kázal spasení a božské uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Zázraků přibývalo. Svět něco takového nespasil od dnů Ježíše kráčejícího po Galileji, vyhánějícího demony a uzdravujícího všechny, jenž byli nemocní a v soužení.

Ale i přesto někteří lidé pochybovali, zda anděl skutečně navštívil tohoto pokorného muže. Pak se projevil i druhý dar ... a tak museli uvěřit!

Můžete objednat zdarma na adrese:

BKS
Jahodová 612
739 92 Návší

Večerní Světlo
Světi 99
503 12 Všešary
vecernisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz